

Ліс потерпає від найнещаднішого ворога
за всі часи існування Кланів.
Голодні коти з останніх сил тримаються на лапах.
Хтось намагається об'єднати зусилля,
щоби вижити, а хтось мріє скористатися нагодою
і захопити владу...

КОТИ-ВОЯКИ

Цикл
«ПРОРОЦТВА ПОЧИНАЮТЬСЯ»

«На волю!»
«Вогонь і крига»
«Ліс таємниць»
«Здіймається буря»
«Небезпечний шлях»
«Темні часи»

Цикл
«НОВЕ ПРОРОЦТВО»

«Північ»
«Сходить місяць»
«Світанок»
«Стожари»
«Сутінки»
«Захід»

СПЕЦВИДАННЯ

«Шлях Вогнезора»
«Таємниці Кланів»

ISBN 978-617-7385-83-6

9 786177 385836 >

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acsa.ua

warriors.com.ua

Ерін
Гантер

КОТИ-ВОЯКИ

Сходить місяць

Ерін Гантер

КОТИ ВОЯКИ

Сходить місяць

Цілий світ промовляє до того,
хто хоче почути...

Ерін
Гантер

Ерін Гантер

КОТИ-ВОЯКИ

Сходить місяць

КОТИ ВОЯКИ

Сходить місяць

Цілий світ промовляє до того,
хто хоче почути...

Ферма Двоногів

Високі Скелі

Чотиридереве

Табір
Вітряного Клану

Водоспад

Табір
Річкового Клану

Річка

Громошлях

Табір
Громогового Клану

Піщані вимоїни

Сонячні Скелі

Дереворізка

Табір
Тіньового Клану

Великий
сикомор

Високий
Камінь

Узлісся

Угіддя Двоногів

С Е Р І Я

КОТИ-ВОЯКИ

WARRIORS

by

Erin Hunter

The New Prophecy

Book Two

MOONRISE

*Special thanks
to Cherith Baldry*

Ерін Гантер

КОТИ

ВОЯКИ

Переклад
Катерини Дудки та Остапа Українця

Оформлення
Олега Панченка

УДК 82-053.2(410)
ББК 84 (4Вел)
Г19

Erin Hunter
WARRIORS

The New Prophecy
Book Two: Moonrise

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою котячих кланів
та громадянства була використана термінологія
Національної скаутської організації України «Пласт».

Г19 **Гантер Ерін**

Сходить місяць / Пер. з англ. К. Дудки,
О. Українця/Худ. О. Панченко.—Х.:АССА, 2018. —
304 с. — (Коти-вояки).

ISBN 978-617-7385-83-6

Обрані коти мають повернутися до лісу і передати Кланам повідомлення від Півночі. Але чому Зореклан вказав їм найскладніший шлях додому? Навіщо їм чужі проблеми, коли і власних вистачає по самі вуха? На кожне питання є багато відповідей, але треба обрати правильну і при цьому зберегти відданість рідним Кланам, одне одному і зоряним предкам.

УДК 82-053.2(410)
ББК 84 (4Вел)

© Working Partners Limited, 2001
© ПП «АССА», 2018
ISBN 978-617-7385-83-6 © Панченко О. І., дизайн, 2018

Громадянство

ГРОМОВИЙ КЛАН

Провідник	Вогнезір — вродливий яскраворудий кіт.
Воєвода	Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.
Медикицька	Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.
Вояки (дорослі коти і кицьки без кошенят)	Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька. Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт. Піскошторма — блідо-руда киця. Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею. Шипокіготь — рудий вправний кіт. Золошуб — сірий плямистий кіт. Ожинокіготь — темний брунатний кіт. Сажошуб — світло-сірий кіт. Дошовус — сірий кіт із блакитними очима. Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима. Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Новаки

(коти старші
шести повень,
які готуються
стати вояка-
ми)

Королеви

(кицьки, які
виношують
або догляда-
ють кошенят)

Старійшини

(колишні воя-
ки і королеви,
які пішли
на спочинок)

Листолапка — світло-кара плямиста
кицька з бурштиновими очима та бі-
лими лапками. Учениця медикішки.

Вивірколапка — яскраво-руда
кицька із зеленими очима.

Косариколап — довголапий котик
із коричневим животиком та жов-
тими очима.

Мідиколап — темно-коричневий
котик.

Білолапка — струнка зеленоока
киця.

Папоротехмарка — дрібненька
киця із плямистою сірою шубкою.

Крапхвістка — світла плямиста
кицька.

Довгохвіст — білий кіт із чорними
смугами.

Рябохвоста — найстаріша кицька
Громового Клану.

Морозошубка — красива біла кіш-
ка з блакитними очима.

ТІНЬОВИЙ КЛАН

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із
чорними як смола лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький котик.

Вояки

Вохрошубка — норавлива темна кицька, донька Тигрозора.

Кедросерд — темно-сірий кіт.

РІЧКОВИЙ КЛАН

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — струнка, граційна кішка зі сріблястим хутром.

Медикіт

Багношуб — довгошерстий світло-бурий кіт.

Вояки

Шулікокриг — сильний кіт із лискучим темним хутром та синіми очима.

Перохвоста — світло-сіра кішка з блакитними очима.

Бурешуб — темно-сірий кіт із бурштиновими очима.

Новачи

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром. Учениця медикота.

Шуваролап — чорний невеличкий котик.

ВІТРЯНИЙ КЛАН

Провідник	Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.
Воєвода	Багнокіготь — темно-брунатний котяра.
Медикіт	Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.
Вояки	Одновус — смугастий кіт. Клаптевух — смугастий темний кіт.
Новаки	Воронолап — дрібний темно-сірий кіт із блакитними очима.

КОТИ ПОЗА КЛАНАМИ

- Круколап** — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.
- Ячмінь** — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі не-подалік від лісу разом із Круколапом.
- Мурко** — старий і товстий кіт зі скуйовдженим хутром.

Пролог

Коти один за одним залізли до печери. Їхнє хутро злиплося від бруду, а в широких від страху очах віддзеркалювалося холодне місячне світло, що пробивалося крізь тріщину в стелі. Вони повзли, щільно притиснувшись животами до землі, і весь час роззиралися навсібіч, наче виглядали небезпеку, що чатувала в тінях.

Місячне проміння губилося в калюжах на долівці печери. Воно освітлювало гострий кам'яний ліс: одні каменюки виростили із землі, а інші звисали зі стелі. Деякі зросталися посередині, утворюючи тонкі дерева з миготливого білого каменю. Між ними шугав вітер, куйовдячи хутро котів. Повітря було вогке й чисте, наповнене далеким шамотінням водоспаду.

Із-за каменя виступив кіт. Стрункий, із тонкими мускулястими лапами і хутром, обліпленим багнюкою, він був наче विकарбуваний на скелі.

— Вітаю, — нявкнув кіт скреготливим голосом. — Місячне сяйво лягло на воду. Настав час

для Провидіння, як належить за звичаями Племені Вічного Полювання.

Один із котів вийшов наперед і схилив голову перед котом у багнюці.

— Скелевидцю, ти отримав знамення? Плем'я Вічного Полювання промовляло до тебе?

Позаду нього промовив інший кіт:

— Чи є надія?

Скелевидець кивнув.

— Я бачив слова Племені Вічного Полювання у візерунку з місячного проміння на скелі, у тінях каміння, у звуках крапель, що падали зі стелі, — він зробив паузу і роззирнувся навколо. — Вони сказали мені, що надія є.

Тихе мурмотіння, схоже на шарудіння листя на вітрі, пробіглося гуртом котів. Їхні очі наче проясніли, а вуха нагострилися. Той, хто виступив першим, невпевнено нявкнув:

— Отже, ти знаєш, як нам уникнути цієї жакливої небезпеки?

— Так, — відповів Скелевидець. — Плем'я Вічного Полювання пообіцяло, що прийде сріблястий кіт, не з нашого Племені, який раз і назавжди визволить нас від Гострозуба.

Запала тиша. Раптом з-поза гурту пролунав голос:

— Невже є інші коти, не з Племені Стрімкої Води?

— Мусять бути, — відповів інший кіт.

— Я чув історії про чужинців, — нявкнув Щовб, — хоча ми їх ще ніколи не бачили. Але коли цей сріблястий кіт прийде? — з відчаєм додав він, і навколо знову залунав нявкіт.

— Так, коли?

— Це правда?

Скелевидець змахом хвоста закликав до тиші.

— Так, це правда, — нявкнув він. — Плем'я Вічного Полювання ніколи нам не брехало. Я бачив переливи його сріблястого хутра на власні очі у воді.

— Але *коли*? — не вгавав Щовб.

— Плем'я Вічного Полювання не показало мені цього, — відповів Скелевидець. — Я не знаю, ні коли прийде сріблястий кіт, ні звідки, але коли він з'явиться, ми це зрозуміємо.

Він підвів голову до стелі, а його очі засяяли, як два місяці.

— До того, коти мого Племені, нам залишається лише чекати.

Розділ 1

Бурешуб розплющив очі й закліпав, відганяючи сон та намагаючись пригадати, де він. Замість свого кубельця з комишу в Річковому Клані він лежав на сухій хрусткій купі орляка. Над головою в нього було склепіння печери, поросле корінням. Здалеку долиняло ритмічне шипіння води. Спершу його це спантеличило, але тоді Бурешуб пригадав, що вони були близько від Сонцеспаду — місця, де вода без упину омивала край землі. Вояк здригнувся, раптом згадавши, як вони з Ожинокігтем борсалися у воді, намагаючись врятуватися; він сплюнув, досі відчуваючи в роті солоний присмак. Коти його Клану єдині вміли добре плавати в річці, що текла через ліс, тому він звик до води, але не до такої бурхливої та солоної. Це було занадто навіть для Річкового кота.

Тоді почали повертатися інші спогади. Зоре-клан послав котів із кожного Клану в довгу й не-

безпечну подорож, аби почути, що їм скаже Північ. Вони пробиралися через невідомі землі, через угіддя Двоногів, відбиваючись від собак та шурів, щоби врешті-решт дізнатися, що Північ була борсучихою.

Пригадавши жахливе повідомлення Півночі, Бурешуб відчув, як кінцівками пробігла дрож. Щоб збудувати новий Громошлях, Двоноги руйнували ліс. Усі Клани повинні покинути його, а обрані Зорекланом коти мусять застерегти їх і привести до нової домівки.

Бурешуб сів і роззирнувся печерою. Бліде світло лилося з тунелю, що вів на урвище, а разом із ним долітало свіже повітря, яке пахло солоною водою. Борсучиху Північ ніде не було видно. Бурешубова сестра, Перохвоста, спала біля нього, закривши носа хвостом. За нею лежала Вохрошубка — запекла Тіньова воячка. Бурешуб із полегшенням побачив, що вона тихо спала — отже, той щурячий укус, який вона отримала в угіддях Двоногів, тривожив її вже менше. Північ знайшла у своїх запасах зілля, яке зняло запалення і допомогло Вохрошубці заснути. На іншому боці печери, трохи осторонь, спав Воронолап, його темно-сіре хутро було майже невидиме між вайями папороті. Найближче до входу в печеру розтягнувся Ожинокіготь, Вохрошубчин брат, а біля нього клубочком скрутилася Вивірколапка.

Побачивши двох Громових котів разом, Бурешуб відчув укол ревностів, але спробував їх відігнати. Йому не слід так сильно захоплюватися Вивірколапкою, її хоробрістю та оптимізмом — вони ж були з різних Кланів. Ожинокіготь буде їй значно кращим партнером.

Бурешуб знав, що вже час будити товаришів і рушати у довгу подорож назад до лісу.

Та все ж він чомусь зволікав. «Нехай посплять ще трошки, — подумав він. — Усім потрібно набратися сил для того, що на нас чекає попереду».

Обтрусивши хутро від папороті, Річковий кіт подався піщаною долівкою печери до тунелю. Сильний вітер скуйовдив його хутро, коли він ступив на соковиту траву. Бурешуб уже обсох після вчорашньої пригоди у воді, а сон освіжив його. Він зупинився і роззирнувся. Прямо попереду було урвище, а за ним — безмір мерехтливої води у сріблї світанку.

Бурешуб розтулив рота, вдихаючи повітря і намагаючись вловити запах здобичі. Та замість цього його ніздрі наповнилися смородом борсучихи. Він помітив Північ — вона сиділа на верхівці скелі, зосередивши погляд своїх дрібних блискучих очей на зорях. За нею в небі, ген за пустирищем, блідо-рожева смуга світла ознаменувала схід сонця. Бурешуб підійшов ближче, поважно кивнув і сів поруч.

— Доброго ранку, сірий вояче, — прогуркотіла Північ. — Чи добре ти виспався?

— Так. Дякую, Півноче.

Бурешуб досі не звик до того, що може так привітно бесідувати з нею: для лісових вояків борсуки були найзлішими ворогами.

Та Північ не була звичайною борсучихою. Вона була ближчою до Зореклану, ніж будь-хто з вояків, наче медикішка. Північ багато мандрувала і здобула мудрість та здатність передбачати майбутнє.

Бурешуб скося глянув на неї й побачив, що вона досі пильно дивиться на бліді зорі.

— Ти справді вмієш читати знаки Зореклану? — спитав він, десь у глибині душі сподіваючись, що її жахливі нічні пророцтва розтануть у світлі світанку.

— Їх можна прочитати в усьому, — відповіла борсучиха. — У зорях, у плині води, у блиску світла на хвилях. Цілий світ промовляє до того, хто хоче почути.

— Мабуть, тоді я глухий, — нявкнув Бурешуб. — Для мене майбутнє — темний ліс.

— Це не так, сірий вояче, — відповіла Північ. — Подивися, — вона вказала мордою на Сонцеспад, туди, де над обрієм ще одиноко світив вояк Зореклану. — Зоряний Клан бачив нашу зустріч. Вони задоволені, і вони допоможуть, коли настануть важкі часи.

Бурешуб поглянув угору й ледь зітхнув. Він не був медикотом і не звик ділитися язяками з предками. Його роль полягала в тому, щоб своєю силою й навичками служити Кланові — а тепер уже, мабуть, і всім лісовим котам. Північ дала їм ясно зрозуміти, що всі Клани будуть знищені, якщо не зможуть забути про старі кордони і почати працювати спільно.

— Півноче, коли ми підемо додому...

Та Бурешуб так і не договорив. Його перебив чийсь крик, і, обернувшись, він побачив Вивірколапку, яка вийшла з тунелю, що вів до нори борсучихи. Руда новачка стала на вході, настовбурчивши хутро й нагостривши вуха.

— Я вмираю з голоду! — заявила вона. — Де у вас тут здобич?

— Посунься, ми теж хочемо вийти, — пролунав з-позад неї роздратований голос Воронолапа. — Може, тоді ми зможемо тобі сказати.

Вивірколапка відбігла на кілька кроків, і на вході з'явився Вітряний новак, а за ним і Перохвоста. Вона задоволено потягнулася на сонечку. Бурешуб підвівся і побіг через пустирище, щоб поноськатися із сестрою. Він не був серед обраних Зорекланом котів, але наполіг на тому, щоби приєднатися до подорожі, аби захищати Перохвосту. Їхня мати загинула, а батько жив у іншому Клані, тож вони двоє були значно ближчими, ніж зазвичай бувають брати і сестри.

Північ прибрела за ним і кивнула котам.

— Вохрошубці сьогодні вже значно краще, — доповіла Перохвоста. — Вона каже, що плече майже перестало боліти. — А до Півночі Річкова воячка додала: — Той корінь лопуха, що ти дала, дуже допоміг.

— Корінь добрий, — прогуркотіла борсучиха. — Тепер поранена воячка буде добре йти.

Тим часом з тунелю вийшла і сама Вохрошубка. Бурешуб із полегшенням зауважив, що вона виглядала зміцнілою після довгого сну і вже майже не кульгала.

Слідом за Вохрошубкою з тунелю вибрався її брат Ожинокіготь і закліпав від яскравого світла.

— Сонце вже майже зійшло, — нявкнув він. — Нам час вирушати.

— Але треба спершу поїсти! — заскиглила Вивірколапка. — У мене в животі так бурчить, ніби

там завелася потвора з Громошляху! Я би зараз цілу лисицю з'їла, навіть із хутром.

Бурешуб мусив з нею погодитися. Йому вже й самому млоїло в животі від голоду, і він знав, що без їжі вони ніяк не стануть знову на довгий і важкий шлях до лісу. Та все ж Річковий вояк розумів і поспіх Ожинокігтя: через постійне зволікання вони можуть запізнитися й не встигнути врятувати котів.

Обличчям Ожинокігтя пробіг роздратований вираз. Коли він відповів, його голос звучав твердо:

— Можемо щось перекусити дорогою. А коли дійдемо до лісу, де ми ставали на ніч, то вже й пополюємо добре.

— Розкомандувався тут, — пробурмотіла Вивір-колапка.

— Ожинокіготь має рацію, — нявкнула Вохрешубка. — Хто знає, що там вдома зараз? Ми не можемо гаяти час.

Інші коти згідливо замурмотіли. Навіть Воронолап, який зазвичай сперечався з будь-яким Ожинокігтевим рішенням, нічого не відповів. Бурешуб раптом зрозумів, що довга подорож і небезпека, що нависла над усіма Кланами, перетворили їх із купки заїдливих суперників на єдиний загін зі спільною метою — врятувати Клани та вояцький правильник, що стільки часу їх оберігав. Бурешуба охопило тепле відчуття згуртованості. Питання відданості Річковому Клану було для нього непростим, бо їхнє з Перохвостою напівкровне походження завжди викликало підозри в інших вояків. Але тут Бурешуб знайшов друзів,

які ставилися до нього без упереджень через Кланові розбіжності.

Ожинокіготь вийшов наперед і став перед Північчю.

— Ми дякуємо тобі від імені всіх Кланів, — нявкнув він.

Та Північ прогуркотіла:

— Ще не є час прощатися. Я піду з вами до лісу, щоб переконатися, чи знаєте ви правильну дорогу.

І, не чекаючи на згоду чи подяку котів, вона подалася геть пустирем. Небо тим часом уже так проясніло, що на нього було боляче дивитися, а сонце піднялося над горизонтом. Бурешуб вдячно глянув на жовте світило. Призахідне сонце вело їх всю дорогу до Сонцеспаду, а ранкове сонце поведе їх додому.

Четверо обраних котів, разом із Бурешубом та Вивірколапкою, яка втекла з Ожинокігтем після сварки зі своїм батьком Вогнезором, вирушили з лісу, сліпо слідуючи туманному пророцтву Зореклану. Тепер, коли вони з'ясували його значення, їм було легше вирішити, що робити далі. Але водночас лісовим воякам жахливо було навіть думати про те, в якій небезпеці опинилися їхні Клани.

— Ну, то чого ми чекаємо? — спитала Вивірколапка й кинулася навздогін Півночі.

Її товариш Ожинокіготь подався слідом повільніше, заглиблений у думки, наче вже почав уявляти всі ризики, що чекають їх на шляху додому. Поруч із ним йшла Вохрошубка, яка після нічного відпочинку мало значно кращий вигляд;

і, хоч вона досі кульгала, її очі були сповнені рішучості зустрітися з викликами довгої подорожі. Перохвоста чимчикувала, високо піднявши хвоста й явно насолоджуючись ясным ранком, а біля неї з нагостреними вухами і напруженими м'язами простував Воронолап, який наче щомиті очікував небезпеки.

Бурешуб ішов останнім і тихо молився Зорекланові: «Скеруйте наші лапи й приведіть нас усіх безпечно додому».

Сонце вже підбилося вище, а блакитне небо стало ще яснішим, де-не-де поцятковане пухкими хмаринками. Надворі було досить тепло, як на такий пізній падолист. Легкий вітерець пробігся над травами, і рот Бурешуба наповнився слиною від запаху кроля. Краєм ока він помітив білий хвостик, що враз зник за схилом. Воронолап миттю кинувся за здобиччу.

— Зачекай! Куди ти? — гукнув йому вслід Ожинокіготь, але Вітряний новак уже зник. Смугастий вояк роздратовано махнув хвостом. — Він слухає хоч коли-небудь?

— Він швидко, — заспокоїла його Перохвоста. — Воронолап не міг пропустити кроля, тим паче коли той майже сам під ноги кидається.

У відповідь Ожинокіготь лише змахнув хвостом.

— Я піду приведу його, — нявкнув Бурешуб і вже наготувався помчати навздогін.

Та не встиг він поворухнутись, як темно-сірий новак з'явився з-за схилу. Він тягнув за собою кроля — той був майже такого ж розміру, як сам кіт.

— Ось, — нявкнув Воронолап і кинув здобич на землю. — Це було не так вже й довго, правда? Чи можна тепер, коли ваша ласка, зупинитися і поїсти?

— Звичайно, — відповів Ожинокіготь. — Вибач, Воронолапе. Я забув, які швидкі Вітряні коти. На цьому... на цьому пустирі ти, мабуть, почувашся як удома.

Воронолап коротко кивнув на знак того, що прийняв вибачення, і всі шестеро котів скупчилися навколо здобичі. Бурешуб раптом застиг на місці, помітивши захоплений погляд Перохвостої. Невже його сестра симпатизувала Воронолапові? Він же весь час лише сварився і випинався, наче вже став вояком. Кіт з іншого Клану — та ще й новак! — не мав жодного права женихатися з Перохвостою. І що взагалі вона в ньому знайшла? Чи вона не знала про проблеми, які можуть з цього вийти — невже не навчилася на прикладі власних батьків?

Та тоді його погляд сковзнув на Вивірколапку. Як він міг ганити сестру, коли й сам закохався у Вивірколапку? Але ж будь-якому коту могла сподобатися ця хоробра й кмітлива Громова новачка. До того ж Бурешуб був достатньо розважливим, аби не починати стосунки з кішкою з іншого Клану, якщо в них не було жодних шансів на розвиток.

Бурешуб зітхнув і припав до своєї долі кроля. Він сподівався, що йому здалося — зрештою, будь-хто би міг захоплюватися тим, як прудко Воронолап упіймав здобич, до того ж коли всі такі голодні. Мабуть, це й усе, що відчувала Перохвоста.

Поки коти їли, Північ чекала віддалік. Бурешуб дивився, як вона розпорпувала траву на вересовищі своїми міцними притупленими пазурами і засмоктувала черв'яків та жуків, що там копошилися. Борсучиха мружила очі, наче їй було важко шукати їжу при такому яскравому світлі, але нічого не казала. Коли коти об'їли все, що могли, з Воронолапового кроля, вона знову рушила назустріч сонцю.

Хоча Північ вела їх навпростець, коти аж у сонцепік дісталися до пагорба й побачили перед собою край лісу. Після виснажливого переходу пустирем тінь під деревами була для Бурешуба майже такою ж манливою, як свіжа вода в потоці. На мить він уявив, як у пообіддя йде на полювання, а тоді ситий вкладається подрімати під розлогим орляком, — та зараз це було неможливо.

Коли вони наблизилися до лісу, Бурешуб помітив у високій траві під кущем щось схоже на купку плямистого коричневого хутра. Він розчаровано смикнув хвостом, упізнавши старого кота, який вів їх — і мало не заблудив — в угіддях Двоногів.

— Агов, Мурку! — вигукнув Ожинокіготь. — Ми повернулися!

Велика кругла голова підвелася з купи шерсті, засмикала вусами й закліпала очима від подиву. Старий звівся на лапи й подибав їм назустріч, обтрушуючи опале листя зі свого скуйовдженого хутра.

— Святий Зореклане! — вигукнув він. — Я вже думав, що більше вас не побачу, — раптом Мурко урвався й зосередив погляд на чомусь за Бурешубовим плечем. — Не ворущись! — прошипів

він. — Там за тобою борсук. Залиш його на мене. Я знаю кілька прийомів, які...

— Мурку, все гаразд, — перебив його Бурешуб, а Вивірколапка від потіхи аж хвостом закрутила. — Це Північ. Вона наша знайома.

Старий витріщився на Бурешуба, роззявивши рота.

— Знайома? З борсуками нема чого знайомитися, юначе. Їм не можна довіряти ні на мишачий хвіст.

Бурешуб стурбовано озирнувся на Північ, щоб пересвідчитися, чи не образилася вона на слова Мурка. Та її вони, схоже, потішили так само, як і Вивірколапку, — дрібні чорні очі борсучихи сяяли сміхом.

— Знаюся, це Мурко, — нявкнув до неї Бурешуб. — Він провів нас через угіддя Двоногів.

Північ підійшла й стала перед старим коричневим котом. Мурко присів, наїжачивши карк і вищиривши пощерблені зуби. Бурешуб захоплювався хоробрістю старого кота, адже борсучиха могла приплющити його до землі одним ударом своїх могутніх передніх лап.

— Тут не битися, — заспокоїла його Північ. — Друг моїх друзів — мій друг. Багато вони про тебе мені розповідали.

Мурко смикнув вухами.

— Не можу сказати, що радий знайомству, — пробурмотів він. — Але, мабуть, ти нормальна, якщо вони так кажуть, — старий позадкував і повернувся до Ожинокігтя. — Чому ми тут сторчимо? — запитав він нетерпляче. — Тут повсюди Прямоходці із собаками. Прощайтесь та й підемо.

— Стривай! — крикнула Вивірколапка до Ожинокігтя. — Ти сказав, що ми зможемо пополювати.

— То ми й можемо.

Він принюхався до повітря. Бурешуб вчинив так само і з полегшенням зрозумів, що всі запахи собак були старі. Він подумав, що Мурко, мабуть, використав загрозу собак як привід забратися подалі від Півночі.

— Гаразд, — сказав Ожинокіготь, — розділюся й пополюємо нашвидку. Зустрічаємося там, де минулого разу ставали на ніч. Вохрошубко, ти хочеш піти прямо туди?

Очі Тіньової воячки спалахнули, і вона відповіла:

— Ні. Я можу полювати, як і ви.

Та не встиг ще ніхто відповісти, як Північ підійшла до неї й лагідно штовхнула носом.

— Дурненька воячка, — прогуркотіла борсучиха. — Відпочинь, поки можеш. Покажи мені місце ночівлі. Я залишуся, поки сонце високо, піду додому, коли буде темно.

Вохрошубка знизала плечима.

— Гаразд, Півноче.

Вона подалася в ліс, ідучи вздовж струмка до лощовини, де ночували коти дорогою до Сонцеспаду.

У затінку дерев було прохолодніше, і Бурешуб розслабився. Він почувався тут безпечніше, ніж на відкритому пустирищі, хоча дзюркотливий струмочок — надто мілкий, щоб там водилася риба — ніяк не міг замінити йому улюблену ріку. Раптом у нього стиснулося серце від думки про те, що він хоч і побачить ще свою річку, та не

зможе більше жити біля неї. Адже Північ сказала, що Кланам доведеться залишити ліс, щойно шестеро котів повернуться додому.

Шурхотіння в підліску нагадало Бурешубові, що він уже неабияк зголоднів. Було б гарно піти на лови разом із Перохвостою, як колись вдома. Та, обернувшись до сестри, вояк побачив, як їй на вухо щось говорить Воронолап.

— Хочеш пополювати зі мною? — промурмотів новак. Він звучав чи то неохоче, чи то засоромлено. — Разом ми краще впораємося.

— Було б чудово! — очі Перохвостої засяяли, та коли вона помітила Бурешуба, вигляд у неї був ще більш присоромлений, ніж у Вітряного новака. — Ем... чому б нам не піти усім разом?

Воронолап відвів погляд, і Бурешуб відчув, як у нього на загривку здіблюється хутро. Яке право мав цей новак запрошувати Перохвосту йти з ним на лови?

— Ні, я сам чудово впораюся, — відрубав Бурешуб, крутнувся й пірнув у підлісок, вдаючи, наче не помітив болю в очах сестри.

Щойно він прослизнув під куш, його роздратування враз вщухло. Він нагострив вуха і всі чуття на пошук здобичі.

Минуло кілька митей, як він помітив мишу, що шкряботіла собі між опалого листа, і одразу ж прибив її одним швидким рухом. Задоволений успіхом вояк притрусив землею коричневе тільце, щоб забрати пізніше, і роззирнувся в пошуках наступної жертви. Незабаром у його схованці опинилися білка та ще одна миша. Він забрав усю здобич і рушив до місця зустрічі.

Дорогою Бурешуб думав про те, як там справи у Перохвості, питав себе, чи не варто було все-таки піти з нею. Він не був одним із обраних Зорекланом і подався в цю подорож лише для того, щоб подбати про сестру. Йому не варто було залишати її в цьому незнайомому місці лише тому, що Воронолап його нервував. Що він робитиме, як із Перохвостою щось трапиться?

Дійшовши до табору, Бурешуб побачив Вохрошубку, яка лежала у затінку тернового куща. Її плямисту шубку було ледь помітно в мерехтінні променів. Північ дрімала біля неї, а на Вохрошубчиному плечі видніла кашка з кореню лопуха. Мабуть, борсучиха знайшла його біля струмка. Ожинокіготь сидів на грубому корінні над Вохрошубкою — очевидно, чатував, — а Перохвоста з Воронолапом вже припали до білки. Бурешуб кинув свій улов на невеличкий кагат посеред лощовини. Вивірколапка з'явилася на верхівці пагорба, тягнучи кроля, слідом за нею простував Мурко з кількома мишами в зубах.

— Чудово, всі вже тут, — нявкнув Ожинокіготь. — Пообідаємо й будемо рушати.

Він зістрибнув униз і витягнув собі з кагату шпака. Бурешуб поніс одну зі своїх мишей до Перохвості і вмовстився біля неї з іншого боку від Воронолапа.

— Як лови? — спитав він.

Перохвоста глянула на брата.

— Чудово, дякую. Тут стільки здобичі! Шкода, що не можна залишитися на довше.

Бурешуб хотів би погодитися, але знав, що їм не можна зволікати через велику небезпеку, що

чигала на їхню домівку. Він почав поглинати свою мишу голодними ковтками, а його лапи вже свербіли від нетерпіння вирушати в дорогу.

Річковий вояк проковтнув останній шматок здобичі й почав уже вилизувати своє грубе сіре хутро, коли раптом почув позаду глухе гарчання. Він помітив, як Ожинокіготь підвів голову і як в його очах спалахнула тривога.

Бурешуб розвернувся й побачив, що так злякало Громового вояка. Знайомий запах вдарив йому в ніс, а за мить дві худорляві руді постаті вийшли з-за орляка біля струмка.

Лисиці!

Розділ 2

Листолапка наморщила носа від смороду, намагаючись не зашипіти від огиди. Потрусивши головою, вона розсунула одною лапою плямисте хутро Карохвістки і притиснула шматок моху, просоченого мишачою жовчю, до кліща, що вчепився у плече.

Карохвістка завовтузилася, відчувши, як жовч просочилася крізь хутро.

— Так краще! — нявкнула вона. — Він уже відпав?

Листолапка розтулила рота і впустила галузку, якою притримувала мох.

— Та почекай трохи.

— У кліщів є лише одна хороша риса, — нявкнула Карохвістка. — Вони ненавидять мишачу жовч так само, як ми, — воячка скочила на лапи, добряче обтрусилася і змахнула кліща зі свого плеча. — Ну от! Дякую, Листолапко.

Між гіллям дерев, що оточували кубло медикішки, пробігся вітерець. Кілька листочків поле-

тіли вниз. Прохолода в ранковому повітрі нагадала Листолапці, що незабаром надійде гололист. І цього разу їм загрожує не лише холод і брак здобичі. Листолапка заплющила очі й здригнулася, згадавши те, що вона побачила минулого дня, коли ходила в патруль з батьком.

Гігантська потвора, якої не бачив ще жоден кіт, страхітливо сунула лісом, залишаючи в землі глибокі рівчаки і вириваючи дерева з корінням. Велетенська блискуча потвора безжально топтала орляк, ревіла й вивергала їдкий дим, поки коти безпорадно розбігалися перед нею. Оце вперше Листолапка зрозуміла загрозу для лісу, про яку вони вже двічі отримували пророцтва: спершу — в Ожинокігтевому сні, а вдруге — у видінні Попелюшки про вогонь і тигра. Лихо, яке було передбачене для лісу, вже насувало, і Листолапка не знала, що могли зробити коти, аби його зупинити.

— Листолапко, все гаразд? — нявкнула Карохвістка.

Новачка медикішки моргнула. Видиво диму, покорчених дерев та переляканих котів зникло, а замість нього з'явилися ніжні зелені вайї та гладкий сірий камінь, за яким мешкала Попелюшка. Вона була в безпеці, Громовий Клан був на місці, але скільки ще так триватиме?

— Так, усе добре, — відповіла Листолапка. Вогнезір наказав патрулю мовчати про те, що вони побачили, аж доки він не вирішить, як про це розповісти Кланові. — Мені треба піти змити жовч із лап.

— Я піду з тобою, — запропонувала Карохвістка. — Тоді зможемо ще пройтися звором і пополювати дорогою.

Листолапка вийшла на головну галявину. Білолапка з Мідиколапом борюкалися біля новацького кубла у теплих променях ранкового сонця, а троє кошенят Папоротехмарки захоплено за ними спостерігали. Їхня мама сиділа біля входу до ясел і вмивалася, одним оком поглядаючи на малюків. Досвітній патруль — Порохошуб, Мишошубка та Косариколап — саме поверталися на галявину крізь ялівцевий тунель. Порохошуб вдоволено примружив очі, побачивши Папоротехмарку та своїх кошенят. Листолапка оглянула мирний табір і мало не завилала від розпачу.

Як тільки новаки помітили Листолапку, вони зупинили забавку і витріщилися на неї, а тоді почали про щось активно перешіптуватися. Навіть коти, які повернулися з патрулю, позирали на неї якось непевно, ідучи до кагату свіжини. Листолапка знала, що чутки про вчорашній патруль уже почали розлітатися табором. На світанку Вогнезір викликав свого воеводу Сіросмуга, Піскошторму — Листолапчину маму — та Попелюшку на збори у своєму кублі, і весь Клан почав підозрювати, що минулого дня сталося щось незвичайне.

Листолапка з Карохвісткою ще не встигли дійти до ялівцевого тунелю, як зі свого кубла під Високим Каменем з'явився Вогнезір. Слідом вийшли Сіросмуг та Піскошторма, а за ними шкутильгала Попелюшка. Провідник заскочив на камінь, а решта котів сіла біля підніжжя. У косих променях листопадового сонця руде хутро Вогнезора здавалося справді вогняним.

— Нехай всі коти, здатні спіймати собі здобич, зберуться під Високим Каменем на віче Клану, — вигукнув він.

Листолапка відчула, як всередині щось тьохнуло, коли Карохвістка легко підштовхнула її наперед.

— Ти уже знаєш, що він має сказати, чи не так? — промурмотіла плямиста воячка.

Листолапка неохоче кивнула.

— Я так і знала, що вчора щось дивне сталося, — провадила Карохвістка. — Ви всі повернулися такі, ніби за вами гнався цілий Тіньовий Клан.

— Якби ж то, — пробурмотіла Листолапка.

— Коти Громогого Клану, — почав Вогнезір, а тоді зупинився, щоб набрати повітря. — Я... я не знаю, чи доводилося ще якому-небудь провіднику переживати зі своїм Кланом такі темні часи, які я бачу попереду, — його голос дрижав, і він глянув на Піскошторму, наче набираючись сил із її спокійних очей. — Нещодавно Круколап попередив мене, що на Громошляху побільшало Двоногів. Тоді я не надав цьому значення, та й ми все одно нічого б не могли вдіяти, бо там не наші землі. Але вчора...

На галявині запанувала напружена тиша. Вогнезір нечасто говорив аж настільки серйозно. Листолапка чула, як неохоче він промовляв слова, які зусилля йому доводилося робити над собою.

— Мій патруль був неподалік від Зміїних Скель, коли ми побачили, як потвора Двоногів сходить із Громошляху. Вона розпанахувала землю і валила дерева. Вона...

— Але це неможливо! — перебив Сажошуб. — Потвори *ніколи* не залишають Громошляху.

— Це ж не був іще один з його снів? — спитав Порохошуб надто тихо, щоб це почув Вогнезір, та

Листолапка розібрала його бурмотіння. — Вчора щось не те з'їв?

— Замовкни і слухай, — зиркнув на нього Хмарохвіст — племінник Вогнезора.

— Я теж її бачив, — підтвердив Сіросмут зі свого місця біля підніжжя каменя.

Після слів воєводи запала мертва тиша. Листолапка бачила, як збентежено й налякано переглядаються коти. Карохвістка повернулася до Листолапки.

— Ви справді це бачили?

Листолапка кивнула.

— Ти навіть не уявляєш, що то було.

— А що на це скаже Попелюшка? — вигукнула Крапохвістка, яка сиділа між старійшин. — Зореклан тобі що-небудь показував?

Медикішка підвелася і пильно глянула на Клан своїми блакитними очима. З усіх котів вона здавалася найспокійнішою.

Перш ніж відповісти, Попелюшка підвела погляд на Вогнезора. Листолапка практично побачила, як між ними пробіг спогад про пророцтво вогню і тигра, яке медикішка узріла у вогненному кущі орляка. Їй стало цікаво, яку частину зі всього вони вирішили розповісти Кланові. Тоді Вогнезір кивнув, ніби давав Попелюшці дозвіл говорити. У відповідь вона ледь схилила голову.

— Знамення Зореклану неясні, — сказала Попелюшка. — Я бачу попереду часи великої небезпеки та змін у лісі. Над нами нависла страшна загроза.

— Отже, в тебе були попередження про це! Чому ти не сказала нам раніше? — гукнула Мишошубка, змахнувши хвостом.

— Не будь мишомізкою! — прогарчав Хмарохвіст. — Що би доброго з цього вийшло? Що би ми зробили? Покинули ліс? І куди б ми пішли? Блукати незнайомими землями, чекаючи, коли прийде гололист? Може, тобі б таке сподобалося, Мишошубко, але мені не дуже.

— Я думаю, що Ожинокіготь із Вивірколапкою мали рацію, — пробурмотів Сажошуб до свого брата Дошовуса, — коли вчасно забралися звідси.

Листолапка хотіла виступити на захист зниклих котів, але змусила себе сидіти тихо. Вона була єдиною в Клані, хто знав, що Вивірколапка та Ожинокіготь вирушили за завданням Зореклану, намагаючись врятувати ліс від жахливої загрози. Бурешуб та Перохвоста, Річкові діти Сіросмуга, також пішли з ними, а ще коти з Вітряного та Тіньового Кланів. І хоч як їхні товариші сумували за ними, та Листолапка знала, що ця виправа була на благо всіх Кланів.

«Але небезпека вже дуже близько, — із жахом подумала вона, — а їхній загін досі не повернувся. Невже це означало, що вони зазнали невдачі? Чи, може, це Зореклан зазнав поразки, незважаючи на всі попередження, які вони прислали?»

Попелюшка спокійно дивилася на Клан, що вже потрохи втихомирювався, чекаючи на відповідь.

— Над нами велика небезпека, — повторила вона. — Але я не вірю, що Громовий Клан буде знищено.

Коти переглядалися між собою, збентежені й перелякані. Над табором залягла тиша, аж доки її не порушив один-єдиний жалібний крик, що долинув з групи старійшин. І, наче за сигналом,

звідусіль здійснялося нажахане волення. Почувши про наближення гігантських потвор, мало хто міг повірити в запевнення Попелюшки.

Папоротехмарка обгорнула хвостом своїх трьох кошенят, підсовуючи їх ближче під захист свого сірого хутра.

— Що нам робити? — викрикнула вона.

Порохошуб підвівся і заспокійливо притулився до неї носом.

— Ми щось придумаємо, — пообіцяв він. — Покажемо Двоногам, що це *наші* землі.

— І як ти пропонуєш це зробити? — різко спитала Мишошубка. — Коли це Двоноги цікавилися нашою думкою? Вони собі роблять, що хочуть.

— Їхні потвори розлякають усю здобич, — додав Золошуб. — У лісі й так уже порожньо, як ніколи, а попереду гололист. Що ми будемо їсти?

Коти на галявині заволали ще гучніше, і минув деякий час, доки Вогнезора знову можна було розчути.

— Ми не можемо нічого вирішити, доки не дізнаємося більше, — нявкнув він, коли галас трохи притих. — Те, що трапилося вчора, було біля Змієскель — досить далеко звідси. Можливо, Двоноги й не зайдуть значно далі.

— То чому б Зореклан посилав нам знамення? — спитав Шипокіготь. — Треба визнати це, Вогнезоре, ми не можемо робити вигляд, наче нічого не відбувається.

— Я виряджу додаткові патрулі, — запевнив його Вогнезір, — і спробую поговорити з Тіньовим Кланом. Це сталося біля їхнього кордону, отже, у них також мали бути із цим проблеми.

— Не можна вірити ні слову Тіньового Клану, — прогарчав Хмарохвіст. — Вони б тобі не дали й мишачого хвоста, якби ти з голоду вмирав.

— Може, й ні, — відповів Вогнезір. — Але якщо Двоноги вторглися на їхню територію, вони могли б погодитися на перемовини з нами, якби це означало взаємну допомогу.

— Ага, і якби їжаки почали літати, — промимрив Хмарохвіст. Він відвернувся від Вогнезора і почав щось бурмотіти на вухо Ясносердій, а та притулилася до нього носом, наче заспокоюючи.

— Усі повинні добре пильнувати, — провадив Вогнезір. — Якщо бачите щось незвичайне — одразу доповідайте мені. Ми пережили повінь і пожежу. Ми пережили Тигрозорову зграю собак і Бича з Крилавим Кланом. Це ми теж переживемо.

Провідник зіскочив з каменя, засвідчуючи, що віче завершено.

Тієї ж миті коти на галявині почали розбиватися на невеликі групки, тривожно обговорюючи, що вони щойно почули. Вогнезір із Попелюшкою про щось перемовилися, а тоді медикішка підійшла до Листолапки.

— Вогнезір збирається до Тіньового Клану, — пронявкотіла Попелюшка. — Він хоче, щоб ти пішла з ним.

Листолапка від такої звістки відчула водночас захват та насторогу.

— Чому я?

— Він хоче, щоб із ним були обидві медикішки. Можливо, якщо ми з тобою будемо там, то Чорнозір зрозуміє, що Громовий Клан не прийшов битися, — Попелюшка зблиснула своїми блакит-

ними очима. — Втім, Листолапка, сподіваюся, ти не розгубила свої бойові навички.

Юна кицька нервово ковтнула.

— Ні, Попелюшко.

— Добре.

Майнувши хвостом, медикішка попрямувала до Вогнезора, який вже чекав біля входу до ялівцевого тунелю. Сіросмуг та Орлякошуб були з ним.

— Ходімо, — нявкнув провідник. — Але пам'ятайте: ми не хочемо жодних проблем. Ми хочемо просто поговорити.

Сіросмуг форкнув.

— Спробуй це пояснити Тіньовому Клану. Якщо патруль зловить нас на їхній території, вони нам навіть слова не дадуть сказати.

— Сподіваємося, що це не так, — схвильовано відповів Вогнезір. — Якщо Двоноги загрожують обом нашим Кланам, ми не можемо марнувати сили, воюючи одне з одним.

Сіросмуга це не дуже переконало, та він нічого не відповів. Вогнезір повів їх вгору схилом до кордону з Тіньовим Кланом. Листолапка нагострила вуха, наслухаючи незнайомих звуків, кожна шерстинка на її тілі стояла дибки. Ліс, який завжди був для неї безпечним домом, раптом перетворився на жахливе місце, що кишіло Двоногами та їхніми потворами.

Вогнезір повів патруль прямо до Змієскель, і невдовзі Листолапка зрозуміла, що він іде до того місця, де потвора зійшла з Громошляху. Перш ніж вони дійшли, новачка почула сморід потвори і сирий дух розораної землі. На верхівці звору над Громошляхом вона спинилася і визирнула крізь куш папороті.

Прямо під нею аж до Громошляху простяглася просіка з потовченої трави. Дерев лежали на землі, а їхнє коріння висіло в повітрі. Навколо було тихо. Листолапка не чула ні співу пташки, ні шкряботіння здобичі в траві. Але потвори не було, і коли вона розтулила щелепи, щоб покуштувати повітря, то почула тільки старий і засто-
яний запах Двоногів. Навіть сморід потвори вже потроху розчинявся.

— Сьогодні їх тут не було, — нявкнув Сіросмуг. — Може, вони вже закінчили.

— Я б на це не розраховував, — коротко відповів Вогнезір.

— Це... це жахливо, — шоковано промурмотів Орлякошуб, якого не було з ними минулого разу. — Чому вони нищать ліс, Вогнезоре?

Провідник смикнув кінчиком хвоста.

— Чому Двоноги взагалі роблять що-небудь? Якби ми знали, жити було би значно простіше.

Обігнувши понівечену галявину, він повів патруль уздовж Громошляху. У Листолапки всередині все аж стискалося від вигляду повалених дерев та розораної землі на території Тіньового Клану.

Кожен із Громових котів спинявся, щоб подивитися на той бік дороги. Орлякошуб аж присів у бойову стійку, наче готовий напасти, але ворога не було.

— Подивіться на це! — сказав Сіросмуг тремтячим голосом. — Ти мав рацію, Вогнезоре. У Тіньового Клану така сама біда.

— Отже, нам буде легше поговорити з Чорнозором, — Вогнезір намагався звучати впевнено, але його вуха були прищулені.

Попелюшка пильно оглянула поруйновану територію, а тоді обернулася й похитала головою. Вона нічого не сказала, та її блакитні очі були сповнені жаху й сум'яття.

Громошляхом промчала потвора — менша за ті, що перекидали дерева, та все одно оглушливо гучна. Листолапка здригнулася, вже подумавши, що та зараз зверне в ліс, де вони стояли. Але потвора й далі гуркотіла Громошляхом, аж доки не зникла за деревами. За нею промчала наступна, а тоді, вже в інший бік, третя.

— Я не хочу тут переходити, — пробурмотів Сіросмуг, скліпуючи з очей пил.

Вогнезір кивнув.

— Перейдемо потік біля Чотиридерева і пройдемо через тунель, — вирішив він. — І сподіваймося, що ми не зустрінемо жодних Тіньових вояків по цей бік Громошляху.

Коли вони дійшли до потоку, Вогнезір перетнув його кількома стрибками по камінню. Листолапка поглядала на свою виховницю, щоб упевнитись, чи та перейде безпечно, зважаючи на стару травму, яку вона отримала багато сезонів тому на Громошляху. Коли новачка перевела Попелюшку через річку, Вогнезір уже піднімався на протилежному березі.

На них повіяв вітерець, принісши віддалений запах Тіньового Клану. Біля кордону Вогнезір зі Сіросмугом поновили помітки, а тоді провідник повів патруль до тунелю під Громошляхом.

На Листолапчине полегшення, на цій частині Тіньових земель не було жодних котячих слідів. Старійшини розповідали їй багато історій про темне минуле цього клану — від кровожерного

Зорелома, убивці власного батька, до віроломного Тигрозора, котрий завдяки шахрайству став провідником Тіньового Клану, коли його вигнали з Громогого. Їхній теперішній провідник, Чорнозір, ще не спричинив жодних проблем, але Листолапка знала, що Вогнезір не дуже йому довіряє. Ідучи за батьком в тунель, вона захоплювалася його відвагою в спробі стати союзниками зі старими ворогами заради цілого лісу.

Новачка здригнулася, пірнувши у тьмаву тишу під Громошляхом, яку порушувало тільки крапотіння води і плюскіт котячих лап у багні, яке встеляло підлогу тунелю. На боці Тіньового Клану їдкий запах став ще різкішим. Земля під лапами була вологою й болотистою, вкритою грубою кущистою травою. Де-не-де зустрічалися ковбані, оброслі комишем. На відміну від Громогого табору, тут було зовсім мало високих дерев. Листолапка почувалася так, наче потрапила в інший світ.

— Тіньовий табір — у цей бік, — нявкнув Вогнезір і повернув до заростів чагарнику. — Листолапко, Попелюшко, тримайтеся ближче до мене. Сіросмуже, Орлякошубе, ви на чатах. І пам'ятайте: ми не шукаємо собі проблем.

Листолапка дріботіла за Вогнезором до табору Тіньового Клану. Їй було неприємно від того, як лапи грузли в багно з кожним кроком, вона все хотіла зупинитися і струсити вологу. Важко було уявити, як Тіньові коти дають собі раду із цим щодня, все життя. У них би вже мали вирости перетинки між пальцями! Її м'язи боліли від того, що треба було весь час бути насторожі. Раптом Орлякошуб гукнув щось, і вона аж підскочила, а тоді все сподівалася, що цього ніхто не помітив.

— Вогнезоре, ходи глянь, — Орлякошуб вказав хвостом на тонку палицю. Вона була надто гладка та рівна і стояла сторчма в землі десь на рівні кота. Вогнезір підійшов ближче й підозріливо обнюхав.

— Смердить Двоногами, — підсумував він.

— Тут іще одна, — вигукнула Листолапка, помітивши таку ж палицю за кілька лисячих хвостів від першої. — І ще одна... всі в рядок! Що вони...

Її голос затих. Коли вона підбігла до наступної палиці, кущі перед нею зашурхотіли, і з них вийшли троє котів. Новачка враз упізнала Бурошубку — темно-руду Тіньову воєводу. Інших двох — темно-сірого кота і струнку кішку з роздертим вухом — вона не знала.

Листолапка нервово ковтнула. Вогнезір притьмом підбіг до неї.

— Вітаю, Бурошубко, — нявкнув він.

— Ви порушили наш кордон, — прогарчала Тіньова воєвода.

Бурошубка смикнула хвостом, підкликавши своїх вояків. Листолапка ледве встигла пригнутися, як на неї наскочив темно-сірий вояк. Вона відчула порізи кігтів на боці, спинаючись на лапи і водночас намагаючись пригадати якісь бойові прийоми. Новачка помітила Попелюшку й Бурошубку, що ходили одна навколо одної, а за хвіст від них Сіросмуг притиснув до землі незнайому кішку. Орлякошуб з першим котом товклися по землі, схожі на верескливий клубок сіро-бурого хутра.

Листолапка помітила, що Вогнезір кудись зник. Роззираючись на всі боки, вона побачила батька, який застрибнув на одне з повалених дерев. Його гучний голос рознісся над бойовищем.

— Зупиніться!

Розділ 3

— Так, ви лишайтеся тут, — приглушено ске-
рував Мурко. — Я із цим розберуся.

Бурешуб зневірливо дивився, як старий кіт по-
човгав до лисиць, його зім'яте хутро стояло диб-
ки, а хвіст метлявся з боку в бік. Решта котів наче
заціпеніла і так би й дозволила Муркові напасти
першим, щоб його розірвали на шмаття, але Бу-
решуб в останній момент виступив наперед і від-
штовхнув старого.

— Що? — запротестував Мурко. — Я беру їх
на себе. Я вже стільки лисиць навідганняв, що тобі
й не снилося, юначе.

— Тоді дай і нам нагоду спробувати, — сухо
відповів Бурешуб.

Двоє лисиць повільно підкрадалися берегом,
зиркаючи то на одного, то на іншого кота. Над-
то пізно Бурешуб зрозумів, що вони помилялися,
вважаючи ліс безпечним притулком.

Він побачив, як Воронолап вийшов наперед, заступивши Перохвосту, а Ожинокіготь спробував так само вчинити з Вивірколапкою. Але Громова новачка вислизнула з-за нього й стала поруч, зіщуливши вуха та витягши загрозливо одну лапу.

— Що ти робиш, заступаєш мене? — прогарчала вона. — Я можу сама про себе подбати!

— Ти там казала, що цілу лисицю з'їла б, — на-смішкувато сказала Вохрошубка. — Ось твій шанс.

Лисиці підбиралися все ближче. Бурешуб зосередив погляд на їхніх вузьких мордах і холодних блискучих очах, намагаючись вгадати, на кого вони нападуть спершу. Удома лисиці не становили великої загрози для котів, які ходили обережно. Їх можна було уникати. Але ці були очевидно молоді й жадали битви, бажаючи захистити свою територію. Річковий вояк був впевнений, що вони вшістьох зрештою зможуть відігнати звірів, але не без серйозних поранень. І як це тоді вплине на їхню подорож? «Зореклане, допоможи!» — у відчаї молився він.

Воронолап, який стояв найближче до лисиць, наготувався для стрибка. Між ним і першою лисицею залишався заледве один хвіст, коли це Бурешуб почув позаду дивний звук — чи то гарчання, чи то гавкіт. Перша лисиця різко підвела голову й завмерла.

Бурешуб зиркнув через плече. Північ сунула до них, протиснувшись між Мурком та Перохвостою, й нарешті стала перед лисицями. Вона сказала ще щось тою самою сумішшю гарчання і гавкоти. Хоч Бурешуб нічого не зрозумів, та в її випнутих плечах та чорних очах явно була загроза.

Тоді він здивовано смикнув вухами, почувши, як перша лисиця загавкала щось у відповідь.

— Я й забув, що Північ говорить лисячою, — пробурмотів Бурешуб, глянувши на Ожикігтя. Громовий вояк кивнув, не спускаючи очей з лисиць.

— Вони кажуть, що це їхнє місце, — сказала Північ. — Хто сюди приходить, той їхня здобич.

— Та це лайно лисяче! — крикнув Воронолап. — Скажи їм, якщо сунуться, то ми їм хутро повидираємо.

— Ні, малий вояче. Котяче хутро також можуть повидирати. Чекайте.

Воронолап відступив на кілька кроків, не змінюючи свого лютого вигляду. Перохвоста притулилася носом до його боку.

Північ знову заговорила до лисиць.

— Я кажу їм, що ви лише тут проходите, — пояснила вона котам, закінчивши. — Я кажу їм, що тут у лісі багато здобичі, легкої здобичі, яка не видає хутро.

Перша лисиця виглядала збентеженою — можливо, від здивування, що борсучиха говорить лисячою мовою, а можливо, від того, що вона серйозно сприйняла її аргументи. Але друга — струнка лисиця з пошрамованою мордою — вищирила зуби й досі не зводила погляду з групи котів. Вона щось прогарчала, і не треба було знати їхню мову, аби зрозуміти, що це була погроза.

Північ гаркнула ще єдине слово. Ступивши крок уперед, вона підняла лапу, приготувавшись до удару. Кожна шерстинка на Бурешубові стала дибки, він наготувався до бійки. Тоді раптом друга лисиця почала задкувати, щось востаннє про-

гарчала до Півночі, а тоді розвернулася і зникла в орляку. Борсучиха звернула погляд на її компаньйонку, але та спинилася, щоби щось гавкнути, і швидко приєдналася до першої.

— І не повертайтеся, якщо хочете zostатись живі! — крикнув їм услід Воронолап.

Бурешуб розслабився, відчуваючи, як його хутро знову влягається. Вивірколапка гучно зітхнула й хрюпнулася на землю. Усі коти, навіть Мурко, дивилися на борсучиху із ще більшою повагою.

Ожинокіготь підійшов до неї і вклонився.

— Дякую, Півноче, — нявкнув він. — Без тебе це було б важко.

— Вони могли нас повбивати, — додала Перохвоста.

— Гадаю, зараз не час для бійки, — визнав Воронолап. Та одразу ж продовжив із роздратованими нотками в голосі: — Та все одно я б хотів знати, чому ти не попередила нас про лисиць. Ти казала, що вмієш усе прочитати по зірках, то чому не розповіла нам, що вони будуть тут?

Хоч Бурешуб сам ніколи б не поставив такого запитання, все ж він напружено чекав відповіді Півночі. Вона вже стільки розповіла їм про небезпеку, що нависла над лісом, і про те, як вони повинні піти додому і привести свої Клани в безпечне місце. Якби вони їй не довіряли, то разом зі своїми Кланами опинилися би безпорадними перед загрозою знищення. Невже вона не могла попередити їх про лисиць?

Якусь мить борсучиха нависала над Вітряним новаком, пропалюючи його лютим поглядом. Воронолап не міг приховати тривожний блиск

в очах, хоч, на його честь, він не позадкував. Тоді Північ розслабилася.

— Я кажу не все. Насправді Зореклан не воліє, щоб я казала все. Багато — так, бо Двоноги роздеруть ліс, не залишать для котів місця. Але багато відповідей лежить у нас самих. Це ти вже мав вивчити, ні?

— Мабуть, — промимрив Воронолап.

Північ відвернулася від нього.

— Лисиці кажуть, що ви повинні вже піти, — сказала вона котам. — Якщо ще будете тут на заході сонця, вони нападуть. Та друга лисиця, вона каже, що вже один раз куштувала котятину, їй сподобалося.

— Ну, вдруге їй не доведеться! — форкнула Вохрошубка.

— Усе одно нам вже треба вирушати, — зауважив Ожинокіготь. — Та й нам зараз не потрібні проблеми з лисицями. Ходімо.

Вони ще деякий час доїдали свою здобич. Тоді Північ повела їх до краю лісу. Сонце вже сідало за дерева, і ліс занурювався в темінь. Попереду простягався пустир, а вдалині — гірська гряда. З одного боку виднілися червоні обриси угіддя Двоногів, через які коти проходили дорогою сюди.

— Куди тепер? — спитав Бурешуб.

Північ піднесла лапу й показала прямо.

— Це найшвидший шлях, до сходу сонця.

— Але ми не звідти прийшли, — невпевнено нявкнув Ожинокіготь. — Ми переходили через угіддя Двоногів.

— І я туди більше ні ногою! — встряв Воронолап. — Я ліпше перелізатиму через гори, ніж знову подамся до тих Двоногів.

— Я не певна, — нявкнула Перохвоста. — Принаймні ми вже знаємо дорогу через угіддя Двоногів, та й Мурко нам допоможе.

У відповідь Воронолап лише зверхньо форкнув. Бурешуб поділяв його сумніви — коти провели багато страшних і голодних днів, блукаючи угіддями Двоногів, а Мурко знав дорогу десь так само, як і вони. Але гори також були їм незнайомі. Навіть звідси Бурешуб бачив, що їхні вершини вкриті голим камінням, де-не-де розбавленим білими плямами, які, мабуть, були вже першим снігом гололисту. Ті гори здавалися вищими за Високі Скелі, і він сумнівався, що там є досить здобичі.

— Я згоден з Перохвостою, — зрештою нявкнув він. — Ми вже раз пройшли через угіддя Двоногів, то зможемо і вдруге.

Ожинокіготь, вагаючись, переводив погляд з одного kota на іншого.

— Вохрошубко, а ти що думаєш?

Його сестра знизала плечима.

— Що захочете. Я думаю, в нас будуть проблеми, куди б ми не пішли, і ми всі це знаємо.

«Це точно», — понуро подумав Бурешуб.

— Ну, я думаю... — почала було Вивірколапка, але раптом затнулася. Її зелені очі поширшали від жаху, погляд новачки наче був зосереджений на чомусь далекому, чого жоден кіт не міг побачити.

— Вивірколапко? Що сталося? — схвильовано нявкнув Ожинокіготь.

— Я... я не знаю... — Вивірколапка обтрусилася. — Просто вирішуй, Ожинокігтю, та й підемо. Я б пішла туди, якщо це справді найшвидший шлях, — вона смикнула хвостом у бік далеких

гір. — Ми згайнуємо купу днів, якщо знову будемо блукати угіддями Двоногів.

Бурешуб відчув, як починають тремтіти його вуса. Вивірколапка мала рацію. Вони вже знали, що маршрут через угіддя Двоногів був плутаний і складний. А які небезпеки в горах могли бути гіршими за шурів та потвор, яких вони точно зустрінуть в угіддях Двоногів? Зараз головне, щоб вони без затримок повернулися до лісу.

— Це слухна думка, — нявкнув він. — Я передумав. Голосую за те, щоб іти через гори.

Вивірколапка махала своїм рудим хвостом з боку в бік і переминала кігтями траву.

— То що? — кинула вона Ожинокігтеві. — Ти вирішиш, нарешті, чи ні?

Ожинокіготь глибоко вдихнув.

— Гаразд. Значить, гори.

— Е? Шо? — Мурко саме чухав задньою лапою за вухом. Але коли Ожинокіготь прийняв рішення, він підвів переляканий погляд і закліпав. — Ви не можете туди піти. Це небезпечно. Там же...

— Усюди небезпечно, — встряла Північ, заткнувши Мурка лютим поглядом. — Твоїм друзям потрібна буде велика мужність. Дорогу прокладено для них зірками.

Бурешуб пильно глянув на старого кота. Що намагався сказати Мурко, коли Північ його перебила? Може, він знав про якісь небезпеки, що чатували в горах? А якщо так, то чому Північ не дала йому про них розповісти? Річковому вояку здалося, що на її обличчі він бачить мудрість, а ще щось схоже на жаль. Що вона мала на увазі під цим «дорогу прокладено»?

— Вибір важкий, юний вояче, — промовила борсучиха до Ожинокігтя. Бурешуб підсунувся ближче, щоб чути, що вона каже. — Ваша дорога лежить перед вами, і багато випробувань ви пройдете, аби безпечно повернутися додому.

Ожинокіготь глянув в очі Півночі, а тоді ступив кілька кроків на пустирище. Які б випробування на них не чекали, Громовий вояк здавався готовим до них. Бурешуб не міг не захоплюватися його рішучістю, хоч він і був з ворожого Клану. Коли Мурко зіп'явся на лапи, щоб рушити за ним, Північ затримала його лапою.

Старий кіт наїжачився, пропалюючи її поглядом.

— Дайся з дороги, — гаркнув він.

Та Північ не поворухнулася.

— Із ними не можеш ти піти, — прогуркотіла вона. — Шлях цей тільки їхній, — її чорні очі миготіли в сутінках. — Юні й запальні вони, і випробувань багато матимуть. Їхня власна мужність їм потрібна, мій друже, а не твоя. Забагато би на тебе вони покладалися.

Мурко кліпнув.

— Ну, якщо вже така розмова...

Перохвоста підбігла до нього і швидко лизнула у вухо.

— Ми ніколи тебе не забудемо, Мурку. І все, що ти зробив для нас.

Воронолап за нею уже було розтулив рота і примружив очі, наче збирався сказати щось уїдливе. Бурешуб зупинив його поглядом. Він не думав, що вони коли-небудь знову зустрінуть старого, і хоч Мурко й наробив помилок, та старий кіт залишався з ними і безпечно довів їх до Півночі.

— Бувай, Мурку. І дякую. Ми б ніколи не знайшли Північ без тебе, — озвучив його думки Ожинокіготь. — І тобі теж дякую, Півноче.

Борсучиха схилила голову.

— Прощайте, друзі. Нехай Зореклан освітить ваш шлях.

Решта котів також попрощалася і рушила за Ожинокігтем на пустир. Бурешуб ішов останнім. Озираючись, він побачив Північ та Мурка, що сиділи пліч-о-пліч під деревами й дивилися їм услід. Звідси в сутінках уже неможливо було розібрати їхні вирази. Бурешуб востаннє помахав їм на прощання хвостом і обернувся до гір.

Розділ 4

Почувши крик Вогнезора, Орлякошуб із сірим Тіньовим вояком розчепилися. Сіросмуг підвів погляд, усе ще міцно тримаючи лапу на шиї супротивниці.

— Відпусти, — наказав Вогнезір. — Ми прийшли не битися.

— Важко це зробити, коли на тебе так наскочили, — зашипів Сіросмуг. Він відступив, і худорлява кішка зіп'ялася на лапи та обтрусилася.

Листолапка перебігла через болото й стала біля Попелюшки, побоюючись, що Бурошубка знову може на неї напасти. Тіньова воєвода навряд чи би просто так послухалася наказу ворожого провідника.

Бурошубка смикнула хвостом, даючи знак темно-сірому котові.

— Кедросерде, повертайся до табору. Попередь Чорнозора, що у нас непрохані гості, і приведи ще вояків.

Сірий вояк притьмом шугнув у куші.

— Це абсолютно непотрібно, — повторив Вогнезір. — Ми не посягаємо ні на вашу територію, ні на здобич.

— То що вам треба? — грубо спитала Бурошубка. — Що ми повинні думати, коли ви просто так собі заходите на наші землі?

— Вибачте нам за це, — Вогнезір зістрибнув зі стовбура і підійшов до неї. — Я... я знаю, що нам не можна тут бути. Просто мені потрібно поговорити з Чорнозором. Дещо трапилося, і це не може чекати до наступного Зборища.

Бурошубка недовірливо форкнула, але кігті сховала. Листолапка відчула, як її серцебиття потроху сповільнюється. Тіньова воєвода, відіславши Кедросерда, залишилася практично наодинці з ворогами, тож навряд чи би знову спробувала напасти.

— То в чому поспіх? — прогарчала вона.

Вогнезір махнув хвостом на повалені дерева, на те руйновище, яке по цей бік Громошляху залишила по собі потвора Двоногів.

— А цього не досить? — сумовито спитав він.

Бурошубка урвала його розлюченим шипінням.

— Якщо ти вирішив, що Тіньовий Клан ослаб...

— Я цього не говорив, — заперечив Вогнезір. — Але ти, мабуть, бачила, що на нашій території такі самі проблеми. То що, ти нас виженеш чи дозволиш поговорити із Чорнозором?

Бурошубка примружила очі, а тоді скупно кивнула.

— Гаразд. Ідіть за мною.

Вона повела їх крізь куші. Громові коти збилися в купку позад неї, а Тіньова воячка йшла

останньою. Серце Листолапки знову почало калатати від незнайомих запахів, що вирували навколо. Навіть небо наче потемніло — хмари заслали сонце, і тіні згустилися над їхньою стежкою. Листолапка намагалася не підстрибувати від кожного шелесту й не озиратися щомиті, наче за кожним деревом на них чатували Тіньові вояки.

Невдовзі запах Тіньового Клану посилювався. Бурошубка провела їх крізь густі зарості ліщини. Раптом Листолапка завмерла, опинившись перед довгим рядом котів — струнких вояків з напруженими м'язами і войовничими вогниками в очах. Позад них височіла стіна із заростів ожини.

— Це табір Тіньового Клану, — промурмотіла Попелюшка на вухо Листолапці. — Навряд чи Чорнозір запросить нас увійти.

Тіньовий провідник — великий білий кіт із чорними лапами — стояв посередині між своїх вояків. Його хутро було пооране шрамами безлічі битв. Коли Громові коти з'явилися з тунелю, він вийшов наперед і став перед Вогнезором, примруживши очі.

— І що це має означати? — різко спитав Чорнозір. — Провідник Громового Клану вирішив, що він вільний ходити, де йому заманеться?

Вогнезір пропустив повз вуха його зауваження, а лише поважно кивнув.

— Я прийшов, щоб поговорити про загрозу Двоногів, — почав він. — Ми повинні вирішити, що робити, якщо це не припиниться.

— Ми? Що ти маєш на увазі — «ми»? Тіньовий Клан не веде перемовин із Громовим Кланом, — відрубав Чорнозір. — Ми самі все вирішуємо.

— Але ліс нищать!

Листолапка почула відчай у голосі Вогнезора. Вона знала, як важко йому зберігати спокій, коли Тіньовий провідник ставився до нього як до ворога.

Останній стенив плечима.

— Вогнезоре, ти розводиш паніку з нічого. Двоноги дурні. Навіть найменше кошеня це знає. Ну, звалили вони кілька дерев, але ж забралися звідси. Що б там не відбувалося, воно вже закінчилося.

«Цікаво, чи він справді в це вірить», — подумала Листолапка. Не міг же він бути таким дурним? Чи, може, все це було лише для того, щоб похизуватися й переконати Вогнезора, наче Тіньовий Клан живе без турбот?

— А якщо не закінчилося? — спокійно спитав Вогнезір. — А якщо буде ще гірше? Двоноги розлякали всю здобич. Вони можуть захопити наші землі. Що ти робитимеш у гололист, Чорнозоре, коли не зможеш прогодувати свій Клан?

Кілька Тіньових вояків непевно перезирнулися, але їхній провідник виключно дивився на Вогнезора.

— Нам нічого боятися гололисту, — нявкнув Чорнозір. — Ми завжди зможемо ловити щурів на Звалищі.

Попелюшка нетерпляче смикнула вухами.

— Ти забув, що сталося, коли ви востаннє це робили? Половина вашого Клану померла від хвороби.

— Це правда, — мовив невеликий смугастий кіт, що сидів у кінці ряду. Листолапка впізнала в ньому Дрібнохмара, медикота Тіньового Кла-

ну. — Я сам був хворий. І я б теж помер, якби не ти, Попелюшко.

— Помовч, Дрібнохмаре, — наказав Чорнозір. — Хвороба була покаранням Зореклану через те, що Ночезора обрали не за правилами. Зараз можна спокійно їсти їжу зі Звалища.

— Це поганий знак, коли провідник наказує замовчати своєму медикоту, — різко відповіла Попелюшка. — Чи коли робить вигляд, наче краще за нього знає волю Зореклану.

Чорнозір блиснув очима, але нічого не сказав.

— Послухай мене, — у відчаї знову почав Вогнезір. — Я гадаю, що на ліс насувається велике лихо, і пережити ми його зможемо, лише працюючи разом.

— Ще чого! — форкнув Чорнозір. — Не вказуй мені, що робити, Вогнезоре. Я не один із твоїх вояків. Якщо у тебе є, що сказати, то зроби так, як ми завжди робимо, і обговори це на наступному Зборищі біля Чотиридерева.

Частково Листолапка з ним погоджувалася. Вояцький правильник стверджував, що справи лісу потрібно обговорювати на Зборищах. Ніде більше коти не могли зустрітися під перемир'ям Зореклану. Та все ж вона знала, що Двоноги не чекатимуть до наступної повні, аби продовжити нищити ліс. До Зборища може трапитися що завгодно.

— Гаразд, Чорнозоре, — в голосі Вогнезора чулася поразка. «Це таки сталося, — з панікою подумала Листолапка. — Він здається. Ліс буде знищено». — Як скажеш. Але якщо Двоноги повернуться, то даю тобі дозвіл послати гінця до Громового Клану, і ми знову поговоримо.

— Як щедро з твого боку, — уїдливо нявкнув Чорнозір. — Але нічого такого не станеться, з чим би ми не впоралися.

— Мишомізкий! — зашипів Сіросмуг.

Вогнезір застережливо на нього глянув, але Тіньовий провідник нічого не відповів. Натомість він махнув хвостом Бурошубці.

— Візьми кількох вояків і виведи цих котів з нашої території, — наказав Чорнозір. — І якщо раптом тобі знову захочеться без попередження до нас завітати, — додав він Вогнезорові, — май на увазі, що на тому кордоні патрулі подвоюються. А тепер ідіть.

Громовим воякам нічого не залишалося, як послухати. Вогнезір розвернувся і дав своїм котам знак йти за ним. Бурошубка зі своїми вояками оточила їх загрозливим півколом, дозволяючи йти самим, але змушуючи триматись купки. Листолапка зраділа, коли перед ними нарешті з'явився тунель під Громошляхом, але ще більше полегшення відчула, коли перейшла через нього й опинилася на власній частині лісу.

— І не повертайтеся! — гаркнула Бурошубка, коли вони перейшли кордон.

— Ми й не збиралися! — кинув через плече Сіросмуг. — Ми тільки хотіли допомогти, дурна ти купа шерсті.

— Облиш, Сіросмуже.

Тепер, коли вони знову були на своїй території, Вогнезір міг не приховувати свого розчарування. Листолапка дуже співчувала батькові: він же не був винен, що в Тіньового Клану нема здорового глузду.

— Може, варто спробувати поговорити з Вітряним Кланом? — тихенько мовила вона до Попелюшки, доки коти поверталися до табору. — Мабуть, у них також були проблеми, тому вони й крадуть рибу в Річкового Клану, — новачка говорила про люті звинувачення Шулікокрига, Річкового вояка, на минулому Зборищі.

— *Якщо* вони крадуть. Це ще не доведено, — нагадала їй Попелюшка. — Втім, Листолапко, це слушна думка. Круколап казав, що з того боку Громошляху побільшало Двоногів.

— Тоді, може, Вогнезору слід поговорити з Високозорим?

— Не думаю, що Вогнезір найближчим часом захоче говорити з ким-небудь із провідників, — нявкнула Попелюшка і співчутливо глянула на рудого кота. — Зрештою, Високозорий дуже гордовитий провідник. Він ніколи не зізнається, що його Клан голодує.

— Але *щось* він мусить зробити!

— Може, Чорнозір мав рацію, і варто почекати до Зборища. Але якщо випаде нагода, — перебила медикішка обурений вигук новачки, — я з ним побалакаю, — вона підвела свої блакитні очі на захмарене небо. — Поки що можемо лише молитися, щоб Зореклан підтримував нас, що б не сталося.

— Карохвістко, ти там?

Листолапка стояла біля вояцького кубла, намагаючись зазирнути за гілки. Настав ранок. Густий туман укрит табір і зросив хутро Листолапки дрібними краплинками.

— Карохвістко? — повторила вона.

У кублі почулося шарудіння, а тоді вигулькнула голова Карохвістки.

— Листолапко? — вона широко позіхнула, сонно моргаючи. — Що таке? Сонце ще не зійшло. У мене був чудовий сон про мишу...

— Пробач, — нявкнула Листолапка. — Але мені треба, щоб ти дещо зі мною зробила. Ти маєш іти в досвітній патруль?

— Ні, — Карохвістка протиснулася між гілками і швидко лизнула хутро на плечах. — То що сталося?

Листолапка глибоко вдихнула.

— Я хочу піти до Вітряного Клану. Підеш зі мною?

Карохвістка поширила очі й здивовано підняла хвоста.

— А якщо ми зустрінемо їхній патруль?

— Усе має бути добре — я ж новачка-медикішка, мені можна ходити аж до Високих Скель. Карохвістко, будь ласка! Мені дуже треба знати, чи у Вітряного Клану теж є проблеми.

Листолапка не могла розповісти Карохвістці, що Зореклан обрав для подорожі котів із чотирьох Кланів. Вона підозрювала, що Двоноги вторглися до всіх Кланів, але хотіла пересвідчитися в цьому.

В очах Карохвістки вже заграли вогники.

— Я в ділі, — сказала вона. — Ходімо, доки хтось нас не спіймав і не почав розпитувати.

Воячка кинулася через галявину до ялівцевого тунелю. Листолапка побігла за нею, востаннє озирнувшись на тихий сонний табір. Туман густо обплів лошовину, заглушаючи їхні кроки. Усе на-

вколо здавалося сірим, і, хоч надворі дедалі розвиднювалося, сонця не було. Вайї папороті гнулися під вагою крапель, і скоро шубки обох кішок також обважніли від вологи. Карохвістка тремтіла.

— І нащо я взагалі виходила зі свого тепленького кубельця? — скиглила вона, почасти жартома. — Проте, якщо на пустирі така сама погода, то туман нас сховає.

— І притлумить наш запах, — погодилася Листолапка.

Та доки вони з Карохвісткою дійшли до Чотиридерева, туман вже почав розсіюватися. Він досі висів над потоком, але коли вони вилізли на протилежний берег, то опинилися під сонцем. Листолапка обтрусилася від вологи, але сонячні промені не несли тепла; вона вже хотіла пробігтися пустирем, щоб зігрітися.

Обійшовши верхівку звору до Чотиридерева, Листолапка відчула легкий вітерець, що віяв прямо з пустиря. Вони з Карохвісткою спинилися на мить у дальньому кутку лощовини, щоб понюхати повітря.

— Вітряний Клан, — нявкнула Карохвістка. Вона непевно нахилила голову набік. — Але щось із ним не так.

— Згодна. І жодного сліду кролів, — додала Листолапка.

Вона ще трохи повагалася, а тоді рушила далі вздовж кордону. Кішки перебігали від одного куща ялівцю до іншого, використовуючи, як могли, мізерний прихисток пустиря. У Листолапки бігли мурашки шкірою. Її смугасто-біле хутро легко було помітити у низькій траві. У Громовому

таборі вона була впевнена, що медикішку не зачеплять, а тепер почувалася малою і вразливою. Листолапка хотіла дізнатися все, що могла, і негайно поспішити назад під захист власних земель.

Вона вилізла на верхівку невисокого пагорба, який виходив на Громошлях, і, зачаївшись у траві, визирнула вниз. Біля неї зашипіла Карохвістка.

— Ну, тут все доволі однозначно, — нявкнула вона.

Від Громошляху до дальнього боку Вітряної території простягався довгий шрам на місці, де було вирвано траву. Дорога була позначена короткими дерев'яними палицями, як ті, що Листолапка бачила раніше у Тіньовому Клані. Ця видерта дорога перебігала через пустир і різко обривалася біля підніжжя пагорба, на якому сиділи Листолапка з Карохвісткою. Новачка побачила блискучу потвору і з жахом уявила, ніби та оглядає пустир, готова з ревом вистрибнути на свою здобич.

— Де її Двоноги? — пробурмотіла Карохвістка.

Листолапка роззирнулася навколо, але все було тихо. Над роздертим полем, неначе туман, зависла загроза. Громові кішки досі не занюшили жодного кроля. «Вони повтікали з переляку, — подумала Листолапка, — чи їх половили Двоноги? Може, вони переселилися на іншу частину пустиря, коли потвори почали рити свої червотоки».

— Фу! — зненацька вигукнула Карохвістка. — Ти це чуєш?

Раптом до Листолапки теж він дійшов — важкий сморід, не схожий ні на що. Її живіт інстинктивно стиснувся, і вона накопилила губу.

— Що це?

— Мабуть, щось пов'язане з Двоногами, — обридливо нявкнула Карохвістка.

Її перебив далекий крик. Листолапка підскочила й, обернувшись, побачила трьох Вітряних вояків, що бігли прямо на них.

— Ой-вей, — промурмотіла Карохвістка.

Листолапка ще не встигла вирішити, тікати їм чи залишитись поговорити, як Вітряні коти вже оточили їх. Вона зі страхом упізнала агресивного воєводу Багнокігтя та смугастого вояка Клаптевуха. Третього кота новачка не знала. Листолапка сподівалася радше поговорити з провідником Вітряного Клану, Високозорим, чи з Вогнезоровим товаришем Одновусом, які могли би вислухати її пояснення.

— Чому ви зайшли на нашу територію? — запитав Вітряний воєвода.

— Я — новачка медикішки, — відповіла Листолапка, поважно схиливши голову. — Я прийшла, щоб...

— Щоб шпигувати! — перебив її Клаптевух, люто блискаючи очима. — Не думай, ніби ми не знаємо, що ви тут робите!

Коли Вітряні коти підійшли ближче, Листолапка помітила, які вони були худі. Крізь їхнє здиблене хутро можна було порахувати ребра. Від них хвилями йшов запах страху, майже заглушаючи лють. Їм вочевидь не ставало їжі, але це ніяк не пояснювало, чому Вітряні вояки були налаштовані ще більш вороже, ніж Тіньовий Клан.

— Пробачте, ми просто... — почала було вона, але Багнокіготь перебив її несамовитим вереском:

— В атаку!

Клаптевух кинувся на Листолапку. Вітряні во-
яки переважали Громових кішок кількістю і вмін-
нями, та й, зрештою, вони прийшли не битися.

— Тікай! — крикнула Листолапка.

Новачка відскочила вбік від простягнутих кіг-
тів Клаптевуха, розвернулась і кинулась до кордо-
ну, притискаючись до землі й опутивши хвоста.
Карохвістка бігла поруч. Листолапка не наважува-
лася озирнутися, але чула шипіння й крики котів,
що наступали їм на п'яти.

Попереду вже виднів кордон, але Громова но-
вачка надто пізно зрозуміла, що вони забігли за-
далеко, і навколо вже змішалися помітки Вітря-
ного та Річкового Кланів.

— О ні! — вигукнула Листолапка. — Ми на
Річкових землях.

— Не зупиняйся, — задихано сказала Каро-
хвістка. — Тут просто вузька смуга перед нашою
територією.

Листолапка ризикнула озирнутися, щоб пере-
вірити, чи Вітряний патруль їх переслідуює. Ворожі
коти досі за ними гналися і були такі люті, що
взагалі не помітили кордону, або їм було просто
байдуже.

— Вони нас наздоганяють! — зойкнула новач-
ка. — Доведеться битися. Ми не можемо завести
їх на нашу територію.

Вони з Карохвісткою розвернулися назустріч
нападникам. Листолапка приготувалася до бою,
гівро шкодуючи, що їй взагалі прийшла думка
піти на територію Вітряного Клану, а найбіль-
ше — що вона підвела під такий ризик Каро-
хвістку.

Багнокіготь вистрибнув на неї, але раптом з поближного куша йому навперейми кинувся клубок золотистого хутра. Це була Мільгокрила — новачка-медикішка з Річкового Клану. Багнокіготь вривався в Листолапку, і вона покотилася по землі, намагаючись утекти від вихору гострих пазурів. Громова кицька спробувала вивернутися і вчепитися зубами йому в шию, але жилавий і сильний воєвода загнав її в пастку, ніби здобич. Листолапка відчула, як її боком проїхалися кігті й вчепилися їй у плече. З великим зусиллям вона скинула з себе нападника, намагаючись задніми лапами ударити його в живіт.

Раптом вага над нею зникла, а Багнокіготь заточився, шукаючи опори. Листолапка зіп'ялась на ноги й побачила Мільгокрилу, що колотила його за обидва вуха.

— Забирайся з нашої території! — зашипіла Річкова кішка. — І забирай своїх смердючих друзків із собою!

Багнокіготь заніс лапу для останнього удару, але вже почав задкувати. Карохвістка тим часом пришпилила Клаптевуха до землі й боляче вкусила за хвіст, перш ніж відпустити. Він враз дав драла слідом за своїм воєводою. Інший вояк уже давно кудись зник.

Мільгокрила повернулася до Громових кішок. Її золотисте хутро було скуйовджене, а бурштинові очі палали від задоволення.

— Вскочили в халепу? — промурмотіла вона.

Листолапка перевела дух і обтрусилася від листя й галузок, що начіплялися на хутро.

— Дякую, Мільгокрило, — відповіла вона. — Не знаю, що б ми без тебе робили, — кицька по-

вернулася до подруги й додала: — Карохвістко, ти вже знайома з Мільгокрилою? Вона — новачка Багношуба, але перед цим тренувалася на воячку.

— Це дуже добре, — нявкнула Карохвістка і вдячно кивнула Річковій кішці. — Ми просто відкусили трохи більше, ніж могли прожувати.

— Пробач, що зайшли на вашу територію, — продовжила Листолапка. — Ми вже забираємося.

— Та не поспішайте, — Мільгокрила не намагалася розпитати в них, що вони тут роблять, або чим так роздратували Вітряний Клан. — Ви надто переполохані. Відпочиньте трохи, а я знайду трав, щоб вас заспокоїти.

Вона зникла у кущах, не залишивши Листолапці з Карохвісткою іншого вибору, як сидіти й чекати на неї.

— Їй завжди так начхати на вояцький правильник? — пробурмотіла Карохвістка. — Мільгокрила ніби не розуміє, що ми б не мали тут бути!

— Я думаю, це тому, що вона також новачка-медикішка.

— Навіть медикоти повинні підкорятися вояцькому правильнику, — нявкнула Карохвістка. — І я щось не бачила, щоб Попелюшка так дружесно ставилася до інших Кланів! Звісно, мати Мільгокрилої була бродягою, так? Це все пояснює.

— Мільгокрила вірна Річковому Клану! — спалахнула Листолапка, захищаючи подругу. — Не має значення, хто була її мати.

— Я й не казала, що має, — заспокоїла її Карохвістка, доторкнувшись кінчиком хвоста до плеча новачки. — Але це може пояснити, чому

вона так спокійно ставиться до кордонів між Кланами.

Тим часом повернулася Мільгокрила з оберемком трав у зубах. Громова новачка вдихнула запах чебрецю і згадала, як Попелюшка їй розповідала, що він добре заспокоює нерви.

— Ось, — нявкнула Мільгокрила. — З'їжте трошки, і вам покращає.

Листолапка з Карохвісткою сіли й почали жувати листочки. Листолапка уявляла, як рослинні соки разносяться у кожную клітинку її тіла, вгамовуючи хвилювання від жахливої зустрічі з Вітряним Кланом.

— Ви не поранені? — спитала Мільгокрила. — Я можу принести павутини.

— Ні, не треба, дякую, — запевнила її Листолапка. Вони з Карохвісткою отримали кілька подряпин, але надто незначних, щоб до них класти припарки з павутини. — Нам справді пора би вже йти.

— То що це все взагалі було? — спитала Мільгокрила, коли Листолапка та Карохвістка дожували свої трави. Вона була не така вже й незацікавлена, як спершу подумали Громові кішки. — Що ви робили на Вітряній території?

— Ми пішли подивитися, що роблять Двоноги, — пояснила Листолапка, та Мільгокрила досі не зрозуміла. Тож Громова новачка почала розповідати, як два дні тому побачила у лісі потвору Двоногів і як знайшла докази, що територію Вітряного та Тіньового Кланів також було зруйновано. Вона помітила непевний погляд Карохвістки — юна воячка очевидно не горіла бажан-

ням відкривати проблеми Громового Клану перед кішкою з ворожого Клану. Та Листолапка нетерпляче похитала головою. Вони могли без жодного страху звіритися іншій медикішці.

— Вогнезір хоче спитати інші Клани, що вони думають, — закінчила Листолапка. — Але Тіньовий Клан не визнає, що щось не так, і Вітряний... ну, ти сама бачила, як вони відреагували.

— А чого ми чекали? — встряла Карохвістка. Вона провела язиком по губах, наче їй не дуже посмакували трави. — Жоден Клан не захоче так прямо взяти й розказати, що вони голодують і втрачають свої землі через Двоногів.

— Ми в Річковому Клані цих потвор не бачили, — нявкнула Мільгокрила. — Тут все добре. Але це пояснює одну річ... — її бурштинові очі розширилися. — Я відчувала паніку на Вітряній території. Їхні помітки на кордоні повні страху.

— Це не дивно, — нявкнула Карохвістка. — Вони худі як тріски, а на кролів і натяку ніде нема.

— Усе змінюється, — промурмотіла Листолапка.

— І в самих Кланах також. Амбітний кіт може скористатися шансом, щоб... — Мільгокрила говорила швидко, похапцем, а тоді раптом урвалася.

— Що ти маєш на увазі? — підштовхнула її Листолапка.

— Ой... ні... я не знаю, — ухилилася Мільгокрила і відвела погляд.

Листолапка глянула на неї, гадаючи, що ж діялося в її красивій золотистій голівці. Вона була надто молода, щоб пам'ятати Тигрозора — кро-

вожерного кота, який підступом збирався стати провідником Громового Клану. Коли його вбивчий план провалився, він вирішив помститися і знищити весь Клан. Вона здригнулася. Невже Мільгокрила знала ще якогось кота з такими ж амбіціями? Не міг же ліс породити ще одного Тигрозора!

Її думки перебила Мільгокрила, яка скочила на лапи, повернувши голову в бік річки.

— Патруль наближається! — вигукнула вона. — Сюди, швидко!

Кішка прослизнула між кущами, а Листолапка й Карохвістка подалися за нею. Невдовзі вони вийшли на відкрите й побачили, що опинилися на схилі, який вів до кордону з Громовим Кланом.

— Якщо у вас не стає здобичі, приходьте до мене, — нявкнула Мільгокрила. — Можемо поділитися кількома рибинами. Ну все, біжіть!

Листолапка з Карохвісткою кинулися вгору схилом і застрибнули у кущі. Новачка вже готова була почути позаду себе вороже гарчання, але їм вдалося прослизнути непоміченими.

— Хвала Зореклану! — вигукнула Карохвістка, коли вони опинилися на власній території.

Листолапка озирнулася крізь гілля. Мільгокрила досі стояла там, де вони її залишили. За мить чагарник заворушився, і звідти вийшов кремезний вояк із гладеньким хутром. Листолапка впізнала брата Мільгокрилої, Шулікокрига. За ним вийшло ще двоє вояків. Шулікокриг спинився поговорити із сестрою, але жодного разу навіть не глянув у напрямку Громових кішок. Дивлячись на його масивні плечі й сильні м'язи, Листолапка

раділа, що їх не впіймали. На відміну від Мільгокрилої, він ретельно дотримувався вояцького правильника і не був схильний вислуховувати пояснення. Уже не вперше Листолапка відчула, що Шулікокриг нагадує їй якогось іншого кота, але як вона не приглядалася, все ніяк не могла згадати, кого саме.

— Ходімо, — нявкнула Карохвістка. — Чи ти збираєшся витріщатися на Річкових вояків цілий день? Час вертатися. Заодно вирішиш, що саме розповідати Вогнезорові.

Розділ 5

Лапи Бурешуба шкрябали гладкий сірий камінь. Зіпнувшись угору, він сягнув верхівки кругляка, повернувся вниз і глянув на своїх друзів. Його хутро куйовдив крижаний вітер.

— Ходімо, — нявкнув він. — Якщо спробувати застрибнути, то все не так і погано.

Услід за сонцем, що сходило, коти вийшли з мочарів та почали здиратися вгору. Наближався сонцепік другого дня їхньої мандрівки додому. Гори, які вони раніше бачили звіддалік, зараз простягалися просто перед ними — більші, ніж вони уявляли. Голі схили здавалися чорними і неприступними, а клапті хмар плавали навколо вершин. Жорстка земля під котячими лапами була всіяна рінню, там не росло нічого, хіба ріденька трава та покручені колючі дерева. Прямого шляху не було — доводилося йти звивистими розколами, а часто й повертати назад, коли коти натикалися на кам'яні завали, які годі було здолати. Сумуючи за рікою, що плинула серед високих, прохолод-

них трав удома, Бурешуб мало не жалкував, що вони з товаришами відмовилися повертатися через угіддя Двоногів.

Вивірколапка зігнула задні лапи і злетіла у високому стрибку, наздогнавши Бурешуба на великому кругляку, що заступав їм шлях.

— От лайно мишаче! — зіпнула вона, не влучивши на вершину і відчувши, що сповзає.

Бурешуб перехилився і вчепився зубами в її карк, підтримуючи новачку, аж поки та не зіп'ялася достатньо високо, щоб уже самотійно сісти біля нього.

— Дякую, — зелені очі кицьки засяяли. — Я знаю, що звуся Вивірколапкою, але ніколи не думала, що захочу *бути* вивіркою!

Бурешуб муркнув, сміючись.

— Ми ще всі захочемо стати вивірками, якщо так далі піде.

— Агов! — пролунав звідкись ізнизу агресивний голос Воронолапа. — Не відійдете там? Як я зможу залізти, якщо ви, шерстюхи, посідали в мене на дорозі?

Бурешуб і Вивірколапка відступили від верхівки валуна, а вже за мить до них приєднався Воронолап — його довгі кінцівки легко здолали відстань у стрибку. Проігнорувавши Річкового вояка і руду новачку, він повернувся, щоб допомогти Перохвостій, яка здиралася, тихо вилаявшись собі під носа, коли зачепилася кігтиком об камінь.

Бурешуб переймався, чи шурячий укус на плечі Вохрошубки не завадить їй видертися на камінь. Можливо, варто пошукати обхідний шлях? Та на його полегшення, Тіньова воячка відразу ж застрибнула майже на самий вершечок, де Воро-

нолап вхопив її за карк і підтягнув угору. Ожинокіготь приєднався до них останнім, обтрушуючи своє здиблене смугасте хутро і роззираючись навсібіч. У сонцепік тіні не вказували правильного напрямку, а просто попереду був голий укіс, за яким годі було побачити, що чекає на них далі.

— Гадаю, нам туди, — нявкнув Ожинокіготь, махнувши хвостом на вузький поріжок, що огинав камінь. — А ти як думаєш? — запитав він Бурешуба.

Річковий вояк глянув на той поріжок і відчув, як його хутро стає дибки. Кілька миршавих кущиків змогли закоренитися в розколинах, але назагал скелі були голісінькі, і якщо хтось із них зісковзне — зачепитися буде ні за що.

— Можна спробувати, — невпевнено нявкнув він, трохи здивований тим, що Ожинокіготь поцікавився його думкою. — Більше йти нікуди, хіба що назад.

Ожинокіготь кивнув.

— Підеш ззаду колони? — запитав він. — Ми не знаємо, що там може бути, тому хотілось би, щоб нас прикривав сильний кіт.

Бурешуб муркнув, погоджуючись, і відчув, як від похвали Громового кота його тілом розлилося тепло від вух до кінчика хвоста. Ожинокіготь не був йому ні провідником, ні виховником, але Бурешуб не міг не захоплюватися відвагою молодого вояка і тим, як він правував їхньою складною мандрівкою.

— Я передумала, — оголосила Вивірколапка, коли Ожинокіготь протиснувся на кам'яний поріжок. — Я більше не хочу бути вивіркою. Тепер я хочу бути пташкою.

Як і просив Ожинокіготь, Бурешуб ішов останнім, нагостривши вуха в пошуках небезпеки і водночас намагаючись приховати власну знервованість та страх упасти, які нависали над ним незримою масою. Він тулився до прямовисної стіни, обережно ставив кожную лапу й з усіх сил балансував хвостом. Через деякий час вітерець посилювався, і голову Бурешуба заповнили страхітливі картини того, як його чи когось із товаришів здуває зі скелі просто вниз, на землю.

Невдовзі поріжок звернув за скелю, і його вже не було видно. Перш ніж Бурешуб дістався до повороту, Вохрошубка, яка йшла просто попереду нього, різко зупинилася, а десь далі попереду Перохвоста гукнула: «О, ні!»

— Що сталося? — запитав Бурешуб.

Вохрошубка рушила вперед повільніше, а Річковий вояк ішов за нею, аж поки не побачив, що ж там попереду. У животі в нього все перевернулося. Між їхнім поріжком і скелею роззявилася урвище, сам поріжок став просто шматком каменю, що відходив від гори і витоншувався, аж поки зовсім не зникав. На дні запаморочливого провалля плинув гірський потік, який звідси здавався не більшим, ніж мишачий хвостик.

— Хочеш повертатися? — запитав він Ожинокігтя.

— Зачекай, — відповів Громовий вояк. — Тут може бути шлях далі. От поглянь.

Бурешуб глянув туди, куди вояк вказував своїм хвостом: на схилі гори, просто біля розколин, шматок скелі відламався, і між двома крутими схилами утворився розлам. Там росли кущі та

одне чи два кущих деревця. З одного боку стівав струмочок, зарослий травою.

— Тут, здається, підійматися буде легше, — нявкнула Перохвоста. — Але чи зможемо ми перейти?

Вивірколапка підняла голову та принюхалась до повітря.

— Я відчуваю кролів, — замріяно нявкнула вона.

Бурешуб зміряв очима розлам. Той був ширший, ніж хотілося б, особливо для стрибка з місця. Він подумав, що сам зможе його здолати, але як щодо Вохрошубки? Тіньова воячка знову почала накульгувати, і, хоч нічого й не казала, було очевидно, що її рана остаточно ще не загоїлась.

Перш ніж Бурешуб встиг озвучити свої сумніви, він почув, як Воронолап нявкнув:

— Чого ми чекаємо? Що, будемо стояти тут, поки в нас не відростуть крила?

І Вітряний новак, недовго думаючи, стрибнув через провалля. На мить його сіро-чорне тіло, здавалося, зависло в повітрі. Зрештою він перелетів на інший бік і легко приземлився на один із каменів на краю провалля.

— Ну ж бо! — гукнув він. — Це легко!

Перехопивши погляд Ожинокігтя, Бурешуб зрозумів, наскільки він роздратований тим, що новак не став чекати, поки решта погодиться. Тепер їм таки доведеться спробувати забратися туди, бо Воронолап нізащо не зістрибне назад із вузького кам'яного виступу, а вони не могли залишити його там.

Занепокоєння Річкового вояка тільки зросло, коли він побачив, як Перохвоста присіла на кра-

ечку скелі, на вітрі, що куйовдив її шерсть. Воронолап налаштувався спіймати її на тому боці, а вона тільки махнула своїм пухнастим хвостом, зрозумівши, що здолала цей стрибок цілком безпечно.

Решта котів збилася докупити на скелі. Хутро Бурешуба найжачилося від страху, коли він відчув, як сильнішає вітер.

— Добре, хто наступний? — спокійно запитав Ожинокіготь.

— Я піду, — нявкнула Вивірколапка. — Побачимось на тому боці.

Вона відштовхнулася від каменя і зробила величезний стрибок, приземлившись за хвіст від краю на протилежному боці.

— А вона просто щось, — промурмотів Ожинокіготь, тоді сконфужено роззирнувся, ніби не збирався проговорювати свої думки вголос.

— Таки так, — погодився Бурешуб.

— Вохрошубко, ти готова? — запитав Ожинокіготь, відвертаючись. — Як плече?

— Усе буде добре, — понуро відповіла його сестра.

Вона на око зміряла відстань і відштовхнулася. На якусь страхітливу мить Бурешуб подумав, що Вохрошубка не долетить. Її тіло вдарилося об край скелі, а передні лапи ошаліло запрацювали, намагаючись вхопитися за щось серед розкиданих тут і там каменів. Наступної ж миті до неї підскочила Перохвоста, Вивірколапка поквапилася з іншого боку, вони вчепилися їй у карк і спільними зусиллями витягли нагору.

— Чудово! — гукнув Ожинокіготь високим від тривоги голосом.

Вохрошубка не відповіла. Її хвіст був найжачений від страху; Бурешуб побачив, як Перохвоста підводить її до струмка і вмовляє попоти.

— Хто наступний? — запитав Ожинокіготь Бурешуба.

— Іди ти, я впораюся.

Але Бурешуб дивився, як сильний смугань перестрибує розколину, і йому з усіх сил хотілося не чекати до останнього. Він саме зібрався стрибати, коли це Вивірколапка зойкнула:

— Бурешубе! Стережися!

У ту ж мить його накрила темна тінь, і він почув лопотіння крил у повітрі. Навіть не глянувши вгору, Бурешуб кинувся на інший бік провалля, ледь помітивши друзів, які розбігалися по різні боки утвореного там видолінка.

Він незграбно вдарився об землю, завалився набік і завмер від жаху, побачивши над собою величезного птаха, що спускався просто на нього, розчепірюючи кігті.

Якийсь кіт вигукнув його ім'я. Відкотившись від кігтів і гострого дзьоба, Бурешуб відчув здійснений крилами вітер та сморід старої здобичі, а тоді почув, як шиплять Перохвоста з Ожинокігтем, біжучи до нього. Птах відхилився убік, і в Бурешуба з'явилося кілька секунд на те, щоб відповзти. Враз пташині кігті проорали землю, здійснюючи хмарки пилу. Птах розчаровано закричав. Він із силою бив крилами, знову підлітаючи вгору. Усі троє котів кинулися під прихисток куща, де на них уже чекали Вивірколапка і Вохрошубка.

— Що це *таке*, святий Зореклане! — видихнув Бурешуб, спостерігаючи, як птах злітає все вище

і перетворюється на цяточку в небі. — Я ще ніколи не бачив такого великого птаха.

— Це орел, — Воронолап протиснувся під нижні гілки, приєднуючись до товаришів. — Ми іноді бачимо орлів на Вітряних угіддях. Вони полюють на ягнят, але старійшини кажуть, що раніше й котів забирали.

— Ще мить — і він би мене забрав, — промурмотів Бурешуб. — Дякую вам, — додав Річковий вояк, звертаючись до Ожинокігтя та Перохвостої.

Перохвоста здригнулася.

— Уявіть, що би сталося, якби птах помітив нас трохи раніше, коли ми всі стирчали на тому камені!

— Я не хочу цього уявляти! — зойкнула Вивірколапка.

— Гадаю, нам треба трохи перепочити, — нявкнув Ожинокіготь. — Як щодо полювання? Я чую десь там кролика.

— Я піду, — запропонував Воронолап. — Мені не потрібен відпочинок. Ти зі мною, Перохвосто?

Бурешуб роззявив було рота, щоби заперечити, але його сестра вже пролізла через кущ до Воронолапа. Вона стала поруч із новаком і нявкнула до решти:

— Стережіться орла!

Коли Воронолап та Перохвоста пішли, Вохрошубка, виснажено зітхнувши, заплющила очі та вже за мить заснула. Бурешуб згорнувся клубочком біля неї, але йому важко було заснути. Він чув, як тихцем перемовляються Ожинокіготь та Вивірколапка, а тоді раптом збагнув, що нашорошує вуха, намагаючись розібрати слова, заздрить їхній близькості й вже не вперше бажає, щоби Ви-

вірколапка була в його Клані, а не в Клані Ожигігтя. А ще Бурешуб думав про сестру, яка була десь там, наодинці з Вітряним новаком. Треба рухатися вперед, поки є можливість; якщо вони надто затримуються, то доведеться тут і ночувати.

Нарешті Бурешуб провалився в неспокійну дрімоту; до тямі його привела чиясь лапа, що штурхала під ребра. Він закліпав і побачив зелені очі Вивірколапки, а його нюх забило ароматом кролика.

— Вони повернулися, — нявкнула новачка. — І принесли достатньо свіжини для всіх. Звісно, — додала вона, бешкетно поблискуючи очима, — я можу з'їсти твою частку, якщо ти не хочеш.

— Не смій! — прогарчав Бурешуб, ляснувши її поза вуха хвостом, і підвівся.

Присівши за своєю часткою кроля, він побачив Перохвосту та Воронолапа — вони їли, сидячи зовсім поряд. Бурешуб притлумив гарчання і замислився, як це Перохвоста могла забути, що ставалося з котами з різних Кланів, коли вони намагалися бути разом.

Коли всі нарешті понапихали повні животи і розслабилися, він спромігся відвести сестру вбік.

— Слухай, Перохвосто, ви з Воронолапом... — промурмотів вояк.

— А що з Воронолапом? — блакитні очі кішки спалахнули, а голос став нехарактерно різкий. — Ви всі ставитеся до нього дуже несправедливо!

Бурешуб хотів зауважити, що молодий кіт сам шукав пригод на свій хвіст бодай тим, як він із

усіма сперечався, але йому вистачило кебети не казати про це Перохвостій.

— Не в цьому суть, — нявкнув він. — Що буде, коли ми повернемося додому? Воронолап із іншого Клану.

— Ми навіть не знаємо, чи існуватимуть далі якісь Клани, — зауважила Перохвоста. — Ми ж підемо з лісу, пам'ятаєш?

— І ти думаєш, що всі розбіжності між Кланами зникнуть просто тому, що нам доведеться піти? Не впевнений, — пирхнув Бурешуб і аж здивувався люті, яка спалахнула в очах Перохвостої.

— Ти вже забув, що сказала Північ? — кинула вона. — Клани не *виживуть*, якщо не будуть працювати разом.

— А ти забула, що стається, коли коти з різних Кланів намагаються зійтися? — прогарчав Бурешуб. — Згадай, як наш батько розривався між двома Кланами. Ми з тобою мало не *загинули* через те, що були напівкровними! Тигрозір убив би нас, якби Громові коти нас не врятували.

— Але Тигрозора вже немає, — вперто нявкнула Перохвоста. — І не буде іншого такого kota в лісі. А Північ сказала, що всім Кланам доведеться знайти собі іншу оселю. Усе буде інакше.

— Але ви з Воронолапом?

— Я не збираюся говорити про нас із Воронолапом, — лють Перохвостої вже трохи згасла. — Пробач, Бурешубе, але це зовсім не твоя справа.

Бурешуб уже зібрався було відповісти щось дошкульне, але тоді збагнув, що вона має рацію.

І він незграбно поплескав її по плечу кінчиком хвоста.

— Я просто хвилююсь за тебе, та й усе.

Перохвоста лизнула його вухо.

— Я знаю. Але не треба. Справді.

Хоча Річковий вояк із нею й не погоджувався, та нічого не сказав. Перохвоста — його сестра, і він був готовий на все заради її щастя. Бурешуб хотів би, щоб Воронолап міг її ошчасливити, якщо саме цього Перохвоста насправді хотіла. Просто він не вірив, що вся ворожнеча між Кланами просто зникне — що б не трапилося — і Перохвоста з Воронолапом зможуть бути разом.

Коли коти вийшли з-під прихистку куща, щоби продовжити свою мандрівку, небо вже потемніло. Вітер вщух, але повітря вихолонуло, а з-поза вершини гори набігали хмари, ховаючи сонце.

— Дощ насуває, — прокоментувала Вохрошубка. — Тільки цього не вистачало.

— Ну, то йдемо, поки ще можемо, — нявкнув Ожинокіготь.

Вони рушили вгору розламом, углиб гори, тримаючись схилів і по змозі ховаючись під кущами, на випадок, якщо вернеться орел. Бурешуб пильнував за небом; одного разу він навіть побачив маленьку цятку, яка ліниво пливла над схилом, і зрозумів, що лютий птах досі за ними спостерігає.

Вони проминули маленьке джерело, що булькотіло в розколині між двома скелями, і зупинилися напитися, перш ніж рушати далі. Бурешуб роздивлявся схил попереду, шукаючи там щось знайоме, щось здатне вказати на наступне джерело їжі, на притулок, але не бачив нічого, крім мертвого сірого каменя.

Долина все вужчала, а рослин ставало все менше. Бурешуб почувався вельми незручно від того, що вони були на видноті, але орел більше не повертався. Ближче до сутінків почав накрапати дрібний і холодний дощ. Їхнє хутро невдовзі промгло наскрізь, а сховатися було ніде.

— Нам доведеться зупинитися, — гучно оголосила Вивірколапка. — У мене лапи відпадають.

— Ну, ми не можемо зупинитися тут, — роздратовано відповів Ожинокіготь. — Треба забратися з-під дощу.

— Та ні, Вивірколапка правду каже, — заперечив Бурешуб, повертаючись до Громого вояка. — Небезпечно рухатися в темряві: можемо попадати.

Ожинокіготь найжачив карк і не зводив із Бурешуба лютого погляду. Позаду почулося тихе й роздратоване мурмотіння Перохвостої. Бурешуб зрозумів, що вони балансують на межі того, щоби пересваритися і полізти в бійку. Зважаючи на його пошану до Громого кота, бійка — це останнє, чого він хотів, але не можна було просто так відступити й дозволити Ожинокігтеві вести їх уперед, щоб вони всі попадали кудись у темряву.

Тоді він помітив, що хутро Ожинокігтя починає влягатися — вочевидь, смугань зрозумів тривогу Бурешуба.

— Твоя правда, Бурешубе. Заховаємося під отим-от каменем. Усе ж кращий прихисток, ніж нічого.

І він повів їх до навислого каменя, що з одного боку був відкритий для дощу та вітру, що все посилювалися.

— Прихисток? — промурмотів Воронолап, поки коти вмощувалися на ніч, збиваючись докупити і намагаючись зберегти тепло. — Якщо це прихисток, то я їжак.

«Ти просто шпичка в дупі», — подумав Бурешуб, але озвучувати цього не став.

Тієї ночі він не спав, а раз у раз провалювався в нетривалу дрімоту і щоразу, коли прокидався, чув, як неспокійно вовтузяться його друзі. Коли ж темрява нарешті почала відступати, Бурешуб звівся на лапи, відчуваючи, як заціпеніло все тіло і як відчайдушно намагаються склепитися повіки; тоді визирнув із-під навісу, але побачив лише густий білий туман, що клубочився навкруги.

— Мабуть, ми у хмарах, — промурмотів Ожинокіготь, приєднавшись до нього. — Сподіваюся, невдовзі вони піднімуться.

— Гадаєш, нам варто йти далі? — нерішуче запитав Бурешуб, намагаючись уникнути сутички із Громовим котом. — Якщо ми не будемо бачити, куди йдемо, то можемо випадково просто впасти зі скелі.

— Ми впоралися, коли туман опустився на мочарі, — зауважив Воронолап, позіхаючи й потягуючись. А тоді із сумнівом додав: — Але власні угіддя ми на запах знаємо не гірше, ніж із вигляду.

— Як щодо свіжину? — нявкнула Вивірколапка. — Тут кролями й не пахне. А я голодна!

Бурешуб намагався ігнорувати бурчання у власному животі, поки Ожинокіготь, вийшовши з прихистку, стояв, дивлячись угору.

— На кілька лисячих хвостів уперед я все ж бачу, — доповів він. — Розлам, здається, тягнеться

все далі й далі. Гадаю, ми будемо в безпеці, якщо підемо сюди.

Говорячи, Ожинокіготь дивився на Бурешуба, а в його очах читалося запитання, ніби він шкодував про нещодавню свару і хотів заручитися згодою Річкового кота.

Бурешуб виступив назовні та приєднався до нього, здригнувшись від туману, що негайно почав просочувати хутро.

— Гаразд, — нявкнув він. — Веди. Не те щоб ми мали особливий вибір.

Решта котів неохоче пішли вслід за Ожинокігтем у холодний чіпкий туман і так само вслід за ним увійшли в розлам. Бурешуб помітив, що сьогодні Вохрошубка почала накульгувати ще більше, ніби її нога закостеніла за ніч. Корінь лопуха вилікував інфекцію, та Бурешуб підозрював, що воячка пошкодила собі м'язи. Їй потрібен догляд досвідченого медикота, але тут це, звісно, було неможливо.

Клуби хмар блідли у денному світлі, ніби десь над головами сходило сонце. Розлам ставав усе вужчим і вужчим, а кам'яні стіни підбиралися до котів з обох боків.

— Сподіваюся, це не сліпий завулок, — нявкнула Перохвоста. — Нам не можна повертатися на той поріг.

Вона ще й не договорила, як раптом хмари почали розсіюватися і коти змогли розгледіти шлях трохи далі. Перед Бурешубом відкрилась гола скеля, стіна. Не було жодного способу піднятися вгору, не відростивши собі крила. Промочене туманом хутро обліпило його тіло, Річковий вояк відчував, ніби він став геть порожнім від голоду.

— Що тепер? — нявкнула Вохрошубка, і в її голосі чулася безнадія, яку зараз відчував Бурешуб.

Шестеро котів стояли, дивлячись угору, а навколо них літала морось, краплі якої відносило вітром. Бурешуб боровся із чорним відчаєм. І який у цьому всьому сенс? Навіть якщо вони прийдуть додому, ліс усе одно буде знищено. Їхня надія допомогти своїм Кланам трималася на словах борсучихи — істоти, чий рід коти завжди вважали ворожим. Зараз, коли вони застрягли серед цих промочених дощем каменюк, важко було вірити в мудрість Півночі. А якщо сам Бурешуб ставив під сумнів її слова, чи зможе він переконати котів з Річкового Клану? Вони ніколи цілком не довіряли ні йому, ні Перохвостій через їхнє напівкровне походження, то чому б мали слухати зараз?

Раптом Бурешуб збагнув, що чує розмірене ревіння. Воно нагадало йому річку, яка текла рівною на рідних угіддях.

— Що це? — нявкнув він, піднявши голову. — Ви чуєте?

— Здається, там, — озався Ожинокіготь.

Бурешуб пішов за ним до краю долини і побачив там розколину в скелі, що зміїлася вгору — саме враз, щоби нею міг пролізти кіт. Ожинокіготь знову повів перед, хвостом наказавши решті котів йти за ним. Бурешуб дочекався своєї черги і ввійшов останнім, відчуваючи, як хутро з обох боків треться об скелю, а в голові рояться неприємні думки: «Що трапиться, коли стежка звужиться настільки, що вони застрягнуть?»

Ревіння гучнішало, і через деякий час стежина вивела котів на відкритий майданчик. Перед

ними височили нерівні скелі, здіймаючись до хребта угорі. З хребта униз, повз місце, де стояли коти, біг пінистий потік, який зникав за виступом кругляка.

— Ну, принаймні ми зможемо напитися! — нявкнула Вивірколапка.

— Обережно, — застеріг її Ожинокіготь. — Послизнешся — і буде з тебе вороняче їдло.

Вивірколапка зиркнула на нього, але нічого не сказала. Вона обережно підповзла до потоку і присіла. Інші коти наслідували її приклад. Вода була крижана, вона освіжила Бурешуба та додала йому наснаги. Зрештою, можливо, їхня боротьба з цими ворожими горами невдовзі закінчиться.

Знову звівшись на лапи, він глянув униз за течією і завмер від шоку. Внизу, одразу за котячим водопоем, скелі уривалися карнизом. Обережно ступивши кілька кроків уперед, Бурешуб витягнувши шию, зазирнув за край і побачив, що потік зривається вниз водоспадом і розбивається об плесо багато-багато хвостів унизу. Грім падучої води заповнив його вуха, в голові запаморочилося, так що він інстинктивно спробував вчепитися кігтями в мокрий від дощу камінь.

Решта котів зібралася навколо Бурешуба, в їхніх широко розплющених очах виднівся жах.

— Чудово! — промурмотіла Вивірколапка. Визирнувши далі, вона додала: — Закладаюся, там унизу є здобич.

Крізь серпанок бризок, що здіймалися з плеса, Бурешуб помітив іншу долину. Вона була подібна до тієї, з якої вони оце вийшли, — там трава проростала з розколин у камінні, а кущі оточува-

ли кам'яні стіни. Вивірколапка мала рацію: якщо десь тут і була якась живність, то хіба внизу.

— Але нам треба підніматися, — зауважив Ожинокіготь, киваючи на місце високо над їхніми головами, де потік переливався через каміння. — Здається, туди не так і складно вилізти. Якщо підемо донизу, можливо, вже ніколи й не виліземо назад.

— Невелика біда, зате нам буде що поїсти, — промурмотіла Вивірколапка так тихо, що Бурешуб не був певен, чи Громовий кіт її почув.

Ожинокіготь знову повів перед, і вони почали дертися вгору. Усі були виснажені, промокле хутро робило їх незграбними. Особливо важко це сходження давалося Вохрошубці, вона ледве перелазила з каменя на камінь, і сил у неї, здавалося, вже не було.

Потік булькотів позаду, розбиваючись об каміння, яке й без того було мокре і слизьке від дощу, що припустив іще дужче. Бурешуб сторожко поглядав на потік, боячись, що той зараз вийде з берегів і змиє їх усіх з каміння. Він тримався у хвості гурту, намагаючись пильнувати за кожним котом. Якщо хтось посковзнеться — його завиграшки змиє просто у плесо під водоспадом.

І щойно йому саянула ця думка, Бурешуб побачив, що просто перед ним земля тікає з-під лап Перохвостої. Вона ковзнула вбік, у струмок; вода накопила на неї, а Річкова воячка вчепилася в камінь однією лапою, широко роззявивши щелепи у беззвучному вереску.

Бурешуб кинувся до неї повз Вохрошубку. Та перш ніж він устиг дотягтися до сестри, Воронолап небезпечно нахилився над спіненими водами,

вчепився зубами в карк Перохвостої й витягнув її на безпечну стежку.

— Дякую, Воронолапе, — сказала вона. Бурешуб роздратовано помітив, що в блакитних очах сестри сяє щось більше, ніж просто вдячність.

— Обережніше, — понуро нявкнув Воронолап. — Думаєш, що ти провідниця і можеш розкидатися дев'ятьма життями? Зараз я тебе врятував, але не змушуй мене рятувати тебе ще раз.

— Не змушу, — кліпнула Перохвоста і притулилась до нього носом. — Пробач, що я так не стереглася.

— А варто було стерегтися, — буркнув Бурешуб, сам не певен того, що його роздратувало — безтурботність сестри чи те, що її врятував саме Воронолап. Він відштовхнув новака, щоб оглянути Перохвосту зблизька. — Усе добре?

— Так, нормально, — відповіла Перохвоста, намагаючись обтрусити воду з шубки.

Її слова потонули у гучному гримотінні, яке заглушило навіть ревище водоспаду. Бурешуб глянув угору і завмер, нажаханий, побачивши стіну багна, гілок та води, що мчала просто на них. Справдилися його найгірші побоювання: на гірському потоці піднявся паводок. Вивірколапка зойкнула, і Ожинокіготь кинувся до неї.

Але вода наздогнали їх, перш ніж коти встигли щось зробити. Потік збив Бурешуба потужним ударом, і він втратив опору. Його лапи безпорадно смикалися, а паводок ніс вниз, на камінь, за який він спробував зачепитися, але марно — вода понесла його далі. Бурешуб захлинався, вода наповнила його рот, проте одна лапа все ще трима-

лась за камінь. А тоді опора під ним зникла, і він зрозумів, що його несе водоспад.

Запала мить неземної тиші, порушеної тільки шепотом води. Тоді знову здійнялося ревище, рознісся гуркіт, і Бурешуба помчало до плеса. Крутячись у крижаній воді, він краєм ока помітив Воронолапа, котрий дико борсався, перш ніж хвиля накрила його з головою. Тоді й на нього накотили нові хвилі, затагуючи вниз, забиваючи всі органи чуття білою оглушливою піною, за якою не було нічого.

«Пробач, Зореклане, — у відчаї подумав Бурешуб, розуміючи, що всі його чуття згасають. — Я знаю, що це не була моя виправа, але я старався з усіх сил. Прошу, зглянься на наші Клани...»

Розділ 6

Листолапка випірнула з води, хапаючи ротом повітря, і почала шукати під лапами ґрунт. Ставши міцно на лапи, незважаючи на стрімку течію, вона обтрусилася від крижаної води. Берег був усього за кілька хвостів. Підвівши погляд, вона побачила Мільгокрилу, яка дивилася на неї з навислої скелі, і здригнулася.

Річкова кішка глумливо примружила очі.

— Ну хто так рибалить! Стрибати в річку не треба, — сказала вона.

— Я знаю! — роздратовано відповіла Листолапка. — Я просто посковзнулася.

— Я тобі вірю, — промуркотіла Мільгокрила і кілька разів лизнула своє золотисте хутро на грудях. — Ну виходь, спробуємо ще раз. Я вже мушу навчити тебе рибалити, хоч там що.

— Я все ще не впевнена, чи варто нам це робити, — нявкнула Листолапка, бредучи до берега.

— Так, варто. Кролі та білки вже зникають через тих Двоногів, але риби поки вдосталь для всіх.

— Мені довелося зайти на територію Річкового Клану, — схвильовано сказала Листолапка. — Що би сказала Леопардозірка, якби дізналася?

Мільгокрила моргнула.

— Ми обидві медикішки, отже, для нас кордони між Кланами не такі непорушні, як для інших котів.

Листолапка не була впевнена, що це відповідає вояцькому правильнику. Мільгокрила сказала те саме кілька днів тому, коли врятувала Листолапку з Карохвісткою від погоні Вітряного Клану. Цього ранку вона покликала Листолапку, коли та збирала трави біля Сонячних Скель, і запропонувала навчити її рибалити. Листолапка дуже боялася переходити кордон, але голод змусив її скоритися, тим паче що зараз на землях Громого Клану здобичі ставало все менше. Усе ж вона весь час залишалася насторожі, наслухаючи будь-яких ознак Річкового патруля.

— Гарзд, — продовжила Мільгокрила, — присядь біля мене і глянь у воду. Коли побачиш рибину, підчепи її лапою. Це легко.

Кілька блискучих рибин на березі свідчили про те, як легко це було для Мільгокрилої. Листолапка сумовито глянула на них, сумніваючись, що їй вдасться коли-небудь так навчитися.

— Хочеш? — запропонувала Мільгокрила, вловивши її погляд.

Листолапка відчувала провину від самої думки про те, щоб добре попоїсти, коли весь її Клан був голодний. Але вона ще від минулої ночі не куштувала свіжини, а на вечерю була лише худенька мишка.

— Мені не слід... — промурмотіла Громова кицька, намагаючись переконати себе, що Клану ніяк не стане краще, якщо вона теж голодуватиме.

— Звісно що слід. Кому від того стане гірше?

Листолапку не треба було припрошувати двічі. Вона схилилася біля риби, притиснула її лапами і впилася зубами в холодне м'ясо.

— Смакота, — пробелькотіла новачка.

Мільгокрила виглядала вдоволеною.

— Навчися, як це робити, і зможеш принести ще й для свого Клану.

Вона відкусила кілька дрібних шматочків, наче вже наїлася і не переймалася тим, чи поїсти ще.

Ковтаючи решту рибини, Листолапка сказала собі, що мусить знайти їжу для свого Клану. Довівши, вона сіла на камені біля Мільгокрилої і зосередилася на воді, чекаючи на власну здобич.

Раптом до неї долинув незнайомий запах, і в ту ж мить Мільгокрила зашипіла:

— Шулікокриг!

Листолапка відчула, як між ребрами їй боляче вгамселила лапа, тоді пересмикнула через край каменя і скинула в річку. Вона затріпала лапами, не розуміючи, чому Мільгокрила намагалася її втопити. Тоді, вигулькнувши з води, новачка побачила, як велетенська постать Шулікокрига наближається до берега, і зрозуміла, що Мільгокрила зробила так, аби швидко її схвати.

Перебираючи лапами, щоб тримати носа над водою, Листолапка дала течії віднести себе трохи нижче, аж доки не натрапила на зарості комишів, де могла вже вибратися на берег з боку Громового Клану і сховатися.

Шулікокриг спинився поговорити із сестрою, а Листолапка мусила сидіти у схованці, вся мокра й змерзла, аж доки він не пішов. Лише тоді вона змогла вийти і безпечно перейти сушею до кордону.

—...пильнувати за Вітряним Кланом, — почула Листолапка нявкіт Річкового вояка, коли прочистила вуха від води. — Я добре знаю, що вони крадуть рибу, і одного дня я їх таки за цим спіймаю.

— Але ж не тут? — невинно відповіла Мільгокрила. — Вітряний Клан рибалив би ближче до Чотиридерева, звісно, якщо вони взагалі цим грішать.

— Вітряний і Громовий Клани, — прогарчав Шулікокриг і додав: — Я чую запах Громового кота.

Листолапка здригнулася і застигла у заростях комиша.

— То й що? Кордон же он там, — зауважила Мільгокрила. — Було б дивно, якби ти *не чув* їхнього запаху.

Шулікокриг форкнув.

— Щось у лісі не так. Починаючи, принаймні, з того, що з усіх Кланів позникали коти. Пам'ятаєш, що казали провідники на минулому Зборищі? Щезли ще четверо котів, окрім Бурешуба і Перохвостої. Я не знаю, що відбувається, але я це з'ясую.

Листолапка напружилася. Вона розповіла Мільгокрилій про потвор Двоногів, але та очевидно не переказала новини решті свого Клану. Перелякана через Шулікокрига, Листолапка молилася Зореклану, аби подруга нічого зараз про це не сказала. На її полегшення, Річкова кицька спокійно нявкнула:

— Але ж у нашому Клані немає жодних проблем, то нащо перейматися?

— У тебе що, бджоли в голові завелися? — зіпнув Шулікокриг. — Це міг би бути наш шанс возвеличити Річковий Клан. Якщо інші Клани ослабли, ми могли би правити цілим лісом.

— *Що?* — з огидою спитала Мільгокрила. — Це в тебе бджоли завелися. Ти за кого себе маєш — за Тигрозора?

— Є й гірші приклади для наслідування, — нявкнув Шулікокриг.

Страх крижаними кігтями пройшовся спиною Листолапки. Тигрозір був готовий убити кожного, хто би став на його шляху до найвищої влади. А тепер ще один кіт збирався піти слідами цього кровожерного вояка.

Раптом їй спало на думку ще дещо. От кого Мільгокрила мала на увазі, коли говорила про kota з амбіціями в той день, як врятувала Листолапку з Карохвісткою від Вітряного Клану. Вона хвилювалася через власного брата! Ще кілька днів тому Листолапка була певна, що в лісі ніколи більше не народиться новий Тигрозір, а тепер, нагостривши вуха, перелякано наслухалася до слів Шулікокрига.

— Ти забув, що сталося з Тигрозором? — спитала Мільгокрила. — Він програв, і тепер його іменем лише лякають кошенят.

— Я вчитимусь на його помилках, — відказав Шулікокриг, голос вояка гуркотів десь глибоко у грудях. — Зрештою, наша мати достатньо нам про нього розповіла. Тигрозір порушив вояцький правильник і заслуговував на поразку. Я такого не допущу.

Листолапка збентежено втупилася в комиші перед собою. Шулікокригова мати, бродяга Саша, розповідала їм про Тигрозора? Звідки вона знала? Листолапка ніколи не бачила Сашу — кішка залишалася у Річковому Клані недовго, поки не вирішила, що хоче, аби її кошенята виховувалися як частина Клану. Ніхто не знав, де вона була до того.

У своєму зачудуванні Листолапка не помітила, як вітер подув у інший бік, і грайливий бриз, полетівши вгору річкою, поніс із собою її запах.

— Я таки чую Громовий Клан, — раптом заявив Шуліокриг, а в Листолапки ледь серце не вискочило з грудей. — І запах свіжий. Якщо хтось із них на нашій території, я йому все хутро вискубу.

Листолапка почула, як над її головою підвелася Мільгокрила.

— Маєш рацію! — вигукнула вона. — Он звідти. Ходімо!

Голос Річкової кішки все затихав, доки вона бігла в протилежному напрямку.

— Мишомізка! — вигукнув Шуліокриг. — Запах *нижче* за течією...

Листолапка більше не чекала. Поки кіт побіг за Мільгокрилою, вона кинулася крізь комиші на берег до кордону і з полегшенням заскочила у зарості папороті.

Обернувшись, щоби знову глянути на протилежний берег, новачка побачила Шуліокрига. Вояк спочатку спустився за течією, час від часу зупиняючись, аби обнюхати комиші, в яких ховалася Листолапка, а тоді повернувся до Мільгокрилої й роздратовано загарчав. І знову Листолапці

впала у вічі його незвичайна схожість на якогось іншого кота. Ця думка дошкуляла їй, наче колюча шпичка, та вона ніяк не могла згадати, кого саме нагадує їй Річковий вояк.

Листолапка вже була надто далеко й не чула, про що між собою говорили коти, але вже за кілька митей вони пішли далі за течією і перейшли річку по камінцях на бік Річкового Клану. Коли Шулікокриг та Мільгокрила нарешті зникли за комишами, Листолапка з полегшенням зітхнула і почимчикувала назад до табору.

Після того, що сказала Мільгокрила, вона геть забула про почуття провини через свій повний шлунок. Шулікокриг здавався таким же амбітним, як Тигрозір, а лісу перед загрозою знищення було зовсім не до його амбіцій.

Зблиск останніх променів сонця пронизав хмари і плямою крові ліг на лісову долівку. Листолапка подумала, що Попелюшка буде перейматися через неї, проте їй таки потрібен був час, аби поміркувати над тим, звідки Шулікокриг і Мільгокрила стільки знали про Тигрозора. Вона всілася і заходилася вилизувати своє вже підсохле хутро.

Саша блукала лісом сама по собі, аж доки не прибилася зі своїми кошенятами до Річкового Клану й не оселилася там на деякий час. Вона могла заходити й до Тіньового Клану, коли Тигрозір був його провідником. Це було можливо...

Листолапка застигла. Вона зрозуміла, якого кота їй так сильно нагадував Шулікокриг. Ожинокігтя! А всім відомо, хто був його батьком. Невже Шулікокриг з Мільгокрилою також могли бути дітьми Тигрозора? Якщо так, то це означає, що Ожинокіготь — їхній зведений брат.

Листолапка незмигну дивилася на дерева, наче шукала там відповіді, коли раптом її думки перебило тріпотіння крил. Кицька підвела погляд і побачила сороку, що здійнялася з кушів та сіла на гілку прямо в неї над головою. У ту ж мить звідкись пролунало гучне «От лайно!»

Куші затрусилися, і з них виступив Сіросмуг, роздратовано дивлячись на сороку.

— Прогавив, — буркнув він. — Не знаю, що це зі мною.

Коли воєвода підійшов ближче, новачка підвелася й поважно вклонилася, співчутливо муркнувши. Листолапка сподівалася, що її хутро вже достатньо просохло, аби Сіросмуг не помітив, що вона купалася.

— Привіт, Листолапко, — нявкнув він. — Вибач, якщо налякав тебе. Взагалі не знаю, що зі мною таке, — провадив воєвода, дратівливо посьмикуючи кінчиком хвоста. — Не можу не думати про Перохвосту і Бурешуба. Якби ж хоч знати, куди вони пішли. І Ожинокіготь з Вивірколапкою теж.

Листолапка відчула ще один укол сумління. Вона могла би врятувати Сіросмуга від зайвих турбот, розповівши йому про пророцтво, але ж пообіцяла мандрівникам тримати язика за зубами.

— Я відчуваю, що вони всі в безпеці, — непевно сказала новачка, — і що вони повернуться до нас.

У Сіросмуга в очах пробігла іскорка надії.

— Це Зореклан тобі відкрив?

— Не зовсім, але...

— Я все думаю, чи не пов'язано це якось із Двоногами, — перебив її Сіросмуг. — Коти

зникають, а Двоноги вдираються на наші землі... — він перебирав лапами, рвучи кігтями траву.

— Сіросмуже, я можу тебе дещо спитати? — нявкнула Листолапка, намагаючись змінити тему.

— Звісно, питай.

— Ти коли-небудь зустрічався із Сашею — мамою Шулікокрига і Мільгокрилої?

Сіросмуг здивовано на неї глянув.

— Одного разу. На Зборищі.

— Яка вона? — спитала Листолапка.

— Досить симпатична, — сказав Сіросмуг. — Тиха й доволі миролюбна. Дуже схожа на Мільгокрилу. Але було видно, що присутність багатьох котів її лякала. Я й не здивувався, коли вона пішла з лісу, як тільки Мільгокрила з Шулікокригом достатньо підросли.

— А відомо, хто їхній батько?

Воєвода похитав головою.

— Ні. Я завжди думав, що це був якийсь перекинець.

— Перекинці?

Раптом за ними почулися кроки, і, обернувшись, Листолапка побачила Вогнезора, який ішов з боку табору.

— Ти бачив перекинців? — запитав провідник, і його вогнисте хутро стало дибки. — Заради Зореклану, тільки їх нам тут не вистачало.

— Ні, ні, — притьом запевнив його Сіросмуг. — То Листолапка просто запитувала про Сашу і хто міг бути батьком Мільгокрилої та Шулікокрига.

Вогнезір повернувся до Листолапки і здивовано глянув.

— А чому ти питаєш?

Кицька завагалася. Вона не хотіла зізнаватися, що проводила час із Мільгокрилою на території Річкового Клану.

— Я просто щойно бачила Шулікокрига, — нявкнула новачка. — Він патрулював кордон.

«Що ж, — заспокоїла себе Листолапка, — це була не зовсім брехня». Вона не збиралася ділитися своїми підозрами щодо Тигрозора і його батьківства — точно не з Вогнезором, який був його найзапеклішим супротивником.

Вогнезір кивнув.

— Ну, я й гадки не маю. Може, Саша розповідала комусь із Річкового Клану.

Провідник підійшов до Сіросмуга і поноськався зі старим другом, наче читав думки і знав його турботи. У них обох були власні діти серед тих шістьох котів, які зникли з лісу. Вони підвели погляди на дерева, де холодний вітер вже зривав листя з гілок, а воно летіло й падало на інше, вже мертве листя на долівці.

— Їм, мабуть, там холодно, без Клану, без притулку, — промурмотів Сіросмуг.

— Принаймні вони всі разом, — нявкнув Вогнезір, притулившись до Сіросмуга.

Якусь мить обоє мовчали. Тоді Вогнезір повернувся до доньки.

— Листолапко, ти ж іноді знаєш, про що думає Вивірколапка? Ти розповідала, що вона була з Річковими котями. Може, ти знаєш, де вони зараз?

Листолапка моргнула. Вона не могла відмовити батькові у його праві знати, що Вивірколапка жива — та й сама вона дуже хотіла це знати.

Кицька заплющила очі й спробувала відновити старий зв'язок із сестрою. Розігнавши думки, вона напружено зосередилася. Раптом Листолапка відчула холод та вогкість і здригнулася, ніби на неї кинувся крижаний вихор. Але Вивірколапки ніде не було — тільки вода, пориви вітру і безмежні скелі.

Розплющивши очі, Листолапка збентежено закліпала, наче була здивована, що опинилася посеред лісу суха. Зрештою, їй таки вдалося встановити зв'язок із сестрою!

— Вивірколапка жива, — промурмотіла вона, і в очах Вогнезора зажевіла надія. — Але де б вона не була, там зараз йде дощ...

Розділ 7

Бурешуб розплюшив очі, і його враз засліпило яскраве світло. Дихати було важко, кожен м'яз стугонів від болю. Від виснаження він не міг навіть поворухнутися.

Коли зір трохи прояснився, Бурешуб побачив, що лежить на мокрому камені біля озера клекітливої чорної води. У вухах дзвеніло. Він безсило підвів голову й побачив водоспад, що з гуркотом впадав у озеро, забризкуючи все навколо й пінячись. Кіт зрозумів, що той шум у вухах — це рев води.

Бурешуб враз пригадав потоп, що зніс його зі скелі й кинув у озеро. Як йому вдалося вижити? Він згадував рявкіт, піну, темряву... Раптом Бурешуба пронизав страх за товаришів.

— Перохвосто? Вивірколапко? — хрипко нявкнув він. — Я тут.

Відповідь була така тиха, що мало не згубилася в безкінечному стугоні водоспаду. Бурешуб

повернув голову й побачив Вивірколапку, розпластану на камені біля нього. Її хутро було наскрізь промокле.

— Хочу спати... — пробурмотіла руда новачка, заплющуючи очі.

Прямо за нею Бурешуб помітив Ожинокігтя, що лежав на боці. Громовий вояк втупив погляд у небо, швидко й уривчасто дихаючи. Воронолап був з іншого боку від Бурешуба. Він уже із жахом подумав, що Вітряний новак загинув, але помітив, що в того ледь-ледь надимається й опускається черево.

А де ж Перохвоста і Вохрошубка? Бурешуб у паніці спробував сісти. Спершу він не бачив ні сестри, ні плямистої кішки. Тоді його увагу привернув якийсь рух трохи далі біля озера. Неподалік від водоспаду Перохвоста допомагала Вохрошубці залізти на камінь. Тіньова воячка кульгала на трьох лапах, і, добрівши до берега, звалилася на землю. Перохвоста дісталася до суші слідом за нею. Її сіре хутро поприлипало до боків і здавалося майже чорним. Вона сіла біля Вохрошубки й кілька разів мляво лизнула її плече.

— Слава Зореклану! — вголос нявкнув Бурешуб. — Ми всі живі.

Він розумів, що їм потрібно знайти укриття — якщо вони залишаться тут лежати, то приваблять хижаків, наприклад, орла, — та Бурешуб був надто виснажений, аби рухатися. Вояк кілька разів лизнув своє хутро, але навіть це вже вимагало неземних зусиль. Він ліг, відпустивши чуття, і втопив невидючий погляд у скелі біля озера.

Потроху прийшовши до тями, Бурешуб помітив, що вони лежали на дні скелястої улоговини,

яка була відкрита з одного боку, там, де річка витікала з озера і плинула далі долиною. На протилежному березі лежали кругляки, а між ними закоренилися покорчені дерева. На воді мерехтіли відблиски світла. Дощ уже майже став, і хмари розсіювалися. Над головою в бризках водоспаду заграла веселка. Тонкий промінь сонця впав на каміння за хвіст від Бурешуба. Він болісно підсунувся під нього і з полегшенням зітхнув, відчувши тепло.

Раптом йому здалося, що він помітив якийсь рух. Бурешуб моргнув, намагаючись зосередити погляд. Якусь мить усе було спокійно, а тоді на протилежному боці озера знову щось майнуло. У нього пробігли сироти по шкірі. *За ними стежать!*

Бурешуб примружив очі, вдивляючись поміж каміння біля водоспаду.

— Ожинокігтю, — шепнув він. — Глянь он туди.

— Що? — Громовий вояк підвів голову, роззирнувся і знову ліг. — Нічого не бачу.

— Он там! — прошипів Бурешуб, коли знову помітив рух, цього разу вже на хвіст ближче. Він випустив кігті, розуміючи, що в нього з друзями все одно немає шансів захиститися.

Тоді раптом від каменя відділилася сіро-брунатна фігура й покрокувала до нього довкрузь озера. То був кіт! Перш ніж Бурешуб встиг поворухнутися, з'явився ще один кіт, і ще один, і так уже ціла ватага котів тихо наближалася до них з-за скель, за якими вони ховалися, зливаючись із кругляками, наче й самі були витесані з каменю. Незнайомці посідали на березі озера й незмигтно дивилися на мандрівників-бідак.

Бурешуб нервово ковтнув. Ці коти були зовсім не такі, яких він знав, усі як один забарвлені в сіро-бурий колір, із тьмяним злиплим хутром. Тоді один з них вийшов на сонце, і він збагнув, що їхнє хутро було вкрите товстим шаром багна, яке допомагало їм зливатися з камінням і маскувати свій справжній колір.

Бурешуб сів, і всі його м'язи застугоніли від болю. Він поштурхав Вивірколапку, швидко зашепотівши:

— Підводься дуже повільно. Що б ти не робила, нічого не кажи вголос.

Вивірколапка підвела голову і, побачивши незнайомих котів, від переляку спробувала притьмом встати. Її рух сполохнув Ожинокігтя, який миттю скочив на лапи. Бурешуб ледве піднявся, вдячний Зорекланові, що перед обличчям небезпеки біля нього стоїть сильний Громовий вояк.

Ожинокіготь роззирнувся.

— Перохвосто, Вохрошубко! Сюди, вже, — у його голосі чувся твердий наказ, хоч він і тремтів від виснаження. — Воронолапе, ти теж.

Вітряний новак зіп'явся на лапи, хоч цього разу нічого не заперечуючи, і пішов допомогти Перохвостій. Вохрошубка спиралася на її плече, ледве переставляючи лапи. Утрюх вони пошкандибали навколо озера до Бурешуба та інших, широкими від переляку очима позираючи на незнайомих котів.

Бурешуб розумів, що вони були надто виснажені, щоб захищатися. Але, незважаючи на страх, його не покидала цікавість. Воякові хотілося дізнатися більше про цих незнайомців, які так сильно відрізнялися від усіх котів, що він знав.

У нього навіть майнула думка, що сіро-брунатні вояки могли б допомогти з їжею і притулком, та тоді нагадав собі, що їм із друзями навряд чи світить теплий прийом після такого нахабного втручання на чужу територію. Тож найбільше, на що вони могли сподіватися, це те, що їх просто проженуть.

Бурешуб навіть дихнути не смів, коли перший кіт наблизився і почав їх пильно вивчати. Підійшовши до Бурешуба, він оглянув його особливо ретельно, заледве кинувши погляд на решту котів біля нього. Бурешуб намагався впіймати погляд жовтих очей, гадаючи, що саме в ньому так сильно зацікавило болотяного кота.

— Оце він? — вийшла наперед смугаста кішка. Вона говорила тою самою мовою, що й коти Кланів, але її слова для Бурешубового вуха звучали так дивно, а питання — ще дивніше. Він спостерігав, як вона підходила, її гнучке тіло легко балансувало на слизькому камінні на березі озера. — Це те, чого ми сподівалися? — спитала вона, зупинившись біля свого товариша.

Перший кіт обернувся і блимнув очима на неї.
— Тихо, Студне!

Повернувшись назад до Бурешуба, він різко спитав:

— Хто ви? Здалеку прийшли?

Бурешуб почув, як Вохрошубка пробурмотіла:

— Це хто, болотяні вояки? Та вони нам не суперники.

Його трохи підбадьорила відчайдушна хоробрість Тіньової воячки.

— Так, ми пройшли довгий шлях, — відповіла Вивірколапка. — Ви можете нам допомогти?

— Обережно, — перебив її Ожинокіготь і застережливо глянув, а до незнайомця додав: — Ми — подорожні, хочемо перейти через гори. Ми не шукаємо проблем, але якщо ви — вороги, то ми готові до битви.

Кіт примружив очі.

— Ми не хочемо битися. Ваша подорож привела вас до Племені Стрімкої Води.

— Якщо ви прийшли з миром, то ласкаво просимо, — додала смугаста кішка і поглянула на Бурешуба своїми блискучими бурштиновими очима.

Він пригадав, що борсучиха Північ говорила щось про котів, які жили у Племенах замість Кланів. І це, мабуть, вони і є. Хоча Північ нічого не згадувала про те, що ці коти зустрінуться їм на шляху додому. Вочевидь, вона мала би знати, що вони натраплять на Плем'я, переходячи гори. Бурешуб нагадав собі, що він інстинктивно вірив Півночі: якби Плем'я було небезпечним, вона б їх попередила чи сказала б піти іншим шляхом. Та борсучиха, навпаки, наголошувала на тому, що ця дорога була призначена для них. Може, їм було долею пророковано зустріти Плем'я?

Поки говорила кішка, ще один незнайомець підійшов ближче й оглянув Бурешуба.

— Ходімо, Щовбе, — нявкнув він до першого kota. — Треба відвести його до Скелевидця.

— Що? — Ожинокіготь став перед Щовбом, а Бурешуб напружив м'язи, готуючись до бійки. — Без нас ви його нікуди не поведете. Ми хочемо поговорити з вашим провідником.

Коли Щовб роздратовано махнув хвостом, підкликавши ще одного kota, Ожинокіготь трохи заспокоївся.

— Ми лише хочемо мирно пройти, — продовжив він. — Мене звати Ожинокіготь, я з Громова Клану.

Щовб схилив голову й витягнув одну лапу в дивному, але ввічливому жесті.

— Мене звати Щовб-на-Якому-Гніздяться-Орли, — мовив він.

— А мене — Студня-Де-Пірнають-Рибки, — додала смугаста кицька, витягнувши одну лапу, як Щовб.

Щовб кинув на неї несхвальний погляд, наче йому не подобалося, що вона так випиналася. Його погляд ковзнув повз Ожинокігтя і знову спинився на Бурешубові.

— А його як звати?

— Я Бурешуб, — вояк намагався притлумити незручне відчуття від уваги, яку йому приділяли ці коти. — Я з Річкового Клану.

— Бурешуб, — повторив Щовб.

— Я Вивірколапка, — порушила напружений момент Громова новачка.

— А я Воронолап.

— Мене звать Перохвоста, а це Вохрошубка, — Бурешубова сестра схвильовано глянула на Щовба. — Будь ласка, ви можете їй допомогти? У неї серйозна рана на плечі.

Ожинокіготь глянув на Перохвосту й зашипів: зараз не час викривати свої слабкості перед незнайомцями. Нараз Воронолап вийшов наперед.

— Вона має рацію, — заступився він за Перохвосту. — У цього Клану може бути медикіт.

— Ваші слова незнайомі нам, — відповів Щовб. — Але ми допоможемо. Ходімо з нами, і наш вождь із вами поговорить.

— Стривайте, — нявкнув Воронолап. Він досі ледве стояв на ногах, але очевидно намагався звучати як кіт, що здатен себе захистити. — Як далеко йти?

— Недалеко, — нявкнула Студня.

Бурешуб оглянув котів, що стояли навколо озера.

— А що ще нам залишається, окрім як піти з ними? — промурмотів він до Ожинокігтя. — Нам потрібно відпочити.

Він нічого не згадав про власні побоювання через пронизливий погляд Щовба. Зрештою, будь-хто би так витріщався, якби знайшов на своїй території шістьох незнайомців, які мало не втопли.

Ожинокіготь кивнув.

— Гаразд, — нявкнув він до Щовба. — Ми підемо.

— Добре.

Щовб повів їх довкруг озера, заскочив один за одним на кілька кругляків біля водоспаду і зник за бурхливим водяним запиналом.

Бурешуб збентежено витріщився, майже очікуючи, що кіт зараз полетить сторчма в озеро, збитий з лап водоспадом.

Тоді вперед вийшла Студня й подала знак хвостом.

— Це Стежка Стрімкої Води. Ходіть, тут безпечно.

Решта котів підвелася і зібралася навколо них. Бурешубові не подобалося, що їх поганяють за Щовбом, наче вони в'язні. Але в нього не було жодного вибору, окрім як іти слідом за вкритими багном котами й дертися на скелю. Після падіння підніматися було складно, особливо для Вохрошубки — вона сильно кульгала. На півдорозі

воячка перечепилася і мало не полетіла назад в озеро, але Студня вчасно підбігла й підтримала її. Тіньова кішка відсмикнулася від неї.

— Я сама, — прогарчала вона.

Коли Бурешуб піднявся до місця, де зник Щовб, він побачив, що той чекав на нього на вузькому виступі скелі, який проходив за водоспадом. У його кінці зяяла діра.

— Я туди не піду! — вигукнула Вивірколапка.

— Усе буде добре, — заспокоїв її Ожинокіготь, який ішов позаду.

— Там немає жодної небезпеки, — нявкнув Щовб. Він упевнено закрокував стежкою і став біля входу.

Бурешуб нервово ковтнув. Вони мушили довіряти цим котам, інакше в них не було жодного шансу перейти через гори без їжі й відпочинку.

— Ходімо.

Він вийшов наперед і покрокував стежкою, якомога ближче притискаючись до скелі, аби не потрапити під водоспад. Від води його відділяла відстань заледве в один хвіст; бризки мочили хутро, а камінь під лапами був холодний і слизький. Бурешуб був надто наляканий, аби обернутися, тож не знав, чи решта котів ішла за ним. Він почувався так, наче бреде сам у безкінечну пітьму.

Насправді отвір вів у печеру з високими кам'янистими стінами, що тяглися аж до початку водоспаду. Бурешуб спинився на порозі й заглянув повз Щовба на стрімкі стіни, по яких стікала вода. На нього війнули запахи багатьох незнайомих котів, що ховалися у тінях печери.

— Що там? — нервово пробурмотіла Перохвоста, намагаючись заглянути всередину. Вона вся

тремтіла, її хутро геть промокло і здавалося чорним, як у Воронолапа.

Новак лагідно її торкнувся.

— Що б не сталося, ми там будемо разом, — промурмотів він.

Бурешуб підозрював, що ці слова призначалися не для нього, та він повинен був стриматися, щоб не огризнутися на Воронолапа і не кинути роздратований погляд на сестру. Зараз треба було думати про значно важливіші речі.

Щоб знову помахав хвостом і зайшов до печери, а тоді повернувся перевірити, чи решта котів ішла за ним.

— Мені це не подобається, — бурмотіла Вивірколапка. — Як нам знати, що на нас тут чекає?

— Ніяк, — відповів Ожинокіготь. — Ми просто мусимо це прийняти. Усе, що стається у цій подорожі, має свою причину. А ми відповідаємо перед Кланами за те, щоб довести це до кінця.

— Ми знали, що це буде нелегко, — погодився Бурешуб. Його лякала сама думка про те, аби ступити крок у печеру.

— Ну, якщо вже треба це зробити, то ходімо, — протиснувся повз них Воронолап і зайшов усередину.

Бурешуб пішов слідом, а інші коти подалися за ним. Він озирнувся й почув, як тихо нявкнула Вохрошубка, радше щоб заспокоїти себе, ніж товаришів:

— Зореклан буде з нами, навіть тут.

Розділ 8

— Якщо на тебе наскочить кіт, переколись на спину, — радила Попелюшка. — Тоді його живіт відкриється для твоїх кігтів. Спробуй.

Доки Листолапка чекала, її виховниця стала у стійку, а тоді вистрибнула в повітря. Перекотившись, як і казала Попелюшка, новачка втопила задні лапи в череві медикішки й відкинула її на бік.

— Добре, — нявкнула Попелюшка. Вона незграбно підводилася через пошкоджену ногу. — Поки що достатньо.

Кішки тренувалися у лощовині цілий ранок, і хоч небо заслали товсті сірі хмари, бурчання в животі підказало Листолапці, що вже недалеко до сонцепіку. Їй подобалося тренуватися з виховницею. Вправи добре відволікали від турбот через Клан і Двоногів, не кажучи вже про Вивірколапку та інших котів, які подорожували з нею.

Листолапка спустилася слідом за Попелюшкою до звору. Ще не дійшовши до входу в ялівцевий

тунель, вона почула, що позаду наближається патруль. Овернувшись, новачка побачила Вогнезора, Порохошуба і Карохвістку. Вогнезір виглядав ще більш стурбованим, ніж зазвичай, а Порохошуб ішов, наїжачивши хутро і розлючено метляючи хвостом.

Попелюшка зашкутильгала до провідника, а Листолапка й собі поспішила до Карохвістки.

— Заради Зореклану, що сталося?

— Вітряний Клан, — нявкнула Карохвістка і глянула на старших вояків. — Вони крали нашу здобич.

Листолапка згадала змарнілих безпорадних котів, які вигнали їх зі своєї території, і зрозуміла, що її ця новина не здивувала.

— Ми знайшли клапти кролячого хутра та кістки біля струмка поблизу Чотиридерева, — продовжила Карохвістка. — Вони смерділи Вітряним Кланом.

— Це тому, що їхні кролі вищезли, — нявкнула Листолапка. Вона відсунула вбік винуватий спомин про те, як ловила рибу Річкового Клану.

— Усе одно це проти вояцького правильника, — зауважила Карохвістка. — Порохошуб так розлютився!

— Та я бачу, — нявкнула Листолапка.

Вона пройшла слідом за подругою ялівцевим тунелем і побачила, що Вогнезір із Порохошубом стоять біля кагату свіжини. Їй стало гірко від того, який він був мізерний.

— Подивись! — махнув хвостом Порохошуб. — Як цим можна нагодувати Клан? Вогнезоре, тобі треба щось зробити з тим Вітряним Кланом.

Вогнезір похитав головою.

— Ми всі знаємо, що Високозорий не дозволив би своїм воякам красти здобич, якби в них справді не було проблем.

— Високозорий може й не знати, що робиться. Зрештою, в Громового Клану теж є проблеми. У нас не так багато здобичі, щоб ділитися.

— Я знаю, — зітхнув Вогнезір.

— Я переживаю за Папоротехмарку, — додав брунатний вояк. — Вона вже й так дуже схудла, а їй ще трьох кошенят вигодовувати.

— Якщо так буде йти далі, доведеться врізати пайок, — вирішив Вогнезір. — Але поки що я розберуся з Вітряним Кланом.

Він розвернувся, пробіг через галявину й застрибнув на Високий Камінь. Почувши заклик, решта Клану враз зібралася на терені на віче. Листолапка була вражена тим, як схудли коти — вона раніше цього не помічала, бо зміни відбувалися поступово, з кожним днем було все важче знайти здобич. Зараз вони скидалися більше на худих Вітряних котів, аніж на міцних лісових котів Громового Клану. Порохошуб казав правду — Папоротехмарка здавалася особливо змарнілою й ослаблою; її кошенята також дуже схудли, вони кволо перебирали лапками за мамою, наче вже зовсім не мали сили, навіть щоб погратися. Невже всі Клани — окрім Річкового — будуть просто повільно вмирати з голоду?

Листолапка стурбовано слухала, як Вогнезір розповідав решті Клану про те, що сьогодні виявив патруль. Новину про Вітряних котів, які порушили кордони і крали їхню здобич, Клан зустрів обуреними криками.

— Вітряному Клану треба показати їхнє місце! — вигукнув Хмарохвіст. — Я вже кілька днів кроля навіть не нюхав.

— Потрібно напасти зараз, — додала Мишошубка, настовбурчивши хутро.

— Ні, — твердо нявкнув Вогнезір. — У нас і без битви вистачає проблем.

Мишошубка не стала сперечатися, але про себе щось таки пробурмотіла, а Хмарохвіст лише махнув хвостом. Листолапка побачила, як Ясносерда щось до нього пронявкала, намагаючись заспокоїти.

— Що ти збираєшся із цим робити? — викрикнула Крапохвістка, яка сиділа біля входу до кубла старійшин. — Піти і чемно попросити не красти в нас їжу? Думаєш, вони так одразу і послухають?

Ураз над галявою пронісся вихор невдоволених голосів, і вже більше котів озвучили вимогу нападати негайно.

— Ні, — повторив Вогнезір. — Я збираюся поговорити з Високозорим. Він шляхетний і порядний кіт. Можливо, він навіть не знає, що його вояки крадуть здобич.

— І що з того, що ви поговорите? — форкнув Хмарохвіст. — Чорнозір же не послухав, коли ти до нього ходив говорити.

— Я думаю, — проскреготіла Крапохвістка, — що ти вже надто часто переходиш кордони Кланів. Останнім, хто так легковажив кордонами, був Тигрозір.

Листолапка спохмурніла. Як стара кішка могла припустити, що їхній провідник хоч чимось був схожий на кровожерного Тигрозора?

Це здивувало не її одну. Кілька котів повернулися до Крапохвістки й розлючено зашипіли, але коли Вогнезір відповів, його голос був спокійний.

— Тигрозір хотів задовольнити свою жадо-
бу влади. А я хочу лише миру. Щодо Чорнозо-
ра, — додав він Хмарохвостові, — то Високозо-
рий завжди був більш поміркованим.

— Це правда, — підтримав провідника Сіро-
смуґ зі свого місця біля підніжжя Високого Ка-
меня. — Пам'ятаєте, коли Синьозірка збиралася
нападати на Вітряний Клан? Високозорий тоді
одразу погодився на перемир'я.

— Але тоді не було проблем з харчами, — на-
гадав йому Шипокіготь.

— Правильно, — знову махнула хвостом Ми-
шошубка. — Деякі коти готові на *будь-що*, коли
в них порожні животи.

Навколо знову прокотився грім вигуків, що
підтримували Мишошубку. Листолапка помітила,
як її мама, Піскошторма, схвильовано Perezирну-
лася зі Сіросмуґом. Вогнезір махнув хвостом, за-
кликаючи до тиші.

— Досить! Я вже вирішив. Ця проблема стосу-
ється усіх Кланів. Немає часу битися одні проти
одних.

— Будь обережний, Вогнезоре, — застерегла
його Карохвістка, коли обурені крики стихли-
ся до невдоволеного бурчання. — Ти прийдеш із
миром, але інші Клани можуть подумати інакше.

Воячка глянула на Листолапку, нагадавши їй
про їхній невдалий візит до Вітряного Клану кіль-
ка днів тому.

Вогнезір кивнув.

— Вітряному Клану доведеться рахуватися з патрулем, достатньо сильним, аби дати відсіч, — нявкнув провідник. — Я дам Високозорому зрозуміти, що він повинен контролювати своїх вояків і тримати їх по той бік кордону, інакше будуть наслідки. Але ми йдемо туди не битися. Із допомогою Зореклану нам вдасться цього уникнути.

В уяві Листолапки постало пустирище, яке вона бачила, коли ходила на територію Вітряного Клану, і розгубленість вояків, які її вигнали. У неї по шкірі пробігли дрижаки від самої думки про те, аби напасти на них і погіршити їхнє й так не-легке становище.

— Зараз важкі часи для всіх нас, — непевно почала Листолапка. — Ми повинні намагатися допомагати один одному. Чому б нам не поділитися рибою в річці? Її там ще досить багато.

— Це Річковому Клану вирішувати, а не нам, — зауважив Сіросмуг, а Золошуб додав:

— І рибалити дуже складно.

— Неправда, — заперечила Листолапка. — Ми можемо навчитися.

Новачка помітила, що інші коти почали підозріливо на неї поглядати, ніби раптом зацікавилися, звідки вона стільки знала про рибальство. Листолапка присоромлено перебирала лапами по землі.

— Та це тільки так, думка, — промимрила вона.

— Але нею ми скористатися не можемо, — рішуче нявкнув Вогнезір.

Щоб не привертати до себе ще більше уваги, Листолапка схилила голову й так і сиділа, втупив-

шись у власні лапи, доки Вогнезір обирав котів, які підуть з ним до Вітряного Клану.

— Сіросмуг, звичайно, — почав провідник. — Піскошторма, Порохошуб, Шипокіготь, Золошуб. І ти, Попелюшко. Якщо Високозорий не захоче слухати мене, то, може, послухає медикішку.

Листолапка помітила, що батько не назвав жодного з тих котів, які підтримували ідею напасти негайно, хоч обрав кількох вправних бійців. Цьому патрулю точно тікати не доведеться!

Вона залишалася на місці, доки не закінчилося віче, все ще не відриваючи очей від землі. Тим часом Вогнезір зістрибнув з Високого Каменя і підійшов до неї.

— Ну, Листолапко, — почав він. Коли новачка підвела голову, то з полегшенням побачила в погляді батька тепло й любов, і від того їй стало ще більш соромно. — Що означає вся ця рибалка?

Листолапка знала, що мусить розповісти всю правду.

— Мільгокрила мене вчила. Вона сказала, що із цим усе гаразд, бо ми обидві медикішки...

— Ви *новачки*-медикішки, — нявкнув Вогнезір. — І вам ще багато чого треба навчитися. Ти знаєш, що це проти вояцького правильного — красти здобич в іншого Клану. Навіть медикоти повинні підкорятися цьому правилу.

— Я знаю.

На Листолапку знову нахлинуло відчуття провини, змушуючи її почуватись як нечемне кошеня. Вона лише сподівалася, що Річковий Клан не дізнається про вчинок Мільгокрилої і не покарає її за надмірну щедрість.

— Пробач.

— Я тепер мушу тебе покарати, ти це розумієш? — продовжив Вогнезір. Він лагідно доторкнувся кінчиком хвоста до її плеча й продовжив: — Не можна, щоб інші коти казали, що я тебе захищаю, бо ти моя донька.

— Ой, Вогнезоре, припини, — до них підійшла Попелюшка й іронічно глянула на провідника. — Я щось собі пригадую двох котів, які переносили через річку здобич Громового Клану, коли Двоноги отруїли рибу. Чи ти вже про них забув?

— Ні. Але ми зі Сіросмугом були за це покарані, — відповів Вогнезір, а тоді зітхнув. — Листолапко, я знаю, що важко бачити, як голодують інші коти, і не намагатися щось із цим зробити. Але вояцький правильник робить нас тими, ким ми є. Якщо коти почнуть порушувати його, коли заманеться, то де ми опинимося? Що б не трапилося з лісом — і що б не відбувалося з ним зараз — ми не можемо забути все, у що віримо.

— Пробач, Вогнезоре, — повторила Листолапка. Вона пересилила себе — випрямила спину і глянула батькові у вічі.

— Візьми її в патруль до Вітряного Клану, — нявкнула Попелюшка, перш ніж Вогнезір встиг відповісти. — Це буде для неї корисний досвід.

Листолапка з надією глянула на свого провідника.

— От чесно, Попелюшко, — сердито нявкнув Вогнезір. — Дехто би сказав, що це *винагорода*, а не покарання. Ну гаразд, — додав він. — Вирушаємо вже. Я лише піду зберу решту.

Провідник знову торкнувся плеча Листолапки й пішов, високо піднявши хвоста.

— Дякую, Попелюшко, — нявкнула новачка. — Я знаю, що була дурна. Просто... ну, коли Мільгокрила сказала, що можна взяти рибу, я й подумала, що нічого страшного не станеться.

Попелюшка форкнула.

— Вогнезір правду сказав: вам обом треба ще багато чого навчитися.

— Не знаю, чи зможу *взагалі!* — пхикнула Листолапка. — Там і вояцькі правила, і медикотячі правила, все так заплутано!

— Справа ж не лише у правилах, — співчутливо промурмотіла Попелюшка й торкнулася носом до Листолапчиної мордочки. — І твоє співчуття до інших Кланів, і переконання, що іноді на правила можна заплющити очі, одного дня зроблять з тебе видатну медикішку.

— Справді? — очі Листолапки поширилися від здивування.

— Справді. Саме слово «медикішка» не означає нічого, якщо немає розуміння, що треба робити. І це не завжди те, що першим спадає на думку. Пам'ятаєш, я розповідала тобі про Жовтоіклу? Вона ніколи не слухала правил, але була однією з найкращих медикішок у цілому лісі.

— Шкода, що я її не знала, — промурмотіла Листолапка.

— І мені. Але я можу передати тобі те, чого вона навчила мене. Щоби стати справжньою медикішкою, тобі треба слухати своє серце і свої чуття. Ти повинна бути хоробрішою за вояків, мудрішою за провідника, скромнішою за найменше кошеня, більш спраглою до знань, ніж новак...

Листолапка поглянула на свою виховницю.

— Не впевнена, що зможу бути такою, — прошепотіла вона.

— А я впевнена, — твердо сказала Попелюшка. — Бо те, що ми робимо, ми досягаємо не самі, а за допомогою сили Зореклану, який живе в нас, — раптом її поважність кудись зникла, а натомість знову з'явився смішок в очах. Вона легко поплескала Листолапку хвостом. — Ну, ходімо. Вогнезір нам ніколи не пробачить, якщо ми ще й до патруля не будемо готові.

Уже перейшло далеко за сонцепік. Різкі пориви вітру розривали хмари, під якими Вогнезір вів свій патруль до Чотиридерева. Вони ще не встигли далеко відійти від табору, як Листолапка вже почула ревіння потвор Двоногів, що просувалися все глибше на територію Громового Клану. Натомість звичні звуки лісу — щебетання птахів, шарудіння тваринок у підліску — зникли. Навіть попри те, що вже остаточно настав падолист, Листолапка розуміла, що в лісі мало би бути значно більше здобичі. Маленькі створіння, від яких залежало виживання котів, зникли, відлякані Двоногами чи навіть вбиті їхніми потворами.

Коли коти підійшли ближче до Чотиридерева, рявкіт потвор трохи затих, і Листолапка могла розібрати невиразне шамотіння здобичі у кущах, але його було значно менше, ніж зазвичай. Вона нервово ковтнула, уявивши жорстокий і голодний гололист.

Раптом її думки урвав вигук Шипокігтя:

— Гляньте!

У густому чагарнику біля струмка щось промайнуло. Двоє котів — темно-коричневий і муругий — перескочили через потік і рушили вгору до Чотиридерева. Один із них ніс у зубах невелику здобич — полівку або мишку.

— Це коти Вітряного Клану! — нявкнула Піскошторма, настовбурчивши своє руде хутро. — То були Багнокіготь і Клаптевух, я впевнена.

Порохошуб із Золошубом вже кинулися в погоню за втікачами, але Вогнезір різко покликав їх назад.

— Ми не повинні виглядати так, ніби нападаємо на Вітряний Клан, — сказав він їм. — Я йду з миром, а не з ворожими намірами, щоб поговорити з Високозорим.

— Тобто ти хочеш просто так їх відпустити? — збентежено спитав Золошуб. — Із нашою здобиччю в зубах?

— Це буде ще одним доказом, що вони її крадуть, — зауважив Вогнезір. — Високозорий не зможе тепер нас не послухати.

— Але вони попередять Високозорого, — заперечив Порохошуб. — Вітряний Клан може напасати на нас із засідки, ще перш ніж ми дістанемося до їхнього табору.

— Ні. Високозорий не такий. Якщо він вирішить проти нас битися, то зробить це відкрито.

Двоє вояків перекинулися непевними поглядами і стали у стрій позаду Вогнезора. Листолапка бачила, що Порохошуб досі палає від люті, але ніяк це не показує — хіба що роздратовано посьмикує кінчиком хвоста.

Загін перейшов потік — вода в ньому досі стояла скаламучена від лап Вітряних вояків — і почав

підніматися до Чотиридерева. Коли Вогнезір повів їх пагорбом, у Листолапки почало швидше битися серце. Вона пригадала їхній з Карохвісткою невдалий візит і завагалася, чи вдасться їм узагалі поговорити з Високозорим.

Що ближче вони підходили до кордону, то сильніший котячий запах їм приносив вітер. Листолапка роззирнулася і побачила невелику групу Вітряних вояків, що бігли пустирем. На чолі йшов Високозорий — провідник Клану, вона впізнала його за чорно-білим хутром і довгим хвостом. Мабуть, він помітив патруль Громового Клану, бо стишив ходу і махнув хвостом. Його вояки перейшли на крок і стали в ряд, наближаючись до Громових Котів.

— Бачиш? — прошипів Порохошуб. — Вони були до нас готові.

За негласною командою Вітряні коти підступили до кордону і спинилися за кілька хвостів від Громового патруля. Вони були ще худішими, ніж пам'ятала Листолапка; крізь шкіру можна було полічити всі ребра. Їхні очі палали ворожістю, і було цілком зрозуміло, що вони не збиралися дозволити Громовому Кланові й лапою ступити на їхню територію.

— Ну що, Вогнезоре? — прогарчав Вітряний провідник. — Що цього разу тобі від нас треба?

Розділ 9

Бурешуб зачудовано витріщився. Печера була така ж широка, як і водоспад, який закривав її від зовнішнього світу. Вона простягалася в глиб гори, так що дальні її кути ховалися в тінях. Бурешуб бачив лише вузький прохід, що вів до обох сторін стіни навпроти водяної заслони. Стеля високо над головою також ховалася в темряві; то тут, то там, наче ікла, з неї стриміли вниз камені.

Світло сюди долинало лише крізь воду, воно було бліде й мінилося, так що здавалося, ніби стоїш на дні озера. Коли коти провели їх у глиб печери, Бурешуб почув звідкись дзюркіт води, а тоді побачив струмок, що протікав через замшіле каміння і впадав у мілке озерце на долівці печери. Двоє чи троє котів — худий старійшина і двійко молодих на вигляд новаків — сиділи біля нього і пили. Коли підійшли незнайомці, вони стривожено на них глянули, ніби чекали небезпеки.

Відразу за озерцем був кагат свіжини. Бурешуб бачив, як кілька гірських котів підійшли і доклали туди свою здобич. Це була перша річ, в якій вони були схожі з Клановими вояками. У Бурешуба забурчало в животі від самого вигляду кролів.

— Як думаєш, вони дадуть нам поїсти? — пробурмотіла Вивірколапка йому на вухо. — Я вмираю з голоду!

— Здається, вони думають, що це *ми* — здобич, — зашипів Воронолап з іншого боку від Вивірколапки.

— Поки що вони не зробили нам нічого поганого, — нагадав Ожинокіготь.

Бурешуб хотів би поділяти його оптимізм, але Щовб і Студня кудись зникли, і якийсь час до них ніхто не підходив поговорити. Натомість ті коти, які пили біля озера, крадькома наблизилися до їхніх охоронців, і старійшина щось зашепотів, а всі при тому позирали на нього. Двоє новаків захоплено про щось перемуркувались. Їхні голо- си тонули в реві водоспаду, хоч Бурешуб помітив, що гірські коти без проблем чули одне одного.

Намагаючись не зважати на перешіптування, яке вочевидь стосувалося його — хоч він і наказав собі не бути таким параноїком, — Бурешуб роздивлявся місця для снання під стінами печери: невеликі заглиблення в підлозі, встелені мохом і пір'ям. Одна частина таких лож була ближче до входу, а інші — значно далі, по два боки печери. Він припустив, що перші належали воякам, а ті інші — новакам і старійшинам. Помітивши кількох кошенят, які гралися біля входу до одного з тунелів, Бурешуб подумав, що той, мабуть, вів

до ясел. Раптом він побачив темну й моторошну печеру з іншого боку: там був терен! Отже, Плем'я мало такі ж звичаї, як і лісові Клани. У Бурешуба враз зросла надія на їжу, відпочинок і допомогу для Вохрошубки, яка вже сповзла на підлогу і вся тремтіла.

Тоді Річковий вояк знову помітив Щовба — він вийшов з дальнього тунелю й підійшов до лісових котів, що збилися в тісну групку. За ним з'явився ще один кіт, довготелесий і худорлявий, як вояк Вітряного Клану. Його хутро було так густо обліплене багном, що Бурешуб навіть не міг розгледіти, якого воно кольору, але очі були яскраво-зелені, а кілька білих волосинок на морді зраджували той факт, що він був старшим за інших котів.

— Вітаю, — нявкнув незнайомець глибоким грудним голосом, який луною рознісся по печері. Він зробив той самий дивний жест, що й Щовб та Студня перед цим, витягнувши одну лапу. — Мене звуть Провидець Шпилястих Камнів, хоча вам, мабуть, буде легше називати мене Скелевидцем. Я Цілитель Племені Стрімкої Води.

— Цілитель? — Ожинокіготь непевно презирнувся з друзями. — Тобто медикіт? А де провідник вашого Клану... тобто, Племені?

Скелевидець на мить завагався.

— Я не певен, що ви маєте на увазі під медикотом, а іншого провідника у цьому Племені немає. Я з допомогою Племені Вічного Полювання тлумачу знаки каміння, листя і води і так розумію, що потрібно робити моему Племені.

Бурешуб виділив ту частину його відповіді, яку зміг зрозуміти.

— Він і медикіт, і провідник, — промурмотів він до Ожинокігтя. — Це сильно!

У відповідь Ожинокіготь лише поважно схилив голову.

— Ми прийшли з дуже далекого лісу, — почав Громовий вояк і повторив по черзі своє ім'я та імена товаришів. — Перед нами лежить нелегка дорога додому, і нам потрібна їжа і притулок, перш ніж ми зможемо вирушити далі.

Доки він говорив, навколо зібралося ще більше котів Племені. Бурешуб розпізнав кошенят та новаків за розмірами і помітив, що вояки наче розділилися на дві групи — одні мали дебели плечі й сильні м'язи, інші ж були більш худі й жилаві, з довгими кінцівками, аби швидко бігати. Усі були схвильовані й нервові, наче щомиті готові втекти.

Смугаста коричнева кішка, не зводячи погляду з Бурешуба, промурмотіла:

— Так! Це він — мусить бути він!

Бурешуб здригнувся. Щось схоже казала Студня, коли вони вперше зустрілися біля озера. Він вже збирався запитати, що вона мала на увазі, коли це Цілитель Племені повернувся до юної кішки.

— Тихо! — зашипів він, а тоді вже лагідніше звернувся до Бурешуба: — Ласкаво просимо до нашої печери. Тут вдосталь здобичі, — він махнув хвостом у бік кагату свіжини. — Поживися і відпочинь. Ми маємо багато про що поговорити.

Ожинокіготь глянув на решту лісових котів.

— Ми також можемо поїсти, — тихо нявкнув він. — Не думаю, що вони тепер нам щось зроблять.

Йдучи до кагату, Бурешуб відчував, як десятки очей пропалюють його хутро. Це не був витвір його уяви — вони точно стежили за ним пильніше, ніж за іншими. Коли він нарешті вмонтився поїсти, його хутро стояло дибки від носа до кінчика хвоста.

Відкусивши шматок кроля, Річковий вояк почув вражені зойки з-позад себе і здивований шепіт:

— Вони не діляться!

Підвівши очі, він побачив молодого сірого kota, що дивився на нього ворожим поглядом. Ураз старший кіт нахилив до нього голову і промурмотів:

— Тсс. Не їхня провина в тому, що їх не навчили як слід.

Бурешуб не знав, що вони мали на увазі. Тоді помітив двох котів із Племені, які їли пліч-о-пліч: кожен із них відкусив по шматку свіжини, а тоді вони обмінялися своїми шматками, перш ніж сісти і з'їсти їх. Він збагнув, наскільки грубими, мабуть, здавалися вони з друзями котам Племені.

— Ми так не робимо, — нявкнув Бурешуб до молоденького kota, що заговорив першим, — але ми таки ділимося. — Він махнув хвостом на Перохвосту, яка лагідно вмовляла Вохрошубку з'їсти мишу. — Ніхто з нас не дозволить своїм друзям *голодувати*, а мисливські патрулі *завжди* годують Клан, перш ніж їсти самим.

Сірий кіт позадував на крок чи два, збентежений, ніби не припускав, що новоприбулі можуть почути його коментарі. А киця схилила свою голову, дивлячись на них тепер приязніше.

— Ваш чин незвичний для нас, — нявкнула вона. — Можливо, ми зможемо навчатися одне в одного.

— Можливо, — згодився Бурешуб.

Він знову заходився глитати свого кролика. Ще за мить якесь хоробре кошенья, підбадьорюване товаришами, підібралося просто до гурту лісових котів.

— А звідки ви? — запитало воно.

— Здалеку-здалеку, — з повним ротом промугикала Вивірколапка. Ковтнувши шматок, вона додала вже зрозуміліше: — За горами є широкі-широкі поля, а за ними — ліс.

Кошенья кліпнуло.

— Що таке поля? — і, перш ніж Вивірколапка змогла відповісти, додало: — А я стану вартовим печери.

— Це чудово, — нявкнула Перохвоста.

— Звісно, я ж майбутній першак.

— Хто-хто? Майбутній прошак? — перепитав Воронолап.

Бурешуб приховав подив, помітивши докірливий погляд, яким кошенья обдарувало Вітряного новака.

— Робитиму те, що роблять коти, *перше* ніж стати вартовими печери, звісно. Знаєш, перший на впорядках і все таке. Слухайте, нові коти, ви хоч щось знаєте?

— Він буде новаком, — пояснив Бурешуб і не стримався, щоб не додати, — як і ти.

Воронолап закопиріс губу, а кошенья витріщилося на нього і вигукнуло:

— Ти ще тільки першак? Але ж ти вже застарий!

— Скидається на те, що вони мають ті самі традиції, що й ми, — промурмотіла Вохрошубка.

— Цікаво, чи вірять вони в Зореклан? — прошепотіла Вивірколапка.

— Звідси надто далеко до Устя Матері, — нявкнув Бурешуб. — І ніхто їх ніколи раніше там не бачив.

— Скелевидець згадував Плем'я Вічного Полювання, — пригадала Перохвоста. — Можливо, це так вони називають Зореклан, — її блакитні очі розширилися, коли вона, дещо неспокійно, додала: — Чи ти думаєш, у них інші вояцькі предки?

— Я не знаю, — відповів Ожинокіготь. — Але, думаю, ми це з'ясуємо.

Коли вони поїли, Бурешуб зрозумів, що настільки ситим він не почувався ще відтоді, як вони пішли з лісу, де попрощалися з Північчю і Мурком. Річковий вояк дуже хотів лягти поспати, але, ковтнувши останній шматок і облизавши рота, він помітив Скелевидця, який ішов до них зі ще трьома котами. Одним із них був Щовб, ще дві — кішки, проте Студні серед них не було. Бурешуб почувався трохи розчарованим. Молода киця виказала хоробрість та приязнь, коли вони зустрілися вперше, тож він не міг дочекатися наступної зустрічі.

— Ви добре поїли? — запитав Скелевидець, наблизившись.

— Дуже добре, дякуємо, — відповів Ожинокіготь. — Це люб'язно з вашого боку — поділитися здобиччю.

— А чому би було не ділитися? — здивовано спитав Скелевидець. — Ця здобич не наша, вона належить камінню і горам.

Він сів перед лісовими котами й обгорнув лапи хвостом. Троє інших котів зібралися навколо нього, але продовжили стояти. Ожинокіготь очікувально глянув на них.

— Щовба ви вже знаєте, — нявкнув Скелевидець, знайомлячи їх зі своїми супутниками. — Він очільник наших вартових печери. Котів, які охороняють це місце, — додав він, побачивши спантеличені погляди своїй гостей. — Це, — махнув Цілитель хвостом на молодшу кішку, — Мряка-в-Якій-Грає-Сонце. Вона одна з наших найкращих мисливців.

Мряка вклонилася і з дружельбною цікавістю моргнула лісовим котам.

— А це, — провадив Скелевидець, показуючи на іншу кішку, — Зоря-що-Палає-У-Воді. Зараз вона мамка, але коли її кошенята підростуть, знову стане вартовою печери.

— То у вас усіх є різні обов'язки? — спитала Вохрошубка, доки інші лісові коти віталися.

— Так, — відповів Скелевидець.

— А ви обираєте найкращих бійців бути вартовими, а найшвидших бігунів — мисливцями? — запитав Бурешуб, в якого захоплення вже потроху перемагало хвилювання.

Скелевидець заперечливо смикнув вусами.

— Ні. Усі коти в нашому Племені народилися зі своїми обов'язками. Такий наш чин. Але розкажіть нам більше про себе, — сказав він, перебивши Вивірколапку, яка саме збиралася поставити

ще одне запитання. — Чому ви вирушили у цю далеку дорогу? Ми ще ніколи не бачили таких котів, як ви.

Ожинокіготь скося глянув на Бурешуба і пробурмотів:

— Що думаєш? Розповімо їм?

— Гадаю, треба сказати, що нас сюди послав Зореклан, — видихнув Бурешуб йому у вухо, свідомий того, який гострий був слух у гірських котів. — Інакше вони подумают, що ми відступники. Але не кажи їм, чому нам із самого початку довелося вирушати, — додав він. — Не треба, щоб ми виглядали слабкими.

Ожинокіготь кивнув. Сором'язливо прочистивши горло, він почав розповідати про сні, які Зореклан послав чотирьом обраним котам, і про знаки солоної води, які привели їх до Сонцеспаду, де вони зустріли Північ.

Навколо них зібралося ще більше котів Племені, аби послухати. Бурешуб помічав їхні захоплені погляди, доки Ожинокіготь описував небезпеки, з якими стрічалися лісові коти, але було й кілька підозріливих перешіптувань, наче дехто вагався, чи варто вірити незнайомцям.

— Не турбуйтеся, — додав Бурешуб, коли Ожинокіготь зробив паузу. — Зореклан не послав нас сюди, щоби битися з вами. Вони взагалі нічого не говорили про те, що ми вас зустрінемо.

— Зореклан? — перепитала Мряка, спантеличено глянувши на Скелевидця. — Що таке Зореклан?

Бурешуб почув, як Вохрошубка ледве притлимила здивований зойк. Зрештою, Перохвоста мала

рацію: ці коти не були під проводом Зореклану. У нього по шкірі пробігли сироти, і він ледь не задрижав, усвідомивши, що, можливо, Зореклан і не наглядає за ними у цьому незнайомому місці.

— Не треба бентежитися, — нявкнув Скелевидець, заспокійливо торкнувшись плеча Мряки кінчиком хвоста. — Не всі коти вірять у те, що й ми, і ми повинні поважати те, чого не знаємо. Незнання не варто боятися. Прошу, — мовив він до Ожинокігтя, — продовжуй.

— Тож ми нарешті дійшли до Сонцеспаду і з'ясували, що Північ — це борсучиха, — повів далі Ожинокіготь. — Вона розтлумачила нам пророцтво Зореклану, і тепер ми йдемо додому, щоб переповісти його нашим Кланам.

— Пророцтво? — нявкнув Скелевидець. Його зелені очі були зосереджені на Бурешубові, а в погляді була якась містична напруга. — То вам також являлося те, що приховано?

— Ну, іноді в нас бувають сни, — відповіла Вохрошубка. — Але зазвичай наші медикоти тлумачать для нас знаки — хмари, політ птахів, листопад...

— Я також роблю це, — нявкнув Скелевидець.

Він замовк, коли на вході до печери з'явилася група котів. Підвівшись, він промурмотів:

— Перепрошую. Це вартові печери, вони повернулися з патрулювання. Я мушу послухати, які новини вони принесли, — і, вклонившись, Скелевидець відійшов назустріч очільнику патруля.

Мряка і Зоря залишилися з лісовими котами. Бурешуб знову зауважив, якими стурбованими були всі коти Племені. І раптом він зрозумів, що

досі не бачив, як хто-небудь з них просто робив щось для задоволення: новаки тут не гралися, вояки не ділилися язиками, а старійшини не збиралися погомоніти. Ціле Плем'я наче жило в атмосфері пригніченого страху.

— Усе гаразд? — нявкнула Вохрошубка до Мряки, озвучивши думки Бурешуба. — Ви чимось схвильовані? Щось не так?

— На вас напало інше Плем'я? — додала Вівірколапка.

— Ні, на нас нікому нападати, — відповіла Зоря. — Ми не знаємо жодних інших котів, які б жили в горах. Та й як би тут могло бути інше Плем'я, якщо ми охороняємо Печеру Шпилястих Каменів?

— Це що таке? — нявкнув Воронолап, але його питання проігнорували.

Мряка бігцем презирнулася із Зорею і пробурмотіла:

— Можна їм розказувати?

Бурешуб ледве розчув ці слова, а тоді зрозумів, що не мав би їх почути.

Один із котів Племені, який підкрався ближче, щоб чути розмову, раптом зашипів. Інші коти виглядали зляканими або злими на Мряку.

— Чого ви боїтеся? — запитав Бурешуб. У нього по шкірі пробігли сироти від жаху перед невідомим.

— Нічого, — відповіла Зоря. — Нічого з того, про що можна говорити.

Вона підвелася, поважно кивнула і пішла геть, махнувши хвостом Мряці, щоб ішла за нею. Мряка через плече глянула на лісових котів очима,

сповненими страху, і зникла в тінях печери. Інші члени Племені також почали потроху відповзати.

Збентежений Бурешуб повернувся до Ожинокігтя й побачив, що Громовий кіт був здивований не менше за нього.

— І що це все мало означати? — пробурмотів він.

Ожинокіготь похитав головою.

— Зореклан його знає. Але що б це не було, воно, вочевидь, їх страхає. Цікаво, чому вони не хочуть нам нічого розповідати?

Розділ 10

Листолапка поглянула на розлючених Вітряних котів і зустрілася поглядом з карим новаком. Він виширив зуби й загарчав, і в Листолапки пробігли дрижаки по шкірі. Вона ж була медикішкою, а значить, мала залишатися осторонь сутичок між Кланами. Але раптом Листолапка зрозуміла, що інстинктивно вчепилася кігтями в м'яку траву. Якщо вже дійде до битви, то цей новак скоро дізнається, що їй не бракує вояцьких навичок.

Вогнезір не одразу відповів на питання Високозорого, тож він його повторив:

— Ну то? Чому ти прийшов? Думаєш, якщо ми такі слабкі, то ти можеш вигнати нас так само, як Зорелом?

Його вояки розлючено завили й зашипіли, тож Вогнезорові довелося перечекати, перш ніж він знову міг говорити.

— Високозорій, я ставився до тебе винятково по-дружньому, ще відколи ми зі Сіросмугом зна-

йшли вас і повернули додому, — відповів Громовий провідник. — Невже ти забув? Очевидно, так, якщо вирішив звинуватити мене в гріхах Зорелома.

Листолапці здалося, наче вона помітила провину в очах старшого кота, проте в голосі його все ще чувся виклик:

— Тоді чому ти прийшов сюди зі стількома вояками?

— Не вигадуй дурниць, — прогарчав Вогнезір. — У мене недостатньо вояків, щоб захопити весь твій Клан. Ми хочемо лише поговорити з тобою. Вітряний Клан краде здобич із Громової території, і ми обоє чудово знаємо, що це проти вояцького правильника.

Високозорий виглядав спантеличеним, наче справді й гадки не мав, що роблять його вояки. Та перш ніж він встиг відповісти, Вітряний воевода Багнокіготь крикнув:

— Доведи! Доведи, що Вітряний Клан хоч лапою торкнувся до вашої здобичі.

— *Що?* — Листолапка помітила, як Сіросмуг заціпенів. — Та ми щойно вас самі бачили! І ми знайшли рештки здобичі, які смерділи Вітряним Кланом.

— Це все вигадки, — форкнув Багнокіготь. — Просто відмовки, щоб на нас напасти.

Розлючений Сіросмуг кинувся через кордон з простертими лапами й наскочив на Вітряного воеводу. Багнокіготь заверещав, і вони удвох покотилися по траві.

Високозорий глянув на бійців так презирливо, начебто знайшов личинок у своїй трапезі. Вояки з обох боків приготувалися до стрибка, виширивши ікла й люто зиркаючи одне на одного. Серце

в Листолапки забилося швидше, вона гарячково намагалася згадати бойові прийоми, яких її навчала виховниця.

Раптом наперед ступив Вогнезір і розлючено зашипів:

— Досить!

Сіросмуг враз відчепився від Багнокігтя і відступив, важко дихаючи. Багнокіготь зіп'явся на лапи й блиснув на нього очима.

— Сіросмуже, я казав тобі, що ми прийшли сюди не битися, — нявкнув Вогнезір.

Очі Громового воєводи палали вогнем.

— Але ти чув, як він брехав?

— Так. Але це не відміння моїх наказів. Повертайся на наш бік кордону. Вже.

Роздратовано посмикуючи хвостом, Сіросмуг послухав наказу. Листолапка розуміла, як він зараз відчувається, притому ще й маючи власні турботи за своїх дітей, але вона також могла здогадатися, як незручно було Вогнезорові через те, що його друг і воєвода не послухав прямого наказу, ще й перед цілим Вітряним Кланом. Вона ледь чутно зітхнула. Чи це також означало бути медикішкою — розуміти кожного кота так добре й співчувати всім одночасно?

Попелюшка стала біля Вогнезора.

— Ти знаєш, що медикоти не брешуть, — нявкнула вона до Високозорого. — І також знаєш, що Зореклан забороняє воякам порушувати кордони інших Кланів та красти їхню здобич.

— А голодувати моему Кланові Зореклан не забороняє? — гірко спитав Високозорий. — Учора помер один із наших старійшин, і це був лише початок, якщо ми що-небудь не зробимо.

— Якби ми могли вам допомогти, ми б так і зробили, — співчутливо відповіла Попелюшка. — Але Громовому Клану також не вистачає їжі. Весь ліс страждає через Двоногів.

— Ми повинні працювати разом, — додав Вогнезір. — Я присягаюся Зорекланом: якщо Громовий Клан знайде відповідь, як вирішити ці проблеми, ми поділимося з Вітряним Кланом.

Високозорий кинув на нього протяжний задумливий погляд, його гіркота зникла, а натомість залишився лише глибокий смуток.

— Відповідь? Вогнезоре, я чесно не думаю, що навіть ти би зміг знайти відповідь, як відвернути наші біди. Хіба що ти дозволиш нам полювати на ваших землях, — сказав він, але в ту ж мить захитав головою, щоб показати, що не розглядає серйозно цю можливість. — Ні, ти маєш рацію, ми не можемо посягати на вашу здобич. Вояцький правильник вимагає спершу нагодувати свій Клан. Вітряний Клан не буде просити у вас допомоги.

Вогнезір кивнув Вітряному провіднику.

— Високозорий, ми присягаємося, що не збрехали тобі. Зараз не буде битви, але якщо крадіжки не припиняться — ти знаєш, чого чекати.

Він повернувся й пішов геть, махнувши хвостом своїм воякам, аби рушали за ним. Коли Громові коти відійшли далі, Вітряні вояки здійснювали глумливі крики, наче щойно виграли битву і прогнали нападників зі своєї території.

Листолапка відчула, як у неї на загривку здіблюється хутро — вона майже очікувала, що ворожий Клан поженеться за ними, як тоді, коли вони з Карохвісткою тікали від них кілька днів тому.

Але звуки все віддалялися, а Вогнезір вів їх вершиною звору до Чотиридерева і далі схилом до потоку.

— Чому ми не довели це до кінця? — запитав Порохошуб. — Ми б могли їх так провчити, що вони б довіку не забули!

— Я знаю, — зітхнув Вогнезір. — Але, як я вже казав раніше, зараз Клани не можуть собі дозволити битися між собою.

— А якщо ми знову впіймаємо їх на крадіжці? — смикнув хвостом Порохошуб; колись він був дуже запальним, а зараз ще й додалася турбота за Папоротехмарку та кошенят.

— Якщо побачимо, що вони переходять кордон, то випровадимо геть, — пообіцяв Вогнезір. — Але давайте краще молитися Зореклану, щоб Високозорий мав достатньо кебет і тримав своїх вояків на їхній території. Не думаю, що до цього він знав, що взагалі діється.

— Може, й ні. Але тепер він буде прикривати своїх вояків.

Порохошуб спинився, наїжачивши хутро, наче перед ним стояв його ворог.

— Чому б тобі не піти трохи пополювати? — запропонував Вогнезір. — Може, знайдеш трохи свіжини для Папоротехмарки.

Порохошуб глянув на нього, і хутро на загривку вояка трохи вляглося.

— Гаразд, піду, — а тоді неохоче додав: — Дякую.

Порохошуб прудко розвернувся і зник у заростях біля потоку.

Вогнезір дивився йому вслід очима, повними журби. Листолапці важко було бачити його таким

стурбованим і невтішним. Вона знала, що батько ніколи не здасться, що триматиметься до кінця, аж доки потвори не викорчують останнє дерево в цьому лісі. Але здавалося, що час цього наближається — що ж Вогнезір тоді робитиме?

Ідучи до Громового табору, Листолапка знову відчула провину за те, що не розповідає батькові про Вивірколапку та Ожинокігтя. Може, тепер вже був час розказати, облегшити його турботи і запевнити його, що Зореклан знає про поневіряння лісових котів і має свій план, як їх закінчити. Але що Вогнезір скаже їй тепер, коли вона так довго мовчала? Листолапка здригнулася від думки про його гнів.

Помітивши Попелюшку, яка трохи відстала від решти котів, новачка подумала, що, може, її виховниця знає відповідь. Вона могла б розповісти Попелюшці: медикішка би зрозуміла і, можливо, допомогла би їй передати новини Вогнезорові.

Листолапка зачекала, доки виховниця дожене її.

— Попелюшко... — почала вона, очікуючи, як завжди, розсудливої й мудрої поради медикішки.

Але коли Попелюшка повернулася до неї, Листолапка побачила, що її очі заволоклі пелена болю.

— Зореклан нічого мені не сказав, — нявкнула медикішка, не давши новачці шансу заговорити першою. — Невже вони нас покинули? Ну *не може* бути така їхня воля, щоб Двоноги всіх нас знищили.

І, наче щоб підкреслити її відчай, вдалині проgrimів рев потвор Двоногів. Хоч їх і не було звідси видно, Листолапка дуже добре могла уявити крикливі блискучі шуби і широкі чорні лапи, які

розривали ліс так само легко, як Порохошубові кігті щойно рвали траву.

Вона заспокійливо притулилася до виховниці.

— Може, Зореклан промовляв до нас іншим способом? — припустила вона, відчуючи, як серце застрибало в грудях. Цілий ліс став з ніг на голову, якщо вже новачки знали про пророцтва, яких не відкрили навіть старшим котам.

— Яким іншим способом? Вони не послали мені жодного сну, жодного знаку.

— Вони могли послати його комусь іншому.

— Тобі? — накинулася на новачку Попелюшка з палаючими очима. — Це правда?

— Ні, але...

— Ні, Зореклан мовчить, — раптовий сплеск енергії куди й дівся, і Попелюшка опустила хвоста. — Вони, мабуть, чогось від нас хочуть, але чого?

Листолапка після цього не могла продовжувати розмову. Може, зараз був не час говорити. Як почувалась би Попелюшка, коли дізналася б, що Зореклан вирішив промовити до недосвідчених вояків і послати їх у подорож замість медикотів? Вона раптом відчула себе такою самотньою і зніченою, що інстинктивно спробувала з'єднатися з Вивірколапкою, аби поділитися думками. Але там також не було жодного полегшення; кицька відчула тільки темряву і шум води.

— Листолапко! Ти йдеш?

З переляку новачка підскочила, а тоді зрозуміла, що Попелюшка вже перегнала її на кілька хвостів.

— Пробач! — гукнула вона і попленталася за патрулем, схиливши голову під тягарем страхів за обраних Зорекланом котів і за цілий ліс. А найбільше — за Вивірколапку, де б вона не була.

Розділ 11

Місяць освітив печеру, перетворивши водоспад на срібне шовкове запинало. Бурешуб почувався так, наче той день тривав цілу повню, тож тепер навіть невеликі піщанисті виїмки у долівці печери здавалися йому не менш комфортними, ніж його м'якеньке кубельце вдома.

Скелевидець повернувся і провів лісових котів до лож біля головної печери, що були встелені тоненьким шаром моху й пір'я.

— Ви можете відпочити тут, — нявкнув він. — Залишайтеся, на скільки треба. Ми раді вам.

Коли Скелевидець пішов, Ожинокіготь підкликав друзів до себе хвостом.

— Треба поговорити, — нявкнув він. — Як довго нам варто тут залишатися?

Воронолап махав хвостом з боку в бік.

— Як ти можеш таке питати? — гаркнув він. — Я думав, ми на завданні. Хіба ми не мусимо передати новини Півночі?

— Воронолап має рацію, — нявкнув Бурешуб, хоча йому не дуже подобалося погоджуватися з Вітряним новаком. — Я думаю, нам треба вирушати негайно.

— Я теж, — нявкнула Вохрошубка. — Наближається гололист, і скоро тут випаде сніг.

— Але як же твоє плече? — нагадав їй Ожинокіготь. Відколи їх збив водоспад, вона почала кульгати на трьох лапах, а на плечі червоніла засохла цівка крові. — Ми мусимо залишатися, доки укус не підгоїться. Тоді ми і йти будемо швидше.

У Вохрошубки хутро на загривку стало дибки.

— Я знову забила плече, от і все. Якщо ти думаєш, що я всіх затримую, то просто скажи це, — гиркнула кішка.

— Ожинокіготь не це хотів сказати, — Перохвоста заспокійливо притулилася до Вохрошубки, обережно уникаючи її рани. — Це не просто забій. На вигляд рана стала ще гіршою, ніж раніше, і вона не почне гоїтися, якщо ти не відпочинеш.

Вивірколапка виглядала замисленою.

— Мені здалося, що коти Племені взагалі не думають, що нам слід куди-небудь іти. Чого вони всі так бояться? Може, на нас далі чекає ще якась небезпека?

Решта котів непевно презирнулася. Бурешуб мусив визнати, що його теж непокоїла ця думка. Якась його частина хотіла залишатися у безпечній печері так довго, як тільки можна, тим паче якщо альтернативою цьому був невідомий жах поміж скель і урвищ.

— На нас чекає небезпека, коли б ми звідси не пішли, — зауважив Воронолап. — Гаразд, я зго-

ден щодо Вохрошубки, але попросімо, нехай Ске-
левидець залікує їй плече, та й підемо.

— Ну це все так, — сказала Вивірколапка, по-
блискуючи своїми зеленими очима в місячному
світлі. — Але за умови, що ми можемо піти, коли
самі захочемо.

— Ти про що? Вони не посміють нас зупини-
ти! — вигукнув Воронолап.

Вивірколапка форкнула.

— Ставлю на свій сніданок, що *посміють*.
Глянь он туди.

Вона смикнула хвостом, вказуючи на вхід.
З кожного боку сиділо по вартовому, і вони на-
віть не приховували, що пильнують за незнайом-
цями.

— Може, вони охороняють печеру від зовніш-
ніх ворогів, — нявкнула Перохвоста.

— Ми завжди можемо спробувати піти, — ска-
зав Воронолап, але кінчик його хвоста нервово
посмикувався. — Тоді й побачимо, що станеться.

— Ні, — твердо відповів Ожинокіготь. — Ми
будемо мишомізкі, якщо підемо просто зараз. Ми
всі виснажені, нам потрібно виспатися. Завтра
подивимося, як плече Вохрошубки, і подумаємо,
коли можемо рушати далі.

Коти згідливо замурмотіли. Навіть Воронолап
не шукав собі більше пригод. Тож за кілька ми-
тей вони вже вмостилися у своїх кубельцях, при-
тулившись одне до одного, наче захищаючись від
цікавих поглядів, що стежили за ними з кожного
кутка печери.

Щойно Бурешуб вместився на своїй підстилці,
позаду нього почулися чийсь кроки. Обернувшись,
він побачив одну з гірських кішок, що прямувала

до нього. Річковий вояк був радий упізнати в цій кішці Студню за її м'яким смугастим хутром і граційною ходою. У зубах вона несла оберемок пір'я.

Поклавши його в кубло, яке обрав собі Бурешуб, Студня легко вклонилася.

— Скелевидець послав мене переконатися, що вам тут зручно.

— Ем... дякую, — відповів Бурешуб. Що вона мала на увазі: Скелевидець послав її до всіх котів чи лише до нього? Студня начебто не збиралася принести ще пір'я для решти. Так, у Бурешуба досі все боліло після падіння в озеро, але ж у його друзів теж. Та й він не був їхнім провідником, щоб отримувати таке особливе ставлення.

— Я... я сподіваюся, що вам тут сподобається, — непевно мовила Студня. — Мабуть, це все зовсім не те, до чого ви звикли. У вашому лісі є печери для снання?

— Ні, ми спимо у гніздах з очерету або листя. Табір Річкового Клану — це мій Клан — знаходиться на острові.

Раптом Бурешуба охопила ностальгія. Він гадав, чи ще буде коли-небудь лежати у вояцькому кублі, слухаючи тихий спів вітру в комишах. Якщо Північ мала рацію і всі Клани повинні виселитися з лісу, йому ніколи не вдасться знайти такого ж мирного дому, як той.

Очі Студні сяяли, відбиваючи місячне світло.

— А ти вартовий печери чи... — вона враз замовкла, присоромлено перебираючи лапками. — Ні, звісно, ні, у вас же немає печер, щоб їх вартувати. Ти охороняєш свій табір чи полюєш?

— Наші Клани не так влаштовані, — сказав їй Бурешуб. — Ми всі й охороняємо табір, і полюємо, і ходимо в патрулі.

— Це, мабуть, дуже важко, — нявкнула Студня. — Ми всі народжуємося зі своїми обов'язками, тож точно знаємо, що повинні робити. Я мисливиця, — додала вона. — Якщо Скелевидець дозволить, пополюєш зі мною завтра?

Бурешуб ковтнув. Її слова прозвучали так, ніби лісовим котам доведеться тут ще трохи побути. Та йому й самому не надто імпонувала ідея просити у Скелевидця дозволу на будь-що; вони будуть з повагою ставитися до провідника Племені, доки житимуть на його території, але ж він не мав права наказувати їм, що робити. «Зрештою, — подумав Бурешуб, — непогано було би пополювати разом зі Студнею».

Він уже зібрався було прямо спитати в неї, чи лісові коти були в'язнями Племені, але перш ніж встиг розтулити рота, юна кішка схилила голову на прощання.

— На добраніч. Сподіваюся, скоро вдасться піти разом на влови.

Бурешуб попрощався зі Студнею і простежив поглядом, як вона перейшла через печеру та вместилася у пір'ї. Навколо нього друзі вже мирно помуркували уві сні. Та попри те, що м'язи скиміли, а в голові паморочилося від виснаження, він ще довго не міг заснути.

Наступного ранку Бурешуба збудили чийсь кроки біля його ложа. Він розплющив очі й побачив, що сонячне світло вже лилося в печеру крізь

заслону води. Це нагадало йому про те, що вони повинні були повертатися до лісу за східним сонцем, і Річковий вояк підвівся зі своєї підстилки та обтрусив пір'я, що причепилося до хутра.

Ожинокіготь уже прокинувся. Він стояв за кілька хвостів від Бурешуба й дивився на патруль вартових печери, що виходив крізь головний вхід. Їхня безмовна цілеспрямованість нагадала Бурешубові про лісові патрулі. Він підійшов до Ожинокігтя, і той привітався з ним, повівши вусами.

— У Вохрошубки вночі почалась кровотека з плеча. Я думаю, в неї знову розірвалися м'язи, — нявкнув Громовий вояк. — Я сказав їй ще трохи поспати, але взагалі це означає, що ми тут щонайменше на день чи два.

Бурешуб озирнувся на Вохрошубку, яка лежала у своєму кубельці клубочком плямистого хутра. Перохвоста стурбовано нахилилася над нею, оглядаючи рану, а Воронолап спостерігав за Річковою воячкою. Вивірколапка досі спала.

Від вигляду Вітряного новака, який стояв так близького до його сестри, настрій у Бурешуба геть не покращився.

— Ну, якщо треба, то треба, — пробурмотів він. — Але рано чи пізно нам доведеться дізнатися, чому це Плем'я так радо нас зустріло. Ми точно знаємо, що вони чогось нам недоговорюють.

— Це правда, — Ожинокіготь спокійно і впевнено зустрів погляд Бурешуба. — Але ми дізнаємося більше, якщо будемо з ними співпрацювати — принаймні, для початку.

— Може, й так, — відказав Бурешуб.

Його увагу привернув якийсь рух на іншому боці печери. Там з тунелю вийшов Скелевидець

і рушив прямо до них. Воронолап і Перохвоста також його помітили. Новак поторсав Вивірколапку, аби прокидалася, і вони вже всі втрьох побігли до Бурешуба та Ожинокігтя.

Помітивши, що Перохвоста відійшла, Вохрошубка підвела голову.

— Ми вже йдемо? — нявкнула вона з болем у голосі. — Якщо треба, я можу йти.

Перохвоста озирнулась на неї.

— Ні, ми ще нікуди не йдемо. Спробуй поспати.

— Ти попросиш Скелевидця випустити нас звідси? — просичав Воронолап до Ожинокігтя. — Якщо він думає, що може тримати нас тут за в'язнів, я йому вуха повідриваю!

— Ні, не повідриваєш, — відповів Ожинокіготь. — Ти добре знаєш, що Вохрошубці потрібен відпочинок, доки її рана не загоїться. До того ж ображати цих котів взагалі не в наших інтересах. Дозволь я буду говорити.

Воронолап скося зиркнув на вояка, але більше нічого не сказав.

— Я впевнений, що ми не в'язні, — мовив Бурешуб більш упевнено, ніж насправді почувався, намагаючись переконати себе в тому, що він значно перебільшує той інтерес, з яким до нього ставилися коти Племені. — Ми їм нічого поганого не зробили.

— Може, у нас є щось таке, чого вони хочуть, — припустила Вивірколапка.

Бурешуб і сам думав про це, тож навіть не знав, що відповісти. Та й Скелевидець уже підійшов досить близько, так що вони більше не могли вільно говорити між собою.

— Доброго ранку, — нявкнув Цілитель. — Добре виспалися?

— Дуже добре, дякуємо, — відповів Ожинокіготь. — Але у Вохрошубки важко поранене плече, тож ми хотіли б залишитися ще на день чи два, доки їй не покращає. Якщо, звісно, ви не проти.

— Добре, — Скелевидець тим часом повернув голову до Бурешуба, і через блиск у його зелених очах вояк ще більше насторожився. — Я огляну плече вашої подруги і пошукаю для неї лікувальні трави.

— А решта хотіла би піти на полювання, — продовжив Ожинокіготь. — Нам потрібно розім'яти лапи, і ми б хотіли самі собі ловити здобич. Ви не можете годувати нас шістьох, доки ми будемо сидіти склавши лапи.

Скелевидець смикнув вухами і примружив очі. Бурешубові здалося, що він не дуже задоволений проханням Ожинокігтя. Утім, Цілитель недовго вагався.

— Звичайно, — нявкнув він. — Ми будемо раді вашій допомозі. Деякі наші звіролови вже збираються вирушати — ви можете піти з ними.

Тим часом Бурешуб побачив, як кілька котів Племені зібралися біля входу до печери. Між них були Студня і Мряка — мисливиці, з якими вони зустрілися вчора. Скелевидець повів лісових котів до них.

— Наші нові друзі хочуть піти на влови, — мовив він. — Візьміть їх із собою і навчіть полювати, як ми.

Віддавши наказ, Скелевидець пішов геть. Бурешуб озирнувся за ним, трохи обурений ідеєю, ніби лісових вояків треба навчати полюванню.

Раптом він зрозумів, що Студня знову непомітно опинилася біля нього.

— Вітаю, — нявкнула вона. — Нас так багато, краще розділитися на дві групи. Ти підеш зі мною?

— Звісно, залюбки, — відповів Бурешуб, дещо спантеличений тим, як йому стало приємно, що Студня запам'ятала своє вчорашнє запрошення.

Коти Племені швидко розділилися на два загони. Один повела Мряка, взявши із собою Воронолапа і Перохвосту, а другий — Студня, з Бурешубом, Ожинокігтем та Вивірколапкою.

Вохрошубка дивилася їм услід трохи налякано, але, коли Бурешуб вже виходив із печери, вона помітила Зорю — вже знайому їм мамку. Та підійшла до пораненої кішки зі здобиччю.

— З нею все буде добре, — промурмотів Ожинокіготь. — Якщо пощастить, то, поки ми вернемося, вона поспить. Не думаю, що коти Племені хочуть їй зла.

Побачивши, як дружелюбно Зоря говорила з Вохрошубкою, Бурешуб зрозумів, що його товариш мав рацію. Він обережно пройшов виступом позад водоспаду, здригаючись від крапель, що просочували його хутро, і перестрибнув на камені біля озера.

Обтрусившись від вологи, Бурешуб помітив, що Щовб із іншими котами вже чекали, а їхнє хутро було обмашене свіжим багном. Вони були сильними котами, широкоплечими, не схожими на жилавих звіроловів. Бурешуб припустив, що всі ці коти були вартовими печери.

Спіймавши погляд Ожинокігтя, він пробурмотів:

— Що вони тут роблять?

Студня почула його притишений коментар.

— Ми беремо вартових із собою на полювання, — пояснила кішка. — Вони стоять на чатах, стежать за орлами і...

Мисливиця раптом затнулася і нервово глянула на Бурешуба, який все гадав, що ж вона збиралася сказати. Утім, його заспокоїло таке пояснення. Він уже встиг подумати, що вартові печери мали наглядати за ним і його друзями на той випадок, якщо вони спробують утекти. Звісно, вони б ніколи не залишили Вохрошубку, але ж Скелевидець не був певен цього.

Студня розповіла Щовбу, що гості вирішили приєднатися до них на полюванні, і вартові теж розділилися між двома групами. Перші, що пішли з Воронолапом і Перохвостою, почали дертися на ті самі скелі, з яких упали лісові коти. Студня ж повела свій загін далі в долину.

Земля тут була туга й набита, а між уламків скелі де-не-де стирчали куці корчики трави. То тут, то там під стрімкими кам'яними стінами вигулькували кущі. Дош уже припинився, але мокре каміння досі поблискувало в ранковому світлі.

Як на Бурешуба, то перспективи щось упольовати були вельми скромні. Він і досі не розумів, як коти Племені змогли знайти всю ту свіжину, якою вони так щедро ділилися. Річковий вояк скуштував повітря і вловив лише бліду тінь запаху здобичі.

Студня вела свою групу краєм долини, під затінком кущів. Тепер Бурешуб розумів, чому вони вимащували своє хутро багном: так гірські коти зливалися з камінням, і, коли не рухалися, їх було

дуже важко помітити. Натомість темно-руда шуба Вивірколапки виділялася, ніби кривава пляма, хоча сіре хутро Бурешуба й темні смуги Ожинокігтя все ж були доволі непримітні. Усі коти Племені рухалися майже нечутно, тож Бурешубові доводилося концентруватися, аби впевнитися, що його хода так само тиха.

Невдовзі він побачив, як Вивірколапка завмерла і запряла вушками від захвату.

— Глянь — мишка! — прошепотіла новачка.

Бурешуб також її помітив: миша хрумала якесь зерно за кілька хвостів попереду. Вивірколапка стала в мисливську стійку, але Студня раптом махнула перед нею хвостом, загороджуючи шлях, і самими губами вимовила: «Зачекай».

Бурешуб очікував, що Вивірколапка негайно запротестує, але Громова новачка вочевидь зрозуміла, що в такому разі здобич негайно сполохається. Натомість вона зиркнула на Студню — але молода киця цього не помітила. Її очі були зосереджені на миші.

Над Бурешубом майнула тінь. За мить сокіл пірнув із небес униз і вхопив мишку своїми могутніми кігтями. У ту ж мить Студня кинулася вперед. Вона застрибнула птаху на спину, впившись кігтями у плечі. Сокіл люто забив крилами — на кілька митей Студня відірвалася від землі, але зрештою птах упав під її вагою. Тут підскочив другий мисливець і допоміг Студні прикінчити здобич. Крила сокола перестали битися, він обм'як і розкинувся на землі.

— І миша *також* дістається нам, — зауважила Студня, облизуючись.

Бурешуб аж витріщився, захоплений мисливськими талантами Студні. З неї вийшла б чудова воячка, якби тільки вона народилася в лісі! Він миттю уявив її в Річковому Клані, як гірська киця навчає їх такому способу полювання, але майже негайно прогнав цю картинку. Місце Студні було тут, у горах, а йому вже за день чи два доведеться розлучитися з нею. Подумавши про це, Бурешуб відчув якийсь дивний жаль. Як він міг так прив'язатися до кішки, з якою був ледве знайомий?

Вивірколапка недовіжливо витріщалася на мертвого сокола, забувши про своє невдоволення.

— Це було *неймовірно!* — нявкнула вона. — Я хочу спробувати, — а Ожинокігтеві додала: — Як думаєш, можна буде так пополювати вдома?

— Там не настільки багато яструбів, — зауважив Ожинокіготь. — А от Вітряний Клан міг би й спробувати: Воронолап казав, що бачив орлів на мочарах.

Бурешуб помітив, що, замість напорпувати на здобич землю, поки прийде черга її забрати, Студня заховала мишу і сокола, просто затягнувши їх до розколини в камені. А тоді на чолі гурту рушила далі.

Цього разу вона вела їх до стіни долини — спочатку по каменях, а потім уже самим виступом. Бурешуб не уявляв, яку здобич Студня розраховувала там знайти, але зараз він уже був готовий зачекати і подивитися на те, що відбуватиметься. Ці гірські коти знають штучки, про які лісові вояки ніколи не чули.

Патруль підійшов до приплюснутої купи галуззя і сухої трави, яка перегороджувала виступ. Там

відчувався міцний запах старої здобичі. Студня спритно перестрибнула на інший бік, і решта котів наслідувала її приклад.

— Це яструбине гніздо, — пояснила вона. — У пору вільноводдя ми іноді знаходимо яструбних пташенят.

— Вільноводдя? — перепитала Вивірколапка.

— Гадаю, вона має на увазі новоліст, — тихенько відповів Ожинокіготь. — Коли води звільняються від льоду, мабуть. І саме тоді в гніздах є пташенята.

— Вони теж дуже смачні, — додав Щовб, підходячи ззаду. — А ще це означає, що менше яструбів подорослішає і буде полювати на нас.

Бурешуб задер голову і здивовано зойкнув. Просто над ним, розчепіривши кігті, униз пірнув величезний яструб. Та щойно Щовб стрибнув угору — птах відлетів геть, ковзаючи повітрям на своїх широких розпростертих крилах.

Щовб небезпечно наблизився до краю скелі, з легкістю утримуючи рівновагу. Бурешубова пошана до нього зросла ще більше: відвага та швидкість, із якими вартовий печери атакував хижого птаха, рівнялися будь-яким уміlostям навіть найкращих вояків Клану.

— Дякую, — видихнув Бурешуб, присівши на виступі та спостерігаючи, як за багато хвостів унизу сокіл відлітає геть.

Щовб повернувся, його бурштинові очі палали.

— Це перше правило, яке вивчають першаки, — нявкнув він, вдоволено муркнувши. — Ніколи не забувай дивитися вгору!

Розділ 12

Бурешуб присів на виступі скелі й оглянув долину, що лежала на кілька хвостів нижче. Це вже вчетверте сідало сонце, відколи вони з друзями зустріли Плем'я. І хоча думка про те, що відбувалося вдома, завжди висіла над ними, ніби дощова хмара, лісові коти ніяк не могли рушити далі. Плече Вохрошубки вже загоювалося завдяки травам, які дав Скелевидець, але ходити їй було ще важко.

Тим часом Бурешуб начебто почав оволодівати мисливськими навичками котів Племені. Робити якомога менше рухів і сидіти тихо було важливішим, аніж вистежувати здобич, адже між скелями не так багато прикриття, як у лісі чи навіть біля річки, де він любив рибалити.

Вояк нагострив вуха, вловивши віддалене тріпотіння крил, і почав вдивлятися у тіні. Прямо під ним сіла пташка й почала дзьобати щось на землі. Бурешуб зосередився і стрибнув. Його

кігті вчепилися в пір'я, а переляканий зойк пташки перервався одним ударом лапи.

Бурешуб підвівся, тримаючи в зубах здобич, і побачив обмашену багнюкою постать одного з вартових печери, що наближалася долиною. Запах здобичі перебивав усі інші, тож він не впізнав Щовба, доки той не заговорив.

— Гарний улов! З тебе буде чудовий звіролов.

Бурешуб вдячно кивнув, але слова Щовба його трохи насторожили. Він справді хотів сказати «буде чудовий звіролов» чи, може, радше «був би»? Часом вартовий печери поведився так, наче Бурешуб мав залишитися з Племенем назавжди. Але Бурешубові не вдалося спитати, що мав на увазі Щовб. З'явилася Студня з рештою звіроловів, і весь їхній патруль вирушив назад до печери, підбираючи дорогою здобич, яку вони вполювали.

Коли коти дійшли до озера, Бурешуб поклав свій улов на землю, щоб трохи перепочити, перш ніж підніматися на скелю і переходити виступ за водоспадом. Сонце вже сіло, і вершина виділялася на тлі криваво-червоного неба. Бурешуб здригнувся, намагаючись не уявляти, як у лісі зараз проливається кров. Як би йому не подобалося полювати разом із Племенем, вони мусили якнайшвидше вирушати далі.

До нього тихо підійшла Студня, її очі сяяли у вечірньому світлі.

— Гарно пополювали, — муркнула кішка. — Ти добре навчився наших прийомів, Бурешубе.

Він ураз відчув, як від вух і до кінчика хвоста розлилося приємне тепло. Бурешуб зрозумів, що буде дуже сумувати за цією кішкою, коли доведеться рушати додому. За ці кілька днів вони

сильно зблизилися, і навіть її дивний акцент звучав для нього звично. Він гадав, чи відчуває Студня те саме. Зрештою, вона щоразу кликала його із собою на влови, доки решта лісових котів йшла з іншими загонами, якщо взагалі йшла. Бурешубові було цікаво, що гірська мисливиця насправді про нього думає. Чи буде вона сумувати, коли йому доведеться піти?

Бурешуб розтулив рота і відчув сильний запах. Він ще ніколи не відчував нічого подібного: трохи схожий на котячий, але різкіший і розбавлений духом стерва. Вояк наїжачився, відчуваючи небезпеку.

— Це що?

Студня від страху поширила очі, але не відповіла. Решта загону звіроловів уже підбирала свою здобич і поспішала до печери. Щоб підскочив і почав мало не заштовхувати Бурешуба на скелю. Підвівши погляд, Бурешуб помітив щось схоже на тінь на верхівці водоспаду, але не був певен. Йому довелося зосередитися на власних лапах, щоб не посковзнутися на слизькому камінному виступі. Ніхто так і не збирався пояснити цей раптовий напад паніки, а Бурешуб уже знав, що питати самому марно.

Діставшись до печери, він поклав здобич до кагату і пішов шукати друзів. Помітивши їх біля спальних лож, він рушив до гурту, обминаючи пару першаків, які тренувалися з вартовими печери. Їхні бойові прийоми були йому знайомі, і Бурешубові навіть закортіло приєднатися і чогось навчитися, а може, й показати котам Племені кілька маневрів Річкового Клану. «Трохи пізніше», — пообіцяв він собі.

Решта лісових котів зібралася навколо Вохрошубки, яка стояла й обдивлялася своє плече. Перохвоста заклопотано вилизувала її хутро.

— Уже значно краще, — нявкнула вона. — Набрязк зійшов, а рана чиста і загоюється. Як почувашся, Вохрошубко?

Тіньова воячка напружила поранене плече, тоді стала у стійку і проповзла кілька хвостів.

— Скелевидець добре знає свою справу, — відповіла вона. — Я не знаю, які він брав трави, але вони такі ж ефективні, як і корінь лопуха. Плече тільки трохи затерпло, — додала Вохрошубка і підвелася. — Його треба розім'яти, і все буде гаразд. Ох, якби ж мені зараз попався той щур!

— Отже, нам час іти далі, — нявкнув Ожинокіготь. — Я поговорю зі Скелевидцем, і завтра вирушаємо.

— Так! — блимнув очима Воронолап. — І хай навіть не думають нас тут затримувати.

— Вони не будуть, — Перохвоста притулилася мордочкою до його плеча. — Я впевнена, що ти марно переймаєшся. Коти Племені були до нас винятково добрими весь цей час.

— Мабуть, вони й будуть раді нарешті з нами розкланятися, — радісно додала Вивірколапка. — У них і так буде мало здобичі, коли прийде гололист.

— Він уже майже прийшов, — нявкнула Перохвоста. — Сьогодні зранку на камінні лежав іній.

— Ну от, — махнула хвостом Вивірколапка. — Навряд чи вони будуть раді ще нас годувати.

З того, як Ожинокіготь глянув на Вивірколапку, Бурешуб зрозумів, що Громовий вояк досі

переймається, але нічого не сказав. Натомість озвався Воронолап, який нарешті помітив, що Бурешуб підійшов до них.

— Ой, хто це тут! — вигукнув новак, роздратовано накопиливши губу. — Невже вирішив до нас приєднатися? Утомився від своїх нових друзів у Племені?

— Не треба, — промурмотіла Перохвоста, торкнувшись до нього хвостом.

Бурешуба вколола ця ущиплива репліка. Він підійшов до Вітряного новака.

— Якщо має щось сказати, нехай скаже.

— Лише те, що ти проводиш із ними весь час. Може, ти б хотів назавжди тут залишитися? Зрештою, коли ми повернемося до лісу, справи підуть не надто гладко.

— Не будь дурним, — відрубав Бурешуб. Обернувшись, він побачив, що інші коти похмуро дивляться на нього, ніби згоджуючись зі словами Воронолапа. — Та що? — стривожено сказав він. — Що я зробив? Сходив на полювання кілька разів, оце й усе. Ожинокігтю, ти ж сам сказав, що нам варто самим собі ловити здобич. Чому ви думаєте, ніби я менше за вас хвилююся за те, що станеться з лісом?

— Ніхто так не думає, — лагідно нявкнула Перохвоста.

— *Він* думає, — Бурешуб повів вухами, показуючи на Воронолапа. — Ви ж не про сни, правда? Тільки тому що я не був обраний Зорекланом... У вас були якісь нові сни, і ви мені не розповіли?

Бурешуб випустив кігті, дратуючись, що відчуває під ними камінь, а не м'який прибережний ґрунт чи оберемок комишів. Воронолапа він

ще міг зрозуміти: новак завжди задирався, навіть із самим Зорекланом. Але те, що інші перестали вірити в його відданість, і навіть його власна сестра... Бурешуб почувався майже так само погано, як тоді, коли Тигрозір насильно об'єднав два Клани і їх із Перохвостою мало не вбили за напівкровне походження. Перохвоста принаймні мала би це пам'ятати і розуміти. Бурешуб відчував провину, згадуючи, як комфортно йому було серед котів Племені, але він знав, що мусить залишатися вірним Річковому Клану.

— Ні, в нас більше не було жодних снів, — відповів Ожинокіготь. — Бурешубе, заспокойся. А ти, Воронолапе, припини його нервувати. У нас і без цього досить проблем.

— Це той водоспад, — зненацька нявкнула Вохрошубка. — Його вічний шум, вдень і вночі — він мене з розуму зводить. Зореклан міг би посилати нам які хочеш знаки, та ми б усе одно їх не почули. Я буду щаслива, коли ми нарешті виїдемо надвір, подалі від цього місця.

Воронолап озвався з ледь чутним гарчанням:

— Ми повинні повертатися до лісу і захищати його, як належить воякам. Бурешуб може піти з нами або ні.

— Заткнись, мишомізкий, — прошипіла Вивірколапка. — Бурешуб не менш вірний, ніж ти.

Річковий вояк вдячно моргнув їй.

— Звісно, я йду з вами, — нявкнув він.

— Тоді нам варто поїсти і добре виспатися, — сказав Ожинокіготь. — Невідомо, що на нас чекає попереду.

Бурешуб підвів погляд і здригнувся від здивування, побачивши, що навколо зібралися коти

Племені й стежили за ними із серйозними виразами на обличчях. Наперед виступив Щовб.

— Чому ви збираєтесь піти? — нявкнув він. — Вам не вдасться перейти через гори в час мерзлої води. Залишайтеся з нами, поки сонце не повернеться.

— Ми не можемо! — вигукнула Вивірколапка. — У нас удома проблеми — ми говорили вам про це, коли прийшли.

— Ми вдячні за пропозицію, — більш дипломатично додав Ожинокіготь, провівши хвостом по мордочці Вивірколапки, щоб вона замовкла. — Але ми повинні піти.

Коти Племені настовбурчили хутро і стали презиратися одне з одним. Раптом кілька міцних вартових печери вийшли і загородили собою вихід, а дві чи три мамки почали нервово підштовхувати своїх кошенят до ясел. Натяк був очевидний: якщо лісові коти спробують піти зараз, на них чекає бійка.

Помітивши Студню позаду, Бурешуб проштовхнувся повз вартового печери і став перед нею.

— Що відбувається? — запитав він. — Чому ви поводитесь з нами, як із в'язнями?

Студня не сміла підвести погляду.

— Будь ласка... — промурмотіла вона. — Невже вам тут так погано?

— Справа не в *погано*. Ми на завданні, у нас немає вибору.

Бурешуб розвернувся до Щовба, але вартовий печери уникав його погляду, і він зрозумів, що їхня дружба поступилася вірності Племені через невідомі йому причини. Бурешуб уже було пові-

рив, що справді сподобався котам Племені... Біль від їхньої зради роздирав його, як кігті яструба.

— Лайно це собаче! — пробурмотів Воронолап і спробував силою продертися повз вартових печери.

Щовб підніс лапу, і один із вартових з лютим шипінням відштовхнув Воронолапа. Настовбурчене хутро Вітряного новака й хвіст, що метався з боку в бік, свідчили про його готовність напасти одразу на обох котів.

— Чекай, — сказала Перохвоста, втиснувшись між Воронолапом і вартовими. — Треба спершу дізнатися, що все це означає.

— Це означає проблеми, ось що, — гаркнув Воронолап. — Ніхто не завадить мені піти.

Він відштовхнув плечем Перохвосту й кинувся на Щовба, збивши кремезного вартового з лап. Щовб почав гамселити його задніми лапами в живіт, але в цю ж мить Ожинокіготь вчепився в загривок Воронолапа і відтягнув товариша геть.

Новак розвернувся до нього, люто блиснувши очима.

— Лиши мене! — гаркнув він.

— То припини бути таким мишомізким! — зашипів Ожинокіготь, не менш лихий. — Ці вартові могли з тебе вороняче їдло зробити. Ми повинні дізнатися, чого вони хочуть.

Бурешубові не подобалося визнавати поразку, та навіть якщо їм вдасться вибратися сьогодні на волю, вони будуть змушені ночувати на холоді в зовсім незнайомих горах. А, обернувшись на ставних мускулястих вартових печери, які навіть не засапалися від сутички з Воронолапом, Бурешуб зрозумів, що у них немає шансів вийти звідси

мирно й без поранень, і це, зрозуміло, зробить їхню подорож іще важчою. «Чому Північ цього не передбачила? — з відчаєм гадав він. — Чи, може, вона таки передбачила, але приховала це?»

Бурешуб побачив Скелевидця, який вийшов зі свого тунелю. «Може, тепер ми нарешті отримаємо якісь відповіді», — подумав Річковий вояк.

Вартові печери відступили, даючи своєму провіднику пройти ближче до котів Кланів. Ожинокіготь виступив наперед і глянув йому у вічі.

— Здається, тут виникло якесь непорозуміння, — почав Громовий вояк. Бурешуб бачив, як йому важко зберігати спокій. — Нам потрібно вирушати завтра, а ваше Плем'я начебто не хоче нас відпускати. Ми вдячні за допомогу і притулок, але...

Ожинокіготь замовк. Скелевидець не слухав. Він дивився кудись повз котів, його очі блистіли, як камінці у річці. Підвівши голос, Цілитель мовив:

— Я отримав знамення від Племені Вічного Полювання. Прийшов час для Віщування.

— Віщування? Це ще що? — нявкнула Вивірколапка.

— Може, це як Зборище, — промурмотів Бурешуб.

— Але тут немає інших Племен.

— Тоді, може, це якось пов'язано з Племенем Вічного Полювання.

Бурешуб боявся, що їм так і не дозволять піти з печери, але страх перемагало бажання дізнатися більше про дивні вірування Племені.

Вартові печери тісніше оточили лісових котів і почали заганяти їх до тунелю, звідки щойно вийшов Скелевидець.

— Ану геть! — гиркнула на одного з них Вохрошубка. — Куди ви нас ведете?

Бурешуб теж хотів це дізнатися. Дотепер він думав, що другий тунель вів просто до кубла Скелевидця.

— До Печери Шпилястих Каменів, — відповів Скелевидець. — Там багато речей для вас проясняться.

— А якщо ми не хочемо йти?

І, не чекаючи на відповідь, Воронолап кинувся на найближчого вартового печери, майже вдвічі більшого за нього самого. Вартовий без зусиль оглушив його однією лапою, і новак полетів на долівку. Перохвоста загарчала на вартового й підняла лапу, показавши кігті.

Бурешуб відчув, як на загривку підіймається хутро, але, перш ніж встигла розгорітися справжня бійка, Ожинокіготь зашипів:

— Ні! Якщо ми можемо отримати пояснення, то ми його послухаємо. А тоді вже вирішимо, що робити. Воронолапе, ти чув?

Новак зіп'явся на лапи. Його хвіст був наїжачений, а на шубці бракувало клаптя хутра. Він не сказав нічого і лише роздратовано зиркнув.

— Ворушіться, — гаркнув один із вартових.

Бурешуб заточився, мало не впавши, коли якийсь вартовий штовхнув його до тунелю. Йому вартувало неабияких зусиль іти мовчки. Раптом він помітив, що біля нього йшла Студня. В її очах було щось схоже на полегшення, і вона нявкнула:

— Не турбуйся. Скоро все стане ясно.

— Я й не турбуюся, — голос Бурешуба був холодний. Він думав, що вони друзі, а Студня його зрадила. — Ви не зможете тримати нас тут вічно.

— Будь ласка... — раптом спохмурніла Студня. — Ти не розумієш. Це заради цілого Племені.

Бурешуб закопивив губу й відвернувся. Він зайшов до проходу слідом за Вохрошубкою, а за ним не відставали вартові печери.

У темряві почувся голос Скелевидця, що долинав тихим речитативом.

— Коли Плем'я Вічного Полювання кличе, ми приходимо слухати.

Йому почали відповідати голоси навколо — не лише вартових печери, а й інших котів Племені, що набивалися до тунелю.

— У скелі й озері, в повітрі та світлі на воді, через падіння здобичі та крик кошеняти, через шрам від кігтя і удар серця ми чуємо вас.

У тінях йому вторили голоси. Бурешуб бачив, як місячне сяйво пробивається звідкись згори, і на його тлі вимальовуються нагострені вуха Вохрошубки. У цій печері усі його страхи й гризоти зникли, і він з розкритим ротом застиг у побожному здивуванні.

Печера була значно меншою за першу. Розколина у стелі пропускала промінь місячного світла, від якого долівка здавалася водянистою. Бурешуб стояв посеред лісу шпилястих каменів, їх було значно більше, ніж у головній печері. Деякі з них виростали із землі, інші звисали над головою. Кілька каменів зрослися до купи й наче підпирали стелю. Вони були блідо-жовті, і з них стікали дрібненькі струмочки води, що збиралася в озерце на твердій кам'янистій підлозі.

Раніше того дня йшов дощ, і зараз на долівці залишився вигадливий візерунок із калюж. Рев

водоспаду, такий гучний у зовнішній печері, тут притих аж до шепоту — настільки тихого, що чути було, як зі стелі падають краплі.

Усі лісові коти стояли тихо у спільному зачудуванні, що світилося в очах. Це місце нагадало Бурешубові про Устя Матері — осяяну місяцем печеру, в якій також відчувалася присутність чогось значно більшого. Але тут була домівка не Зоряного Клану, а Племені Вічного Полювання, і хіба предки гірських котів стали б захищати чужинців? Тілом Бурешуба пробіг дроз, і він почав подумки молитися до Зореклану: «Захистіть нас і не залиште нас навіть тут».

Вартові почали підштовхувати лісових котів у глиб печери, а тим часом наперед вийшов Скелевидець і став посередині кам'яного лісу. Звідти він звернувся до решти котів.

— Ми зібралися тут, у Печері Шпилястих Каменів, — нявкнув Цілитель високим і рівним голосом. — Місяць сходить на це каміння і воду, так завжди було і завжди буде. Настав час для Віщування. Ми закликаємо Плем'я Вічного Полювання явити нам їхню волю.

— Явіть нам вашу волю, — хором відповіли коти Племені. Майже всі вони набилися в печеру за лісовими котами. Повітря нагрілося від їхніх тіл та подиху.

Рухаючись, ніби тінь, Скелевидець ходив туди й сюди, зазираючи в калюжі. Очі Цілителя відбивали місячне світло, а багно на хутрі мало зловісний вигляд і робило його ще більше схожим на камінь. Студня казала Бурешубові, що її провідник отримав дев'ять життів від Племені Вічного

Полювання, та йому важко було в це повірити аж до цього моменту. Осяяний водянистим світлом і оточений дивними шпилями каменів, Скелевидець мав незвичайний вигляд — здавалося, наче він володіє більшою силою, ніж усі лісові коти разом узяті.

Нарешті Цілитель спинився біля однієї з найбільших калюж і промурмотів:

— Ми вітаємо вас, Плем'я Вічного Полювання, і дякуємо вам, що ви явили ласку зберегти нас від Гострозуба.

— Ми дякуємо вам, — замурмотіли коти Племені у відповідь.

Бурешуб напружено переглянувся з друзями і побачив у їхніх очах таке саме збентеження. Що Скелевидець мав на увазі? Якого ще Гострозуба? І чому Плем'я треба було від нього рятувати?

— Чому... — почала було Вивірколапка, але вартовий печери поруч неї цитьнув.

Скелевидець мовив далі.

— Плем'я Вічного Полювання, ми дякуємо вам за те, що ви послали обіцяного кота.

— Ми дякуємо вам, — знову заворили коти Племені все гучніше.

Скелевидець підвів голову і наказав:

— Нехай вийде перед нас.

І, перш ніж Бурешуб встиг щось заперечити, двоє дужих вартових випхнули його вперед. Від збентеження він послизнувся і впав у калюжу, розбивши місячне віддзеркалення на блискучі друзки. Над юрбою пробігся переляканий зойк, а якийсь кіт пробурмотів:

— Злий знак!

Заледве зберігаючи спокій, Бурешуб обтрусив лапи від води і рушив до Скелевидця поміж шпильастими каменями.

— Що ви робите? — запитав він.

Скелеvideць підніс лапу, закликаючи до тиші. Його очі мерехтіли у сяйві місяця, і з неприхованим тріумфом він промурмотів:

— Жодних запитань. Це твоя доля.

Бурешуб роззирнувся і побачив, що всі коти Племені дивляться на нього з таким самим виразом очікування й радості, наче це було найкраще, що вони бачили в житті.

— Це твоя доля, — повторили вони.

То він весь цей час мав рацію. Плем'я таки вирізняло його з-поміж інших, і тепер йому належало дізнатися чому.

— Час настав, — урочисто промовив Скелеvideць. — Обраний кіт уже тут, і нарешті ми будемо врятовані від Гострозуба.

— Я не розумію! — зарепетував Бурешуб. — Я ніколи навіть не чув про Гострозуба!

Слова Річкового вояка наче розсіяли якісь чари, його друзі миттю кинулися до нього, але їх відтіснили вартові печери. Вивірколапка загарчала, Воронолап та Вохрошубка вчепилися кігтями в холодний камінь, але Ожинокіготь наказав їм відступити. Вартові, вочевидь, також не хотіли бійки, вони не показували кігтів, а лише плечима підштовхували лісових котів у тісну купку.

— Гострозуб — це величезний кіт, — почав Скелеvideць притишеним від страху голосом. — Він живе в горах і вже багато сезонів виловлює нас, одного за одним.

— Він схожий на лева, — додав Щовб, а тоді спитав: — Ти знаєш про левів?

— У нас є легенди про Левиний Клан, — відповів Бурешуб. — Леви відомі своєю силою й мудрістю, і в них золота грива, наче теплі промені сонця.

— У Гострозуба немає гриви, — нявкнув Скелевидець. — Може, він її втратив через те, що такий злий. Він ворог нашого Племені, — голос Цілителя надламався, а очі холодно засвітилися від спогадів. — Ми боялися, що він не заспокоїться, доки не уб'є нас всіх до одного.

— Але тоді Плем'я Вічного Полювання послало нам обіцяного кота, — Бурешуб розвернув голову, почувши голос Студні. Вона підійшла ближче і дивилася на нього із щирим захватом. — Бурешубе, ти обраний. Ти врятуєш нас усіх. Я знаю, що врятуєш.

— Але як? — всередині в ньому наростала злість, заступаючи збентеження. — Чого ви від мене хочете?

— Перед останньою повнею Плем'я Вічного Полювання послало нам пророцтво, — пояснив Скелевидець. — Вони сказали, що срібний кіт врятує нас від Гострозуба. Як тільки ми побачили тебе біля озера, то зрозуміли, що ти і є той обіцяний кіт.

— Але це *неможливо*, — заперечив Бурешуб. — Я прийшов з лісу, що дуже далеко звідси, і я ніколи навіть не бачив Гострозуба.

— Це правда, — Ожинокіготь вийшов наперед і став біля Бурешуба. — Нам шкода, що Гострозуб загрожує вам, але наші рідні Клани також у небезпеці.

— Може, навіть гіршій, — схвильовано додала Перохвоста. — Ми повинні піти.

Скелевидець смикнув вухами. Не кажучи ні слова, вартові оточили лісових котів і почали штовхати їх назад до входу — всіх, окрім Бурешуба, якого оточив окремий загін. Перохвоста відчайдушно намагалася прорватися до свого брата, але вартовий збив її з лап одним рухом.

— Забери від неї свої лапи, ти, шматок лайна! — гаркнув Воронолап і кинувся на вартового, вчепившись йому пазурами у вухо. Вони удвох покотилися клубком кігтів і хутра, але Ожинокіготь відтягнув Воронолапа вбік.

— Не зараз, — наказав він розлюченому новачку. — Якщо тебе розірвуть на шматки, нікому тут легше не стане.

— Ми повинні битися! — прогарчав Воронолап. — Я краще помру в битві, ніж залишуся тут.

— Скажи лише слово, — прошипіла Вохрошубка до свого брата. — Я вирву їм хутро і згодую яструбам.

— Зореклане, допоможи нам! — викрикнула Перохвоста, доки її заштовхували до тунелю. — Покажи, що ви нас не покинули!

— Не бійся, — заспокійливо нявкнув Скелевидець. — Це воля Племені Вічного Полювання.

Бурешуб відчував, ніби падає у глибокі темні води, дивлячись, як його друзів випроводжують від нього назад у головну печеру. Вояк спробував піти за ними, але Щовб та ще один вартовий заступили йому дорогу.

— Туди, — нявкнув Щовб і вказав хвостом на інший кінець Печери Шпилястих Каменів. — Там

для тебе приготували ложе, — і, зустрівшись із палаючим поглядом Бурешуба, сконфужено додав: — Усе не так погано. Ти уб'єш для нас Гострозуба — так сказало Плем'я Вічного Полювання, — а тоді зможеш піти, якщо ще захочеш.

— Уб'ю Гострозуба! — вигукнув Бурешуб, пригадавши їдкий запах і тінь, яку він бачив на верхівці водоспаду. Це, мабуть, і був Гострозуб, який підкрадався до входу в печеру. Не дивно, що Студня та решта патруля так перелякалися. — І як саме? Нікому з вас це не вдалося. Це мишомізка ідея. Ви всі просто здуріли.

— Ні, — то знову був Скелевидець. Він підійшов і став біля Бурешуба. — Ти повинен вірити Племені Вічного Полювання. Знак був ясний, і ти прийшов, як вони й обіцяли.

— Я вірю Зореклану, — відрубав Бурешуб, намагаючись приховати свій страх. Невже духи предків-вояків насправді покинули його?

— Іди до свого ложа, — нявкнув Скелевидець. — Ми принесемо тобі здобич. Твого приходу довго чекали, тож не треба боятися, що ми будемо погано до тебе ставитися.

«Ні, але ви будете тримати мене за бранця», — у відчаї подумав Бурешуб. Він рушив до краю печери і побачив ложе, про яке казав Щовб. Воно виявилось гарно встеленим сухою травою і пір'ям. За кілька хвостів від нього у камені була ще одна виїмка, де, судячи з усього, спав Скелевидець.

Бурешуб попив води з найближчої калюжі й ліг, намагаючись придумати, як би втекти. Але думати було важко: біль зради досі мучив його.

Він дійсно повірив, що сподобався котам Племені, що вони прийняли його, незважаючи на його походження чи відданість, як то було у Річковому Клані. Проте, як виявилось, вони тільки хотіли, аби він сповнив їхнє пророцтво.

Незабаром з'явилася Студня із кроликом в зубах і нерішуче поклала його перед Бурешубом.

— Вибач, — прошепотіла вона. — Невже тобі насправді буде так погано залишитися у Племені? Я... я хочу з тобою дружити, Бурешубе. Якщо ти мені дозволиш, — кішка завагалася, а тоді додала: — Я залишуся зараз із тобою, якщо хочеш. Ми маємо звичай чистити одне одному хутро, особливо у важкі часи. Ми називаємо це «дарувати взаємну втіху».

«Мабуть, вона має на увазі «ділитися язиками», — збагнув Бурешуб. Не так давно він зрадив би можливості поділитися язиками зі Студнею. Зараз ця думка його обурювала. Як він може бути поруч із нею, коли вона брехала?

— Бурешубе? — в очах Студні було співчуття, але їхнє саяво пропалювало Бурешуба до самого серця. Він відвернув голову, так і не відповівши.

Студня зболено зітхнула, а тоді Бурешуб почув її кроки, що віддалялися тунелем. Коли кішка пішла, він перевернув кроля однією лапою. Він зголоднів після цілоденного полювання, але зараз від самої думки про їжу його нудило. І все ж Бурешуб змусив себе проковтнути здобич, адже знав: що б не сталося далі, йому буде потрібна сила.

Він скрутився на своєму ложі й дивився на тунель, в якому зникли його друзі. Щоб із іншими вартівими заступили на свою зміну. Бурешуб

побачив, як із тіней виринув Скелевидець і, проминувши вартових, подався до головної печери. Між ними й Бурешубом лежали калюжі мерехтливої води, осяяні місяцем. Вони нагадали Бурешубові про річку: він сумував за її невпинним дзюрчанням, за грою світла і плюскотом хвиль.

Річковий кіт заплющив очі й спробував заснути, відганяючи сумні думки. Чи варто йому було йти в цю подорож? Він не був обраний Зорекланом, не бачив знаків у снах. І зараз Бурешуб віддав би усе на світі, аби вся ця пригода виявилася лише сном, аби він міг прокинутися зранку й опинитися вдома, у Річковому Клані.

Розділ 13

Листолапка неспокійно совгалась у місячному плесі, наслухаючи тихий спів вітру в дубах біля Чотиридерева. Вони з Попелюшкою планували зустрітися з іншими медикотами біля Устя Матері, а півповня була вже високо в небі.

— Вони запізнюються, — нявкнула Попелюшка. — А ми марнуємо місячне світло.

Дрібнохмар, медикіт Тіньового Клану, зручніше всівся у невеличкій заглибині серед трав.

— Вони скоро прийдуть.

Попелюшка сіпнула хвостом.

— Нам треба провести біля Місяцескелі якомога більше часу, особливо сьогодні. Треба зрозуміти, що нам робити з Двоногами.

Листолапка намагалася заспокоїти свою власну нетерпеливість, пов'язану з Річковими медикотами, які вже давно мали з ними зустрітися. Можливо, для них зустріч із Зорекланом була не настільки й важлива, бо ж у їхні угіддя ще не

вторглися потвори Двоногів. Наразі все було тихо. Потвори ночами спали, але Листолапка знала, що вони й досі там, сидять собі на розораній землі серед дерев, які ще не знищили. Тиша у лісі здавалася неприродною, відколи зникли звуки здобичі, що завжди гучнішали вночі.

У животі новачки забурчало, варто було тільки подумати про здобич. Перш ніж вирушати, Попелюшка дала їй трав для подорожі, але це не допомагало притлумити голод, адже вона вже й не пригадувала, коли востаннє наїдалася. Страждали всі коти з Кланів, брак їжі почав ослаблювати їх, тож вони не могли бігати настільки швидко, щоб ловити нечисленну здобич. Крім того, усе ближче насував гололист, присушуючи листя на гіллі та скидаючи його додолу, і Листолапка просто не уявляла, як їм може допомогти Зореклан.

На її сором, у животі знову забурчало — достатньо гучно, щоб це почули інші коти. Дрібнохмар співчутливо глянув на новачку.

— Чорнозір послав вояків принести пацюків і воронячого їдла зі Звалища, — сказав він Попелюшці. Очі його потьмяніли. — Поки що ніхто не хворів, але це тільки питання часу.

— Сподіваюся, ти пам'ятаєш трави і ягоди, які я тобі давала, коли ти хворів?

— Я їх постійно збираю. Знаю, що скоро вони будуть потрібні.

— І скажи своєму Кланові не торкатися воронячого їдла, — сказала Попелюшка. — Свіжі пацюки ще бодай якось годяться, але ж не стерво.

— Я намагався, але що я можу зробити, коли всім керує Чорнозір? — зітхнув Дрібнохмар. —

Більшість котів надто голодна, аби взагалі перейматися тим, що вони їдять.

Раптом Листолапка помітила Багношуба, Річкового медикота, і його новачку Мільгокрилу, які підіймалися схилом з боку річки. Вона зірвалась на рівні, рада знову бачити подругу, хоч і не могла не позаздрити їй, помітивши, якою ситою виглядає Мільгокрила і яким здоров'ям струменить її золоте хутро.

— Нарешті, — прогарчала Попелюшка, коли двоє котів наблизилися. — Я вже думала, що якась риба вискочила з води і з'їла вас.

— Ну, ось ми й прийшли, — Багношуб навіть не розмінявся на привітання, а просто рушив верхівкою долини до межі Вітряного Клану.

Попелюшка і Дрібнохмар рушили одразу за ним, а Листолапка та Мільгокрила пліч-о-пліч замикали процесію.

— У мене були проблеми через той урок рибальства, — прошепотіла Листолапка. — Так і знала, що не слід було їсти твою здобич.

— Як твій провідник може?! — обурено нявкнула Мільгокрила. — Ми ж медикішки.

— І все одно, ми не мали так робити, — відповіла Листолапка. — Медикішки мають дотримуватися вояцького правильника так само, як і всі інші.

Мільгокрила лише пирхнула.

— Мені здається, я непогано справуюся, — замиє нявкнула вона. — Багношуб показав мені, які трави використовувати від зеленого і чорного кашлюка і як найкраще діставати шпичаки з подушечок. Він каже, що ще не бачив кішки, яка б робила це так охайно.

— Це чудово! — муркнула Листолапка. Вона була не проти, щоб Мільгокрила трохи повихвалялася, бо ж добре знала, як непевно почувалася Річкова новачка. Вона була донькою бродяги, а тому багато хто в її рідному Клані вважав, що її й підпускати до тренувань на медикішку не можна. Тож Мільгокрила відчайдушно намагалася довести, що вони помиляються.

Коли коти наблизилися до Вітряної межі, Листолапка відчула нервозне поколювання. Від сутички з Вітряним Кланом минуло не так вже багато часу, і вона знала, що їхні вояки все ще ставитимуться до них вороже. Вони, здається, були рішуче налаштовані тримати своє голодування в таємниці, навіть попри те, що це неважко було помітити з їхніх кошавих тіл та тьмяних очей. Чи дійшли Вітряні вояки до такого відчаю, щоб напасти на медикотів, яких знайдуть на своїй території? Але Листолапка не поділилася з Мільгокрилою своїми хвилюваннями, Вогнезір просто ошалів би, якби вона пліткувала з Річковою кішкою про ту доленосну зустріч.

Ніхто з медикотів не затримався, перетинаючи кордон. Вони квапилися вперед, їхні кроки тримали заданий кульгавою Попелюшкою темп. Піднявшись на верхівку пологого схилу, Листолапка побачила перед собою поки що найгіршу картину принесеного Двоногами спустошення. Шрам на Вітряних угіддях був значно довший і ширший, ніж коли вони з Карохвісткою вперше його побачили. Там сиділи кілька потвор Двоногів, а місячне саяво відбивалося від їхніх блискучих шубок. Коли на шляху трапився пагорб, медикоти просто продерлися крізь нього, розгромивши землю оба-

біч себе. Що ж тепер, потвори збиралися поглинути все болото?

Здригнувшись, Листолапка підбігла до своєї виховниці. Недалеко від Вітряного табору з-за ялівцевого куща вийшов Короморд, Вітряний медикіт. І хоча Листолапка була готова до того, що він матиме не найкращий вигляд, вона все одно була шокована, побачивши його худющу постать — майже ходячий скелет, вкритий облізлими хутром.

Попелюшка підійшла до Короморда і співчутливо поноськалася.

— Зореклан із тобою, Короморде, — нявкнула вона.

— І з усім моїм Кланом, — голосно зітхнув медикіт. — Іноді мені здається, що Зореклан хоче, аби ми всі приєдналися до нього, до останнього кошеняти, яке дотримувалося б вояцького правильника.

— Можливо, предки скажуть нам, що робити, коли ми поділимося снами біля Місяцескелі, — спробувала підбадьорити його Попелюшка.

— У Вітряному Клані все стає тільки гірше й гірше, — із широко розплющеними очима пробурмотіла Мільгокрила, звертаючись до Листолапки. — Знаєш, вони знову крали рибу з річки. Шулікокриг спіймав кількох і прогнав геть.

— Вони намагаються знайти здобич бодай десь, — Листолапка знала, що Вітряні вояки чинили неправильно, але не могла їх винуватити. Не тоді, коли в річці було повно риби — достатньо, щоби прогодувати всі Клани. Мимохідь вона збагнула, що Вогнезір мав рацію: Двоноги справді нищили ліс, але заразом знищували і межі між

Кланами. Можливо, коти зможуть уціліти, лише об'єднавшись.

Мільгокрила спинилася і скуштувала повітря.

— Зачекай, я чую запах кроля... принаймні, гадаю, що це кріль; він пахне якимось дивно. Так, онде, глянь! — вона махнула хвостом на якусь купку на болотах, біля того місця, де маленький струмочок протікав через каміння. Біля нього лежало маленьке брунатне тіло.

— Він мертвий, — зауважила Листолапка.

— Ну, тоді це вороняче їдло, — знизала плечима Мільгокрила. — Я так гадаю, що Вітряному Клану вибирати не доводиться. Агов, Короморде! — гукнула вона. — Глянь, що я знайшла, — кішка спустилася зі схилу до тіла кроля.

— Стій! — наказав Короморд. — Не чіпай його!

Мільгокрила загальмувала біля обм'яклої купки хутра і глянула на узвишшя.

— У чому річ?

До неї підійшов Короморд, а за ним — Листолапка і всі інші медикоти. Він обережно наблизився до кроля й обнюхав його. Листолапка також принюхалася і впізнала гострий сморід, який вперше відчула, коли вони з Карохвісткою навідували Вітряні угіддя. Її занудило, і новачка ледь не виблювала. Що б не сталося із цим кролем, у їжу він не годився.

— Так, я так і думав, — замислено промурмотів Короморд. — Знову цей запах... — повернувшись до інших котів, він тихо пояснив: — Двоноги зробили щось погане з кролями в наших угіддях. Вони помирають. Коти, які їх їдять, також помирають. Ми вже втратили половину старійшин і майже всіх новаків.

Запала нажахана тиша. Співчуття до Вітряних котів пронизало Листолапку. Високозорий нічого не сказав про це, виступаючи проти Вогнезора. Гордий Вітряний провідник волів радше, щоб усі думали, наче його вояки не можуть наполювати достатньо здобичі у своїх угіддях, аніж що їхня свіжина їх і вбиває, одного за одним.

— І ти не зміг їм допомогти? — запитав Багношуб.

— А ти думаєш, я не пробував? — у голосі Короморда чувся відчай. — Я давав їм деревій, щоб викликати блювоту, ми так робимо при отруєнні душогубницями. Двоє найсильніших вичуняли, але більшість померла, — його кігті мимохіть висмикували траву, очі палали скорботою і розчаруванням. — На що нам сподіватися, коли навіть здобич може нас повбивати?

Попелюшка пришкутильгала до Короморда і притислася мордочкою до його боку.

— Ходімо, — промурмотіла вона. — Попросимо провідництва Зореклану в цьому і в усьому іншому.

— Чи не варто закопати кроля? — запропонувала Листолапка, коли коти знову почали підійматися на схил. — Що, коли хтось інший його знайде?

— Не варто, — похитав головою Короморд. — Жоден Вітряний кіт до нього більше не торкнеться, — його губи розтяглися в кривому вищирі. — Ми вже вміємо не довіряти свіжині з наших угідь, — медикіт схилив голову, опустив хвоста і рушив мочарами до Високих Скель.

Листолапка кліпала від срібного світла, що лилося з Місяцескелі. Вона дозволила цьому світлу заспокоювати її, аж поки не відчула, що, наче риба, пірнає у глибоку воду. Тут, у печері, глибоко під Високими Скелями, легко було повірити в те, що всім керує Зореклан, що всі турботи світу надто далеко, щоб ними перейматися. Але медикоти прийшли до Місяцескелі тільки для того, щоб дізнатися мудрість Зореклану та передати її своїм Кланам. У ці темні часи мудрість їм була потрібна більше, ніж будь-коли раніше.

Інші медикоти лежали поруч із Листолапкою довкруг каменя. Мільгокрила дивилася на мерехтливу поверхню кристала, і її очі широко розплющились від подиву. Намагаючись зосередитися, Листолапка відкинула всі питання, які турбували її, думки про Мільгокрилу та її агресивного брата Шулікокрига. Мільгокрила мала право бути тут — сам Зореклан схвалив її, явивши мільжине крило на вході до Багношубового кубла якраз перед тим, як її нарешті прийняли новачкою медикота.

Швидко попрохавши Зореклан про провідництво, Листолапка заплющила очі й притисла ніс до каменя. Холод миттєво пронизав її, ніби гострий пазур, тверда поверхня печерної долівки зникла з-під неї, і їй здалося, що вона дрейфує в темряві.

— Вивірколапко! Вивірколапко, ти мене чуєш? — гукала про себе Листолапка. Вона відчайдушно намагалася впевнитися, чи її сестра жива і здорова, і навіть більше: чи обрані коти знайшли від-

повідь на лихоліття, що спіткало ліс. Листолапка хотіла, щоб Вивірколапка подарувала їй якусь надію, якою вона могла би поділитися з іншими.

Але сьогодні щось, здавалося, блокувало її думки. Тишу порушив лише звук бурхливої води, гучний як грім, а тоді темрява розійшлася, показуючи їй водоспад, який падав у плесо вниз. Перш ніж Листолапка змогла зрозуміти, що ж це вона бачить, картину закрили хмари. А з них почулося жахливе гарчання, вона помітила гострі кігті. Новачка відчула присутність своїх вояцьких предків і сама потяглася до заспокійливої присутності Зореклану. Але Листолапка помітила лише зблиск, нечітке зображення — худі коти, що сновигали туди-сюди, їхнє хутро було вкрите багном і кров'ю. В очах горів відчай, ніби вони бачили щось страхітливе. Листолапці здалося, що вона гукнула їх, але коти не відповідали, вона навіть не знала, чи відчувають вони її присутність.

Навколо завивав вітер, відносячи всі видіння геть, і зненацька Листолапка прокинулась. Вона збентежено кліпала, роззираючись печерою, в якій тепер було геть темно — тільки над головою поблискувала Срібносмуга. У тьмяному світлі новачка заледве розгледіла кішку, що припала до землі біля неї, прегарну плямисту кицю з білими грудьми і білими лапками. Від її хутра здіймалися солодкі пахощі трав.

На мить Листолапка переплутала її з Карохвісткою, аж поки не згадала, що її подруга у Громовому таборі. А де ж Мільгокрила та решта медикотів? Листолапка збагнула, що, крім неї самої та дивної плямистої кішки, у печері нікого не було.

Плямиста киця розплющила очі та, повернувшись, підморгнула Листолапці.

— Вітаю, — тихо нявкнула вона. — Не переймайся долею своєї сестри і долею Клану. Настав час великого лиха, але Клани сильні та достатньо хоробрі, щоби впоратися з ним.

Листолапка заціпеніла. Вона прокинулася в іншому сні. Її очі здивовано розплющилися, коли вона збагнула, хто така ця плямиста кішка. Новачка чула багато історій про медикішку, яка потоваришувала з її батьком, коли він тільки потрапив до Громового Клану, і приходила до нього у снах, аж поки він не став провідником.

— Ти... ти Плямолистка? — нявкнула вона.

— Саме так, — кивнула плямиста киця. — Напевно, Вогнезір розповідав про мене.

— Так, — Листолапка із цікавістю її розглядала. — Він розповідав мені, як сильно ти йому допомогла.

— Я любила його так само, як і всіх інших котів, — промуркотіла Плямолистка. — Можливо, навіть більше, ніж мені слід було його любити, бо ж я була медикішкою. Якби Зореклан не покликав мене на свої шляхи, все могло би бути по-іншому, — її очі примружилися від любові. — Я ніколи не мала власних кошенят, Листолапко, але я й передати не можу, наскільки мене тішить те, що рідна донька Вогнезора вирішила ступити на шлях медикішки. Я знаю, що Зореклан наготував тобі велике майбутнє.

Листолапка нервово глитнула.

— Можна тебе дещо запитати? — трохи нерішуче нявкнула вона.

— Звісно.

— Ти бачила Вивірколапку? З нею все гаразд? Запала тривала пауза.

— Я не можу її побачити, — нарешті відповіла вона. — Але я знаю, де твоя сестра. Вона в безпеці й вже повертається до тебе.

— Чому ти не можеш її бачити, якщо знаєш, де вона? — виключно запитала Листолапка.

У погляді Плямолистки сяяли доброта і співчуття.

— Вивірколапка зараз у лапах інших предків-вояків.

— Що ти маєш на увазі? — Листолапка пригадала страхітливих кровожерливих котів, яких вона побачила, коли спробувала зв'язатися з Вивірколапкою. Уві сні вона широко розплющила очі та схопилась на рівні. — Чиї це предки-вояки? Не може бути кількох Зорекланів!

Плямолистка тихо розсміялася.

— Світ великий, люба. Є й інші коти, яких провадять інші духи. Завжди є щось непізнане.

Голова Листолапки пішла обертом.

— Я думала... — тільки й змогла пробелькотіти вона.

— Адже Зореклану не підвладні дощ і вітер, чи не так? — лагідно підказала їй Плямолистка. — Вони не наказують сонцю сходити, а місяцю — рости чи зменшуватися. Не бійся, маленька, — провадила вона. — Віднині, куди б ти не пішла, я йтиму поруч із тобою.

Її голос почав тихшати; тіло блякло, а обриси ніби розчинялися в темряві. Ще якусь мить Листолапка могла бачити білі груди медикішки, що світилися, ніби зірка, і вогонь у її очах. А тоді вона, закліпавши, прокинулася, вихопилася зі сну

в печеру, де Мільгокрила та інші медикоти крутилися уві сні навколо неї.

«Невже це правда? — думала Листолапка, надто вражена, щоби говорити вголос. — Невже справді Вивірколапка за межами влади Зореклану — і чи означає це, що Зореклан узагалі не зможе врятувати ліс?»

Уже зіп'явшись на лапи, вона все одно відчувала слід солодких пахощів Плямолистки.

Розділ 14

Перохвоста безпорадно озирнулася на вхід до тунелю, коли вартові викинули лісових котів з нього назад, у головну печеру. Річкова воячка відчувала незримі кігті, що шматували серце з кожним кроком, який віддаляв її від брата.

Що ж мав на увазі Скелевидець, кажучи, ніби Бурешуб — то обіцяний кіт, якому належить врятувати Племя від Гострозуба? Так, її брат був сильним і хоробрим вояком, куди вправнішим у бійках, ніж будь-хто інший із їхньої виправи. Але якщо Гострозуб насправду такий великий і жадливий, як казали коти Племені, то що ж тут міг удіяти навіть найхоробріший вояк?

— Будь ласка, — нявкнула Перохвоста одному з вартових печери, великому багнистому смуганю на ім'я Рінь Під Зимовим Небом. — Ви не можете утримувати Бурешуба. Його місце — з нами.

В очах кота Племені видніло співчуття, проте він усе одно похитав головою.

— Ні. Він посланий нам Племенем Вічного Полювання. Вони казали, що прийде срібний кіт.

— Але...

— Не намагайся з ними сперечатися, — прогарчав їй на вухо Воронолап. — Це марно. Якщо нам доведеться битися, щоб витягти Бурешуба, то ми будемо битися.

Перохвоста побачила, як найжачився Вітряний кіт, і зауважила люту відвагу в його очах.

— Ми не зможемо битися, — скорботно нявкнула вона. — Їх надто багато.

— Я взагалі не розумію, чому Плем'я так переймається Гострозубом, — ущипливо сказав Воронолап. — Ми і вуса його не бачили, поки тут жили. Нащо так багато галасу з нічого?

— Дякуй, що ви його не бачили, — нявкнув Рінь.

Воронолап вищирив зуби, але цього разу не кинувся на вартового, а просто повернувся і доторкнувся носом до мордочки Перохвостої. За неї він би виступив хоч би й проти Зореклану, вона це знала, але новак також розумів, коли з бійки добра не буде.

Вартові провадили котів Клану печерою, аж поки не дійшли до лож.

— У чому справа? — здивовано нявкнув Ожикіготь. — Хіба ви нас не виганяєте?

— Проти ночі? — багnistий вартовий обурився. — Ми не такі жорстокі. Назовні холодно й небезпечно. Ви можете поїсти, поспати, а вранці рушити далі.

— Із Бурешубом? — виклично запитала Вохрошубка.

— Ні. Мені шкода, — похитав головою Рінь.

Вартові печери залишили лісових котів, тільки Рінь та ще один залишились на чатах за кілька хвостів від них. Згодом придибало кілька першаків, які несли в зубах здобич.

— Хіба не чудово? — захоплено нявкнув перший, кидаючи на землю здобич. — Більше не буде Гострозуба!

— Замовкни, жукомізкий, — прогарчав його друг, різко штурхаючи під бік. — Щоб наказав нам не говорити про це.

Першаки швидко пішли, озираючись, ніби хотіли переконатися, що ніхто не бачив, як вони ослухалися наказу.

— Я це не їстиму, — кинув Воронолап, дивлячись на невеличкий кагат здобичі. — Не хочу нічого від Племені.

— О Зореклане! — гучно зітхнула Вохрошубка. — І як же це допоможе, клубок ти хутрянний? Тобі знадобиться вдвічі більше сили, щоб врятувати і ліс, і Бурешуба.

Воронолап тихо щось промурмотів, але більше не сперечався, а просто потягнув з кагату сокола.

— Ну? — запитала Вивірколапка, коли вони розділили решту свіжини і повсідалися за їжею. — Ми ж якось вирішимо цю ситуацію, так? Що ми будемо робити?

— Та ми небагато можемо, — зауважив Ожинокіготь. — Нас недостатньо, щоби битися з вартовими печери.

— Ти ж не плануєш залишити Бурешуба? — Вивірколапка недовірливо витріщилася на нього своїми зеленими очима.

Ожинокіготь замовк; Перохвоста бачила нерішучу агонію на його обличчі. Вона почала трем-

тіти. Відколи вони пішли з лісу, Річкова воячка почала поважати навички Ожинокігтя, вважала його невідбраним провідником їхньої групи. Якщо вже він не знав, що їм робити, то на що взагалі було сподіватися Бурешубові?

— Не треба було взагалі пертися в ці гори, — прогарчала Вохрошубка. — Тут у стократ гірше, ніж серед Двоногів. Північ згадала котів із Племені, тож вона мала б знати і про Гострозуба. Чому вона відправила нас сюди?

— Певно, це від самого початку була підстава, — просичав Воронолап. — Я так і знав, що не можна вірити тій борсучисі.

— Чому б вона мала нас підставляти? — заперечив Ожинокіготь. — До неї нас послав Зореклан, вона попередила нас про те, що Двоноги нищать ліс. Якщо вже ми не можемо їй довіряти, то все стає геть безглуздом.

Перохвоста хотіла погодитися з ним, та раптом згадала дещо, що сказав Мурко, коли вони ще на узліссі обговорювали, яким шляхом піти.

— Мурко намагався попередити, щоб ми не йшли через гори, — гучно нявкнула вона. — А Північ не дала йому говорити. Твоя правда. Вони обоє *знали*.

Перохвоста роззирнулась і побачила, як її тривога відбилася й на обличчях друзів.

— Північ казала, що нам знадобиться хоробрість, — нагадав їй Ожинокіготь після гнітючої паузи. — Вона сказала, що наш шлях уже проклали за нас. Тож навіть якщо вона й знала про Плем'я і Гострозуба, ми мусимо якось із цього вибратися. А тому я думаю, що ми й досі на правильному шляху.

— Це *ти* так кажеш, — пирхнув Воронолап. — Не думаю, що Громового кота обходить якийсь там Річковий котик, якого доведеться залишити.

— А Вітряний Клан це обходить? — Вивірколапка стала на захист побратима. — Я ж думала, що ти тільки зрадієш, коли брат Перохвостої нарешті не зможе за тобою наглядати.

Воронолап зірвався на лапи, виклично зашипівши. Очі Вивірколапки спалахнули. Нажахана Перохвоста змусила себе підвестися і відтіснити Воронолапа.

— Ану припиніть! — закричала вона. — Ви що, не бачите, що робите тільки гірше?

— Перохвоста має рацію, — нявкнула Вохрошубка. — Тут уже немає різниці, з яких ми Кланів. Тим паче, що четверо з нас усе одно напівкровні... а ви не думали, що Зореклан міг обрати нас саме через це? Якщо ми будемо ще й одне з одним гризтися, то взагалі все втратимо.

Вивірколапка ще якусь мить вдивлялася у Воронолапа, перш ніж відступити і взятися за свого кроля. Воронолап подивився у вічі Перохвостій, тоді схилив голову і промурмотів:

— Вибач.

— То, може, ми обговоримо, що нам робити далі, не вискубуючи одне одному хутро? — сухо нявкнула Вохрошубка. Коли ніхто не відповів, вона продовжила: — Не забувайте, що Зореклан Бурешуба взагалі не обирав. Він тут просто тому, що не хотів дозволити Перохвостій самій піти у виправу, — вона замовкла, а в її очах зринула турбота, перш ніж вона таки додала: — Що... що, коли коти Племені мають рацію, можливо, він

справді обіцяний їм кіт, який має врятувати їх від Гострозуба?

— Це маячня! — вигукнув Воронолап.

А от Перохвоста не була така певна. Вохрошубка висловила те, що гризло її саму, ще звідколи Скелевидець уперше сказав їм про пророцтво. Звісно, хутро Бурешуба не було кольору, який вона б назвала срібним — воно було темнішим, радше нагадувало шерсть Сіросмуга — але він і справді прийшов у світ котів Племені саме так, як передбачили їхні предки-вояки.

— То чи означає це... — голос кішки затремтів, і їй довелося почати ще раз. — Чи означає це, що нам слід залишити його тут?

— Ні, не означає, — голос Ожинокігтя звучав рішуче. — Вони не наші предки. Зореклан не має нічого спільного із цим Племенем. Але й у бою ми не зможемо його визволити, тож доведеться робити це іншим способом. Уранці, коли вони скажуть нам іти, ми спокійно підемо. А тоді проберемося назад і врятуємо Бурешуба.

Коти на мить замовкли і просто позирали одне на одного, ніби зважуючи ідею. Перохвоста відчула перші непевні паростки надії. А тоді помітила, що вартові печери підозріливо дивляться на них... Вони почули? Вона смикнула вухами, і решта котів, перехопивши її погляд, збилася тісніше. Воронолап заговорив уже тихо:

— Це тільки сказати легко, — у його голосі чувся сумнів, але він більше не насміхався. — Нам усе ще треба пробратися у внутрішню печеру, а тут усюди просто кишить вартовими.

— Ми можемо зачекати до смерку, — запропонувала Вохрошубка.

— А шум водоспаду замаскує наші кроки, — оптимістично додала Вивірколапка. Проте Воронолап досі вагався.

— Я не такий упевнений. Ви помітили, що коти Племені до цього шуму настільки при звичаїлися, що чують навіть, як десь на іншому кінці печери пищить кошеня?

Перохвоста знала, що він має рацію. Вона роззирнулася, міркуючи, чи зможуть їм узагалі допомогти темрява чи гуркіт водоспаду. Місячне світло пробивалося в печеру крізь завісу ревучої води, але на стінах густо залягали тіні. Можливо, все вийде. Та і як би складно це не здавалося, їм треба було спробувати. Бурешуб був її *братом*.

— Я за те, щоб спробувати, — оголосила Перохвоста. — Можете залишити мене, якщо хочете.

— Ну, про мене... — почав Воронолап.

— І не намагайся зупинити мене, — перебила Перохвоста. — Я знаю, що нам треба принести звістку від Зореклану до решти Кланів, перш ніж їх знищать разом із лісом, але ж ми всі для цього явно непотрібні. Я можу залишитися.

— Та хто сказав, що я хотів тебе зупиняти, — ображено відповів Воронолап, наїжачивши хутро на карку. — Я хотів сказати, що також допоможу, але якщо я тобі не потрібен...

— Не будь мишомізким, — лизнула його вухо Перохвоста. — Пробач, що я неправильно зрозуміла. Звісно ж, я б хотіла, щоб ти залишився.

— Не думаю, що нам слід розділятися, — замислено примружився Ожинокіготь. — Або всі, або ніхто. Ми разом пішли в цю мандрівку, тож разом її і закінчимо — «разом» означає «разом із Бурешубом», — і вже суворіше додав: — Так,

доїдаймо і йдемо спати. Нам знадобляться всі наші сили.

Перохвоста спробувала послухатись його, вгризаючись у молодого яструба, залишеного їй першаком, хоча від хвилювання її нудило. Вона намагалася думати про те, наскільки відданими виявилися її друзі з інших Кланів. Важко було й уявити, що колись після повернення до лісу вони знову розділяться на різні Клани. І як вона зможе повернутися до нормального життя без них?

Перохвоста згорнулася клубочком у своїй вимці, надто втомлена, щоби спати, а тоді знову сіла. *Що це було?* Вона повернула голову набік і прислухалася. Вона чула шепотіння голосів, але поблизу не було жодного кота, тільки її друзі, а вони всі спали. Нагостривши вуха, Перохвоста завмерла. Голоси долинали із *водоспаду*, майже захищені за шумом і шипінням води. Вона напружилася, намагаючись розібрати, що вони кажуть.

— *Срібний кіт прийшов*, — здавалося, шепотіли вони. — *Гострозуба буде знищено*.

«Ні, — подумки заперечила Перохвоста. Вона й не замислилася про те, з ким це вона говорить. — Помиляєтесь. Бурешуб — не той кіт, що вам потрібен. Він мусить піти з нами».

Вона чекала відповіді, але голоси зникли у ревищі води, а Перохвоста почала сумніватися, чи взагалі їх чула. Минуло чимало часу; місячне сяйво прокрадалося долівкою печери і згасло, перш ніж воячку нарешті здолала втома, і вона провалилася в неспокійний сон.

Перохвосту збудила чиясь лапа, що грубо торсала її за плече. Прокинувшись, вона побачила над собою суворе лице Щовба.

— Час іти, — оголосив він.

Інші вартові будили її друзів. Коли Перохвоста вилізла зі своєї виїмки, то побачила Скелевидця, який стояв біля входу до тунелю у Печеру Шпильястих Каменів. Ще двоє вартових печери стояли на чатах позаду нього, Перохвостій здавалося, що далі в тунелі вона бачить іще вартових. Коти Племені хотіли показати, що достатньо добре вартують Бурешуба, аби не допустити жодних спроб його порятунку.

— Ми доведемо вас до межі наших угідь і покажемо найкращий шлях із гір, — нявкнув Щовб.

— А що з Бурешубом? — запитав Ожинокіготь, струшуючи пір'їнку зі свого хутра. — Без нього ми не підемо.

Остання спроба Громового вояка мирно звільнити свого друга була приречена на поразку: Щовб захитав головою, ще перш ніж той договорив.

— Ви не можете взяти його із собою, — нявкнув він. — Йому судилося залишитися тут і врятувати наше Плем'я від Гострозуба. Ми подбаємо про нього і вшануємо його.

— А, ну тоді все добре, так? — з відразою нявкнув Воронолап.

Вартові печери зібралися навколо котів Кланів і виштовхали їх до входу. Перохвоста помітила, що Воронолап досі накульгує після удару, завданого минулого вечора вартовим печери.

— Ти зможеш іти? — промурмотіла вона йому на вухо.

— Ну, вибору в мене все одно немає, хіба ні? — нявкнув він, але за мить повернувся і торкнувся її носом. — Не переймайся, все буде добре.

Уже перед самим водоспадом Перохвоста почувала своє ім'я і, озирнувшись, побачила Студню, яка йшла до неї.

— Я... я хотіла попроситися, — нявкнула мисливиця, наблизившись. — Мені шкода, що все так повернулося. Але без твого брата Гострозуб знищить усе Плем'я.

Перохвоста зазирнула в очі молодій киці. Вона знала, що Студня вірить у те, що каже. Але Перохвоста також не могла забути, що її брат вважав цю кішку своєю подругою. Бурешуб не так уже й легко заводив друзів. Через свою напівкровність він постійно відчував, що йому треба старатися більше, ніж усім іншим воякам, ніби він ніколи не міг битися достатньо наполегливо чи наловити достатньо здобичі. Перохвоста спостерігала, як ця кішка завойовує довіру її брата, але тепер вона зрадила його. І, либонь, побачить його смерть у битві проти Гострозуба — заради Племені.

— Ходімо, — Воронолап провів розпушеним хвостом по її шубці, яка вже змочка від бризок водоспаду. Перохвоста відвернулася від Студні, не сказавши ні слова. Вона йшла вузькою стежкою і все напружувала слух, намагаючись знову почути голоси, але сьогодні там лунало тільки глухе стугоніння вод.

«Ким би ви не були, — подумки заприсяглася Перохвоста, — ми повернемося за моїм братом. Він — наш, і доля чекає на нього далеко звідси».

Лісові коти мандрували горами майже до самого сонцепіку. Вартові печери рухались поруч із ними, обабіч, невідривно дивлячись на дорогу перед собою. Вони навіть не спинилися пополювати, а Перохвоста відчувала, як кожнісінька її шерстинка поколює від напруженої тиші.

Вона намагалася вивчити кожен камінь, кожне дерево, кожен закрут стежки в надії, що вони зможуть повернутися до печери за власним запахом. Тепер кам'янисті схили здавалися їй уже не настільки чужими, але всі стежки й досі були наче однаковими. Натомість вартові печери, здається, добре знали, куди вони йдуть, кілька разів повертаючи в обхід кругляків чи скель.

Щовб звів їх униз зі схилу, усипаного жорсткою, до гірського струмка.

— Попийте, — наказав він, махнувши хвостом на бурхливу воду.

Воронолап примружив очі, дивлячись на слизьке прибережне каміння, і навіть Вохрошубка підозріливо презирнулася зі своїм братом.

— Силувати ми вас не будемо, — роздратовано сказав Щовб. — У горах варто навчитися пити тоді, коли є змога.

Лісові коти обережно схилилися і почали хлебтати крижану воду.

Повітря було холодним, аж хрустіло, а в блідо-блакитному небі сяяло сонце. Вітер куйовдив їхню шерсть, але не чути було ні сліду дощу, який міг би змити їхні сліди. На превелике полегшення Перохвостої, кульгавість ніяк не заважала Воронолапові, а коли молодий кіт розім'яв ушкоджену лапу — і взагалі стала непомітна. Вохрошубка

також добре справувалася. Перохвоста бачила, як та раз чи двічі скривилася, коли треба було здійснити складний стрибок, але Тіньова воячка все ж не скаржилася.

Після чергового сходження на круті скелі Щовб різко зупинився.

— Тут межа наших угідь, — оголосив він, хоч і не чутно було жодних міток, які б позначали межу. — Звідси ви мусите йти самі.

Перохвоста відчула величезне полегшення. Вона вже не могла дочекатися можливості позбутися вартових печери та їхніх суворох, мовчазних поглядів.

— Прямуйте до тієї гори, — провадив Щовб, вказуючи хвостом на гострий пік. — Дорога огинає її і веде до зеленіших земель, що лежать далі. Ви маєте відійти якомога далі від території Гострозуба ще до смерку.

Перохвоста подумала, що він аж надто наголошує на *Гострозубі*, ніби серед скель причаїлися й інші небезпеки. Її підозри лише зміцніли, коли один із вартових застерезливо глянув на нього.

— Ідіть, — різко нявкнув кіт Племені, не даючи змоги щось запитати. — Ідіть, поки ще вдосталь денного світла, — тоді схилив голову до Ожинокігтя. — Прощайте, — нявкнув він. — Якби ж ми зустрілися в кращі часи. Наші Племена багато чого могли б навчитися одне в одного.

— У вас я нічого вчитися не хочу, — промурмотіла Вивірколапка, і чи не вперше Воронолап мав такий вигляд, ніби погоджувався з нею.

— Якби ж, — Ожинокіготь кинув крижаний погляд на своїх друзів, намагаючись їх погамува-

ти. — Але зараз, коли ви утримуєте нашого побратима в'язнем, дружби між нами бути не може.

Щовб знову схилив голову: здавалося, йому дійсно було шкода.

— Така наша доля і така його доля, як і обіцяли нам предки-вояки. Так само, як ваші обіцяли вам.

Помахом хвоста він відкликав решту патруля за собою, і всі вартові печери чекали, поки Ожинокіготь не відвів котів Кланів вгору трав'янистим схилом. Невдовзі земля змінилася розкиданим камінням, а схил все так само тягнувся вгору, до верхівки гострої скелі.

Ожинокіготь спинився на верхівці. Перохвоста озирнулася і побачила, що Щовб та інші вартові печери досі незмигно дивляться на них.

— Вони хочуть переконатися, що ми пішли, — прогарчала Вохрошубка. — А це означає, що вони, мабуть, пильнуватимуть на випадок, якщо ми повернемося.

— Їм же гірше, — знизав плечима Воронолап і впився кігтями в голий камінь. — Якщо ми потрапимо на патруль, то буде з нього вороняче їдло.

Ожинокіготь люто зиркнув на новака.

— Якщо буде змога, ми обійдемося без бою, — нявкнув він. — Пам'ятай, що ми не можемо дозволити собі отримати поранення так далеко від дому. А тим часом, — додав Громовий вояк, — рушаймо, щоб вони думали, ніби ми здалися.

І Ожинокіготь повів їх поміж камінням. З іншого боку земля різко уривалася трав'янистою улоговиною. Із розколини булькотіло джерельце, що збігало в невеличку калюжу. Біля нього росли

два чи три кущики. Вітер доніс до Перохвостої запах кролів.

— Ми не можемо зупинитися тут? — заблагала Вивірколапка. — Пам'ятаєш, вони казали пити, коли є можливість. Ми можемо пополювати і відпочити, поки не настане час іти назад.

Ожинокіготь завагався.

— Гаразд. Але тоді нам треба виставити чати на випадок, якщо вартові печери вирішать перевірити, чи ми пішли.

— Я вартуватиму перша, — запропонувала Вохрошубка і додала: — З плечем усе гаразд. І я гукну, якщо щось трапиться.

Дуже обережно, ступаючи так легко, ніби підкрадалася до миші, вона ковзнула між камінням і зникла. Вивірколапка тим часом уже спускалася в улоговину, вигукуючи:

— Швидше! Я вмираю з голоду!

— Вона порозлякує все до останнього хвоста звідси і аж до Високих Скель, — пробурчав Воронолап, коли Ожинокіготь рушив за нею.

Перохвоста спостерігала, як Ожинокіготь наздогнав молодшу кицю і вони вже вдвох пішли далі, торкаючись шубками. Вони дуже зблизилися за цю мандрівку, навіть якщо самі цього поки не усвідомили.

— Не зважай на Вивірколапку, — сказала Перохвоста Воронолапові. — Ходімо краще глянемо, чи немає в тій калабані риби. Можу, якщо хочеш, повчити тебе ловити рибу. Коли ми повернемося додому... — вона затнулася і незручно потупила погляд. — Ну, що б не сталося, це буде корисно.

— Гаразд, — прояснів Воронолап, а тоді зупинився, ніби хотів сказати щось іще, але без

жодного слова пошкутильгав униз за двома Громовими котами. Перохвоста рушила за ним, голова їй ішла обертом від почуттів до Воронолапа і переживань за свого брата. Вона підійшла до плеса і глянула в його блакитні глибини. Вони з Воронолапом мали вдосталь часу, аби з'ясувати, що ж робитимуть, повернувшись до лісу. Перохвоста намагалася не слухати тихенький, але наполегливий голос, який нашіптував їй, що коти з різних Кланів не можуть бути разом, не спричиняючи при цьому цілу купу клопотів. Річкова киця негайно замотала головою. Зараз вони мають думати лише про те, як наловити здобичі та набратися сил для порятунку Бурешуба.

Її увагу привернув зблиск, і одним ударом лапи із висунутими кігтями Перохвоста підхопила рибу.

— Ходи сюди, — покликала вона Воронолапа, — щоби твоя тінь не падала на воду. А коли бачиш рибу, дій швидко!

Воронолап підійшов до неї, обережно й гидливо пробираючись багnistим берегом плеса. Він усівся поруч, але, замість дивитись у воду, зазирнув у вічі подрузі.

— Я знаю, що не варто про це запитувати, але... ти будеш зі мною бачитися, коли ми дістанемося додому? — новак опустив погляд на лапи і додав: — Я хочу бути відданим своєму Клану, але... я ще не зустрічав нікого подібного до тебе, Перохвосто.

У Перохвостої під шубкою аж мурашки пробігли від щастя та захвату. Вона торкнулася до його мордочки, відчуваючи непевність новака. Воро-

нолапові було важко повірити, що заради нього вона була б готова переступити межу між Кланами.

— Я знаю, як ти почуваєшся. Поживемо — побачимо. Можливо, все буде не так і погано. Через те, що відбувається в лісі, можливо, Кланам *доведеться* об'єднатися.

На її подив, Воронолап похитав головою.

— Не уявляю, як це станеться. *Завжди* існували чотири Клани.

— Ну, можливо, *завжди* зміниться, — тихо нявкнула Перохвоста. — Ну, а тепер як щодо риби?

Воронолап провів хвостом по її плечу, а тоді присів на березі. Ще кілька митей — і його лапа сіпнулася вперед. Рибина вилетіла з води і забилася, впавши на землю. Воронолап перехопив її зубами, перш ніж вона змогла зістрибнути назад у річку.

Перохвоста підстрибнула і торкнулася носиком його плеча.

— Чудово! Ми ще зробимо з тебе Річкового кота, — вона збентежено замовкла, а Воронолап із розумінням підморгнув їй.

Очі Вітряного новака сяяли; Перохвоста хотіла б, аби її супутники бачили його саме з такого боку, завзятим, сповненим ентузіазму, а не тим буркїтливим і неприязним лицем, яке він вирішив їм демонструвати.

Її відволік якийсь рух на верхівці скель, і, глянувши туди, вона побачила Вохрошубку, яка сиділа на пласкому камені.

— Вартові печери пішли, — озвалася до них Тіньова войовниця, — але я ще вартуватиму.

Невдовзі Ожинокіготь та Вивірколапка повернулися зі своєї вилазки з парою кролів та кількома мишами. Разом із рибою, що її наловили Перохвоста з Воронолапом, свіжини вистачило на всіх.

Чатували вони всі по черзі, але ніде не було й сліду котів Племені. Решту дня друзі провели у прихистку кушів. Перохвоста почувалася тут, ніби вдома, їй легше було на відкритому, тихому повітрі, ніж у задушливій та наповненій шумом печері.

У небі збиралися сірі зловісні хмари, що закривали сонце. Здійнявся вітер; повітря стало важке і вологе, ніби насувалася буря.

Нарешті й денне світло зблідло, а в улоговині почали гуснути тіні.

Ожинокіготь звівся на лапи.

— Час рушати, — нявкнув він.

Він ступив перших кілька кроків угору схилом, інші пішли за ним, аж тут Перохвоста раптом помітила, наскільки добре вони виділяються на тлі скель, особливо темно-руде хутро Вивірколапки та її власна світло-сіра шерсть.

— Це нізачо не спрацює. Вони точно помітять нас, — стривожено нявкнула вона.

— Зачекайте, — примружила очі Вивірколапка. — Чому б нам не вивалятися в багнюці? Тоді ми будемо виглядати, як коти Племені, особливо в темряві. І запах допоможе відбити.

— Це, мабуть, найкраща ідея, що я чула за останню повню, — Вохрошубка кинула на неї повний щирої пошани погляд.

Очі Вивірколапки спалахнули, вона поквапилася назад до плеса і почала порпати носом на березі.

— Ось, тут удосталь багна! — гукнула вона, катуляючись у липкій землі, яка приставала до ху-тра.

Воронолап гидливо смикнув вусами, разом із усіма іншими вирушаючи до плеса.

— Хто б іще, крім, неї, до такого додумався? Хоча це й розумно, — так само буркітливо додав він.

Перохвоста здригнулася, ступивши на край плеса та відчувши, як багно обтікає її лапи. Холод просочився під шкіру, коли вона лягла в клейку рідину, думаючи, що принаймні її густа шубка, як у всіх Річкових котів, звикла намокати. Воронолапові, здається, було далеко не так комфортно з його тоненькою, причесаною вітром шубкою, хоча цього разу він не скаржився. Перохвоста підморгнула новаку, із теплом пригадуючи, як раніше Воронолап сказав, що хоче її бачити навіть після повернення додому. Просто зараз вона хотіла ніколи не випускати його з поля зору.

Коли їхні шубки нарешті стали брудні та колючі від багна, коти Кланів вилізли назад на кряж і пішли униз схилом на інший бік — на територію Племені. Перохвоста нагостила вуха, наслухаючи звуки інших котів, а всі вони ледве не на кожному кроці зупинялися, принохуючись до повітря. Навіть із маскуванням Вивірколапки існував чималий ризик того, що їх помітять, а ніхто з них не знав, як далеко готові зайти коти Племені, щоб утримати Бурешуба. Перохвоста знала, наскільки відчайдушно гірські вояки вірили в те, що пророцтво їхніх предків має сповнитися. Вони з друзями, можливо, йшли назустріч своїй смерті.

Обнюхуючи слід, яким вони прийшли вранці, Ожинокіготь мало не орав носом стежку. Перохвоста з усіх сил намагалася пригадати особливі прикмети, які вона для себе виділяла у цій місцевості, але в темряві все здавалося геть іншим. Лісові коти спускалися крутою стежкою поміж побитих скель, коли Воронолап раптом загальмував, задер мордочку вгору і розтулив щелепи. Тоді різко крутнувся до Перохвостої та заштовхнув її за скелю, несамовито махаючи хвостом до інших котів, щоб і вони зробили так само.

Ще мить — і Перохвоста вловила той самий запах: коти Племені! Обережно визирнувши, вона побачила невеличкий патруль звіроловів, який рухався стежкою в тому ж напрямку, що й вони, з купою здобичі в зубах і в супроводі вартових печери. Перохвоста напружилась, гадаючи, що ось-ось патруль відчує запах зайд і нападе, але коти проминули її сховок, навіть не сповільнившись, і зникли в темряві. Очевидно, багно приховало запах, як і розраховувала Вивірколапка.

— Це вже вдруге я тебе рятую, — підначив Воронолап, відступаючи вбік, щоби Перохвоста могла випростатися.

— Я знаю. І не забуду, не переймайся, — вона поноськалася з ним і приязно муркнула.

Ожинокіготь вийшов із-за каміння з іншого боку стежки і дав решті знак продовжувати рух. Цього разу Вохрошубка замикала ходу, поглядаючи назад, чи не повертатимуться додому ще якісь коти. Місяць саме сховався над найвищими верхівками, підіймався розмитим білим світінням за ширмою хмар, коли вони вийшли до річки. Досі наслухаючи котів Племені, друзі йшли уздовж

бурхливих вод, аж поки вдалині не почувся шум водоспаду.

— А тепер цить, — прошепотів Ожинокіготь, — ми наближаємось.

Вони тихцем просувалися вперед, аж поки дійшли до вершини водоспаду. Перохвоста присіла на березі ріки, спостерігаючи, як темні води перекочують через край скелі. Тоді спалах блискавки розколов небеса над ними, і грім води поєднався із гуркотінням небес.

— Буря насуває, — видихнув на вухо подрузі Воронолап.

Перохвоста струсила каплю дощу, яка впала їй на голову. Шум і сум'яття бурі могло допомогти їм, але разом із тим у печері збереться більше котів, ніж зазвичай. Бурешуба і без того добре охороняли — лісові коти не могли тягатися із цілим Племенем.

— Ходімо, — нетерпляче пробурмотіла Вивірколапка.

Спалахнула блискавка, і знову прогримів грім, поки коти примірялися спускатися вниз. Перохвоста бачила лише білу пінисту воду там, де вона розбивалася об плесо. Тоді їй здалося, що вона вловила рух у темряві на іншому кінці стежки.

— Що це? — Воронолап також побачив.

Ніби у відповідь, небо продер іще один пазур блискавки. Перохвоста почула, як Вохрошубка зіпнула від жаху. На єдину мить, яка, здалося, тривала цілу вічність, білий спалах висвітив великого вохристого кота, що скрадався стежкою. Він спинився, чекаючи, поки в небі відгуркоче грім, а тоді зник за водоспадом.

Гострозуб!

Розділ 15

Печерою розлігся жакливий вереск, прорізавшись крізь звук дощу, що тарабанив навколо, і навіть крізь шум водоспаду. Перохвоста скочила на лапи, кожна шерстинка на її хутрі казала їй тікати якомога далі від печери. Тільки думка про те, що Бурешуб був у небезпеці, змусила її зостатися на місці.

— Ходімо! — напружено сказав Ожинокіготь. Решта котів з недовірою витріщилася на нього.

— Туди? — спитав Воронолап. — Ти що, мишомізкий?

— Подумай! — Ожинокіготь уже побіг до входу в печеру; він спинився й розвернувся до новачка. — Якщо Гострозуб усередині, то ніхто нас не помітить. Це може бути наш єдиний шанс витягнути звідси Бурешуба.

І, не чекаючи на інших, вояк побіг униз до стежки.

— Я все ще думаю, що він здурів! — пробурмотів Воронолап, але все одно побіг за ним.

Перохвоста спускалася слідом, послизаючись на вологому камінні й панічно намагаючись кігтями вхопитися за землю, щоби втримати рівновагу. Вона пробігла виступом за водоспадом, навіть не встигнувши злякатися, що може послизнутися і впасти у спінене озеро внизу. Верески гучнішали. Перохвосту пронизав жах, коли вона спробувала уявити, що на них чекає у печері. Гострозуб міг у цю саму мить уже вчепитися своїми іклами в Бурешубову шию й перетворити його на здобич.

Перохвоста завершила в печеру і спинилася просто позаду Ожинокігтя. Якусь мить вона взагалі не могла зрозуміти, що бачить перед собою. Місяць заслали хмари, і в печері була майже цілковита темрява. Величезна тінь Гострозуба, здавалося, була всюди одночасно, його масивні лапи стрясали землю, коли він перестрибував від стіни до стіни, його хутро було заляпане кров'ю, а зі щелеп крапала слина. Це було ще жахливіше, ніж Перохвоста могла уявити — Бурешуб ніколи в житті не здолав би цього монстра.

Коти Племені, заскочені зненацька, сліпо намагалися вибратися зі своїх лож. Перохвоста помітила Студню, яка підштовхувала кошеня до тунелю, що вів у ясла, а ще одне висіло у неї в зубах. Біля іншого тунелю вартовий печери вчепився у шию кремезного лева-кота, але той його легко струсив і кинув об стіну з нудотним гул. Вартовий сповз на долівку і застиг, з його рота витекла цівка крові. Доки Перохвоста дивилась на це все, заціпенівши від жаху, повз неї пробігли двоє чи троє котів, перелякано волаючи. Вони пронеслися повз котів Кланів, навіть не зрозумівши, хто це.

— Сюди! — вказав Ожинокіготь. Він глянув на кожного лісового kota по черзі, найдовше затримавши погляд на Вивірколапці. — Ми повинні зробити це заради Бурешуба, — нагадав він їм.

Гострозуб підстрибнув до дальньої стіни печери, намагаючись дістатися до kota Племені, який сховався на кам'яному виступі прямо над лютими пазурами. Тримаючись біля стін, пірнаючи у найтемніші закутки, Ожинокіготь пробирався до тунелю, що вів у Печеру Шпилястих Каменів. Перохвоста та решта йшли за ним. У темряві вони наштотувалися на котів Племені, деякі з них були поранені, інші застигли від жаху, але запахи переляку і крові, що наповнили печеру, були настільки сильні, що ніхто їх так і не впізнав.

Біля входу до тунелю досі стояли на чатах двоє вартових, їхнє хутро найжачилося, а очі розширилися. Перохвоста відчула велику повагу до них — залишатися там, доки всі їхні одноплемінники рятувалися втечею, вимагало неабиякої мужності.

— Пора!

Ожинокіготь і Воронолап кинулися на вартових печери, випустивши кігті й оголивши зуби. Вивірколапка не відставала. Перохвоста почула здивований вигук одного з вартових і впізнала голос Щовба. Вона побачила, як Ожинокіготь збив його з лап і вчепився зубами в шию, а Воронолап тим часом молотив іншого вартового за обидва вуха, відтягуючи його подалі від входу до тунелю. Вивірколапка вкусила Щовба за хвіст і не відпустила.

Коли прохід було звільнено, Перохвоста з Вохрошубкою кинулися в тунель. Перш ніж дістатися

до Печери Шпилястих Каменів, вони наштовхнулися на двох інших котів, майже невидимих у темряві. Із величезним полегшенням Перохвоста упізнала запах Бурешуба. Іншим котом був Скелевидець. Вона помітила палаючі очі брата, коли він прослизнув повз неї і кинувся у зовнішню печеру.

— Швидше! — закричав провідник Племені до Бурешуба. — Твій час прийшов. О, Плем'я Вічного Полювання, допоможіть нам!

— Перохвосто! — вигукнув Бурешуб. — Що відбувається?

У цю мить Перохвоста була рада просто вдихати його запах і торкатися до нього хвостом. Вона боялася, що Печера Шпилястих Каменів виявиться порожньою, що Бурешуба вже послали у бій з левом-котом і що його закривавлене тіло лежатиме разом із іншими.

— На це немає часу! — кинула Вохрошубка. — Біжи до виходу. Не зупиняйся нізащо.

Тіньова воячка кинулася назад тунелем, а Перохвоста з Бурешубом побігли за нею. Коли вони опинилися у зовнішній печері, темряву розірвав вереск, гучніший за грім. Удар блискавки освітив Гострозуба, який уже задкував до виходу. У зубах він тримав кота Племені. Із жахом Перохвоста упізнала Зорю — мамку, яка до них заговорила, коли вони тільки прийшли. Її рот був розкритий у відчайдушному безмовному волянні, а її кігті орала долівку печери, доки вона марно намагалася звільнитися. Тоді знову запала темрява. Перохвоста побачила нечіткі обриси лева-кота навпроти водяної завіси. Він розвернувся і зник із печери.

На мить запала жахлива тиша. Тоді звідусіль здійнялися крики і плач втрати. Перохвоста відчула, як якийсь кіт жорстко її підштовхнув, і, розвернувшись, побачила Ожинокігтя.

— Надвір, вже! — наказав він.

Він помчав до виходу, а за ним одразу бігли Вивірколапка та Вохрошубка. Воронолап смикнув Перохвосту за собою, але вона не рушила, доки не переконалася, що Бурешуб також іде. Ніхто не намагався їх зупинити. Плем'я було поглинене жахом, вони припинили на підлозі або дивилися вслід Гострозубові зі здивленим хутром і палаючими від страху очима.

Біля виходу Ожинокіготь спинився, понюхав повітря, а тоді рушив на стежку. Перохвоста чула запах Гострозуба, змішаний зі страхом Зорі та різким запахом крові, але він вже розсіювався. Хи-жак пішов, забравши свою здобич із собою і залишивши багатьох мертвих і поранених котів.

Дощ не вгавав, вітер кидався краплинами, а над головою знову загриміло. Перохвоста за мить промокла до останньої шерстинки, її хутро прилипло до тіла, але вона цього й не помітила. Кішка йшла за Ожинокігтем вгору скелею, назад тим шляхом, яким вони повернулися. За ними вщухало жалісне завивання Племені, розчиняючись у шумі дощу та невпинному, незмінному реві водоспаду.

Розділ 16

Холодна крапля дощу впала на хутро Листолапки, і вона роздратовано її струсила. Угорі невгамовний вітер хилитав дерева, обтрушуючи на галявину хрустке червоне й золотаве листя. До гололисту залишалося менше місяця, але це, здавалося, було найменшою з проблем Клану.

— Той кріль погано пахнув, — доповіла Попелюшка Вогнезоріві. — Короморд сказав, що двоє котів, які їли таку здобич, померли. Я йому вірю. Той кріль, якого ми бачили, не був заражений жодною відомою мені хворобою. Це, мабуть, справа лап Двоногів.

Листолапка, присівши біля кагату свіжини у Громовому таборі, стурбовано слухала, як її виховниця переповідала Вогнезоріві, що вони знайшли на шляху до Високих Скель. Серце новачки стислося від болю, коли вона побачила шокований погляд батька.

— Це означає, що нам теж не можна їсти кролів, — нявкнув він. — Святий Зореклане, що далі? Ми всі помремо з голоду.

— На наших землях ще ніхто не помер, — зауважила Піскошторма зі свого місця за кілька хвостів віддалік, де вона сиділа, акуратно обгорнувши лапи хвостом. Вона смикнулася, коли листок з дерева зачепив її вухо. — Може, проблема лише у Вітряного Клану.

— Але кролі переходять кордони весь час, — відповіла Попелюшка. — Можливо, безпечніше буде їсти кролів з іншого боку наших угідь, біля Дереворізки, але я думаю, що навіть там не варто ризикувати.

— Твоя правда, — Вогнезір глибоко зітхнув. — Я перекажу це решті Клану. Більше жодних кролів.

— Ну, але ж нам треба буде їсти хоч щось, — різко підвелася Піскошторма. — Я зберу свій мисливський патруль і подивлюся, що ми зможемо знайти.

Вона подалася геть і зникла у вояцькому кублі.

— А тим часом, — нявкнула Попелюшка, — краще позбутися всіх кролів у нашому кагаті.

Листолапка оглянула жалюгідно малу купку здобичі. Там був лише один кріль. Він виглядав смачним і поживним, і її рот наповнився слиною. Юна новачка вже довго не бачила хорошого обіду. Тоді раптом шлунок у неї стиснувся від думки про те, що із цим кролем могли зробити Двоноги. Листолапка думала, що зможе вловити сморід, який мав кріль у Вітряному Клані, але його запах так змішався із запахами решти здобичі, що вона не могла бути певна.

— Винеси його за табір і закопай, — наказав Вогнезір.

— Чекай... не бери ротом, — додала Попелюшка. — Виштовхай лапами, а тоді почисти їх об мох.

Листолапка тільки-но вийняла кроля із кагату, коли це Рябохвоста, найстаріша кішка у Клані, пройшла повз і схвально оглянула здобич.

— Сподіваюся, це для старійшин, — кркнула вона. — У мене в животі так порожньо, аж вітер свище.

— Ні, — Попелюшка розповіла, що вони з Листолапкою бачили на Вітряній території.

— Що? Ніколи не чула такої маячні! — форкнула Рябохвоста. — У Вітряного Клану якісь проблеми, і тому Громовому Клану не можна їсти кролів? Короморд міг і збрехати, просто щоб ослабити Громовий Клан. Вони завжди були горді й брехливі. Ти про це не подумала?

Листолапка презирнулася зі своєю виховницею. Вона бачила, що не було сенсу намагатися переконати Рябохвосту. Старійшина хотіла цього кроля.

— Рішення вже прийнято, — мовив Вогнезір із переконливістю провідника. — Більше жодних кролів. Листолапка винесе цього і закопає.

— Нічого подібного! — обурена Рябохвоста кинулася до кроля й почала зголодніло розривати його, ковтаючи величезними шматками.

— Ні! — крикнула Попелюшка. — Зупинися!

Вогнезір вискочив наперед, ставши поміж старійшиною та її здобиччю, і лагідно відштовхнув Рябохвосту.

— Я наказую тобі не їсти цього. Це для твого ж блага.

Стара кішка пропалювала його сповненим ворожості поглядом. Дивлячись на її схудле тіло, на потьмяніле й облізде плямисте хутро, Листолапка розуміла її відчай. Старійшина завжди була однією з найлагідніших королев. Тільки голод міг довести її до такого.

— І ти називаєш себе провідником? — гаркнула Рябохвоста на Вогнезора. — Цілий Клан помирає з голоду, і винен у цьому будеш ти.

— Вогнезір чинить правильно, — не погодилася Попелюшка. — Який сенс годувати Клан їжею, яка повбиває нас швидше, ніж будь-який голод?

Рябохвоста поглянула на неї й виширилася, тихо загарчавши. Тоді розвернулася і рушила через галявину до кубла старійшин.

Листолапка дивилася їй услід.

— Прошу, Зореклане, нехай той крізь виявиться безпечним, — промурмотіла вона про себе й почала підштовхувати напівз'їдені рештки до виходу з табору.

Скручений коричневий листок пролетів перед Листолапкою. Вона підіймалася звором слідом за Попелюшкою. Минув день від їхнього повернення з Високих Скель і сварки з Рябохвостою через кроля. Попелюшка збирала трави, які зможуть знадобитися під час гололисту — виснаженому голодом Клану будуть загрожувати зелений і смертоносний чорний кашлюк навіть більше, ніж звичайно.

— Немає сенсу йти в бік потвор Двоногів, — нявкнула Попелюшка. — Там, де вони були, більше нічого не росте. Ми рушимо до Сонячних Скель і подивимось, що зможемо там знайти.

Мертве листя грубим шаром встелило землю, сильний вітер здіймав його і відносив далі. Коли Листолапка була кошеням, вона обожнювала підкидати листочки вгору й ганятися за ними. Тепер у неї ледве залишалося сил, щоб переставляти лапи.

Невдовзі попереду замаячили Сонячні Скелі, гладкі сірі виступи, що височіли над травами, ніби спини якихось сплячих звірів. Майже одразу Попелюшка знайшла густий куц мокрецю і почала обережно відкушувати стебла. Листолапка роззирнулася навколо, шукаючи ще чогось, і журливо глянула на берег річки, де рослини стелилися густо, підживлені водою. Але то була територія Річкового Клану, а після того, як Листолапку покарали за урок рибальства з Мільгокрилою, вона не дуже хотіла порушувати кордони.

Неподалік почулося тихе шарудіння, і, повернувшись, Листолапка побачила польову мишку, що шкреблася біля поближного каменя. У ту ж мить миша почула її запах і кинулася у сховок, але так і не встигла врятуватися, бо Листолапка скочила на неї й перекусила шию.

Її шлунок благав одразу проковтнути здобич, та вона змусила себе підняти мишу й піти на пошуки Попелюшки. Виховниця була там, де вона її залишила. Попелюшка складала стебла мокрецю у стоси, щоб віднести їх назад до табору.

— Ось, — нявкнула Листолапка, поклавши мишу перед Попелюшкою.

Виховниця підвела погляд і вдячно підморгнула.

— Ні, Листолапко. Ти її впіймала, тож поїж.

Листолапка знизала плечима, намагаючись звучати безтурботно.

— Я можу впіймати ще одну, — вона знала, що Попелюшці, з її ушкодженою ногою, значно важче полювати, ніж будь-кому іншому в Клані. — Ну будь ласка, — додала вона, коли Попелюшка так і не торкнулася миші. — Що станеться з Громовим Кланом, якщо наша медикішка захворіє?

Попелюшка замуркотіла і торкнулася носом Листолапчиної мордочки.

— Гаразд. Дякую, Листолапко.

Вона присіла біля мишки і швидко з нею розібралася. Листолапка саме хотіла йти на пошуки інших трав, коли це почула чийсь крики:

— Попелюшко! Попелюшко!

Медикішка підскочила, нагостривши вуха.

— Ми тут! — гукнула вона.

Мишошубчин новак Косариколоп вибіг із-за дерев, з усіх сил перебираючи своїми довжелезними сірими лапами, та погнав до Попелюшки.

— Тебе кличуть! — задихано сказав він. — Там Рябохвоста!

— Що сталося? — спитала Попелюшка, а в Листолапки серце впало у п'яти.

— Вона каже, що погано чувається, — відповів Косариколоп. — Каже, що дуже болить живіт.

— Той кріль! — зіпнула Попелюшка. — Я так і знала. Гаразд, — додала вона Косариколопу. — Я вже йду. Ти біжи наперед і скажи, що я зараз буду.

Косариколап знову помчав до табору, а Попелюшка повернулася до Листолапки.

— Залишайся тут. Нема потреби нам обом повертатися, — нявкнула вона. — Назбирай ще трав. І принеси цей мокрець.

Вона почала шкутильгати до лісу якомога швидше. Листолапка почекала, доки виховниця зникне у заростях папороті, а тоді повернулася до своїх пошуків. Що там Короморд казав про лікування котів, які з'їли смертоносних кролів? Він давав їм деревій, але майже всі вони померли. Тільки найсильніші вичуняли — та Рябохвоста була вже стара і до того ж виснажена голодом.

«Ох, Зореклане, поможи нам! — про себе молилася Листолапка. — Покажи нам, що робити, поки Двоноги не знищили нас усіх».

Вона тільки-но почала знову шукати трави, як раптом почула пронизливе завивання kota, що долинуло з-над річки. На мить Листолапка задумалася, чи варто їй перетинати Річковий кордон, але, почувши ще один крик, прийняла рішення. Хтось потрапив у халепу. Не вагаючись, новачка побігла униз схилом.

Річка плинула поміж берегів, підживлена падолистим дощем. Течія несла гілки та інше сміття, що підстрибувало і крутилося у білій піні. Листолапка глянула понад водою, намагаючись зрозуміти, звідки долинав крик. Тоді помітила гілку, що пропливала ближче до Річкового берега; на ній, захована у позostalому листі, вигулькувала дрібна чорна голова. Незнайомий кіт розкрив рота й відчайдушно заверещав.

Листолапка напружилася, готуючись стрибнути в річку, хоча здоровий глузд і кричав їй, що

із цього не вийде нічого доброго. Течія була надто сильною й стрімкою, а потопельник був надто далеко.

Ураз Громова новачка побачила якусь іншу кішку, яка пробралася крізь комиші на протилежному березі та стрибнула в річку, перебираючи сильними лапами. Листолапка одразу впізнала блакитно-сіре хутро: то була Мрячконіжка, воєвода Річкового Клану.

Громова кицька нервово перебирала лапами, стежачи, як Мрячконіжка дісталася до гілки й почала підштовхувати її впоперек течії до Річкового берега. Та, перш ніж вони встигли дістатися суші, хвиля перекинула гілку й затопила Мрячконіжку, так що та зникла під чорними водами. Листолапка перелякано зойкнула. Тоді почувся плюскіт, і Річкова кішка виринула ближче до берега, де вже могла знайти кам'янисте дно під лапами. Листолапка з полегшенням зітхнула, дивлячись, як Мрячконіжка витягує іншого kota на берег. Дрібне, промочене тільки лежало нерухомо, а з його хутра струмками стікала вода.

— Я можу допомогти? — вигукнула Листолапка, гадаючи, чи Мрячконіжка взагалі пам'ятає, що вона новачка медикішки.

Річкова воєвода підвела погляд.

— Так! Ходи сюди!

Листолапка помчала вниз берегом до камінців, по яких можна було перейти. Повінь підтопила їх, але юна кицька кинулася вперед, не вагаючись. Одна мить могла вирішити питання життя і смерті для чорного kota.

Вона вже перескочила на третій камінець, коли раптом послизнулася ї, втративши рівновагу,

почала гарячково перебирати лапами по слизькій поверхні. Річка бурлила навколо неї, і на мить Листолапка подумала, що її зараз знесе течія і вона потоне у бездонних чорних водах. Та посеред всього цього жаху новачка відчула чийсь теплий дотик, який виштовхнув її назад на камінь. Листолапку огорнув якийсь по-дивному знайомий солодкий запах.

— Плямолистко? — прошепотіла вона.

Листолапка нічого не бачила, але відчувала чиясь заспокійливу присутність, таку ж, як у її сні біля Місяцескелі. Вона швидко, так ніби в неї виросли крила, перестрибнула по камінцях і прожогом кинулася вгору берегом до Мрячконіжки та врятованого нею кота.

Листолапка ще не встигла до них добігти, як із комишів виринули Шулікокриг із Мільгокрилою і стали над чорним котом.

— Що сталося? — запитав Шулікокриг.

— Шуваролап упав у річку. Потрібен Багношуб, — нявкнула Мрячконіжка. — Можете його покликати? Швидко!

— Він пішов збирати трави, — відповіла Мільгокрила. — Я піду його пошукаю.

Вона побігла стежкою, що вела проти течії, але брат гукнув її назад.

— Це буде надто довго, — крикнув він і смикнув вухами в бік чорного кота. — Допоможи йому, ти ж знаєш, що робити.

Раптом Шулікокриг помітив наближення Листолапки. Він підвів голову і глянув на неї своїми моторошними крижаними очима. Листолапка відчула, як її шкірою пробіг мороз. А вона що тут робить?

— Я її покликала, — пояснила Мрячконіжка. — Шуваролапові потрібна будь-яка допомога.

Шулікокриг бридливо форкнув. Листолапка це проігнорувала і присіла біля чорного кота. Він був дуже маленький — мабуть, щойно став новаком, і лежав нерухомо, тільки цівка води стікала з його розтулених щелеп. На плечі була рана, і кров сочилася на промокле хутро.

— Мабуть, він упав, — схвильовано нявкнула Мрячконіжка. — Новаки завжди граються надто близько до води. Виглядає так, наче його вдарила гілка.

Листолапка нахилилася ближче до Шуваролапа. Вона полегшено зітхнула — його груди ледь помітно піднімалися й опускалися. Новак досі дихав, але швидко й уривчасто, і, здавалося, слабшав просто на очах. Листолапка глянула на Мільгокрилу, чекаючи, доки та почне допомагати пораненому коту.

Та Мільгокрила стояла, зосередивши застиглий погляд на нерухомому тілі новака.

— Ну? — нетерпляче нявкнув Шулікокриг. — Швидше, зроби щось.

Річкова новачка підвела голову, і Листолапка побачила панічний вогник у її очах.

— Я... я не впевнена. Я не принесла потрібні трави. Мені треба повернутися в табір...

— У Шуваролапа нема на це часу! — крикнула Мрячконіжка.

Листолапка розуміла тривогу своєї подруги. Вони ж були лише новачками, вони не готові тримати життя котів у своїх лапах. Де ж подівся Багношуб?

Тоді раптом у неї в думках пролунав ніжний голос: «Листолапко, ти можеш це зробити. Згадай, чого тебе навчила Попелюшка. Павутина від кровотечі...»

— Так... так, тепер пам'ятаю, — вголос нявкнула Листолапка.

Шулікокриг кинув на неї примружений погляд.

— Ти знаєш, що робити?

Листолапка кивнула.

— Гаразд. Зроби це. Ти відійди геть, — Шулікокриг відтіснив свою сестру вбік, щоб Листолапка могла підійти ближче до Шуваролапа.

Мільгокрила ледь чутно нявкнула, намагаючись заперечити. Листолапка глянула в її бурштинові очі, досі розширені від переляку. Вуха кішки були прищуплені.

— Піди і знайди мені павутиння, — наказала їй Листолапка. — Швидко!

Річкова новачка налякано на неї глянула, а тоді розвернулася і прожогом кинулася берегом до кущів на схилі.

«Тепер треба відкачати з нього воду», — прошепотіла Прямолистка. Листолапка нахилилася і просунула своє плече під Шуваролапове, підіймаючи його, доки вода не полилася з його рота.

«Добре. Тепер він буде нормально дихати, і ти зможеш зайнятися його мокрим хутром».

Новак почав слабко відкашлюватися і жалібно нявкнув від болю.

— Лежи спокійно, — сказала Мрячконіжка, заспокійливо лизнувши його мордочку. — Все буде гаразд.

— Так, правильно, — похапцем нявкнула Листолапка до Річкової воєводи. — Вилизуй його

проти шерсті, це допоможе йому висушитися й зігрітися.

Мрячконіжка в ту ж мить сіла біля новака і почала енергійно його вилизувати. Повагавшись трохи, Шулікокриг почав робити те саме з іншого боку. Листолапка вилизувала рану на плечі Шуваролапа, очищуючи її від часток кори і листя. Вона знала, що треба її очистити, аби не почалося зараження.

— Ось, — засапано нявкнула Мільгокрила, з'явившись біля Листолапки з клубком павутиння. — Цього вистачить?

— Так, чудово, Мільгокрило. Приклади його отут.

Вона почувалася майже як виховниця Мільгокрилої, перевіряючи, як Річкова кішка прикладає павутиння, обережно його приплюскує, закриваючи рану.

— Чудово, — повторила Листолапка. — Шуваролапе, в тебе болить іще що-небудь?

Новак знову закашлявся. Від енергійного вилизування Мрячконіжки й Шулікокрига він почав трохи оживати.

— Ні, — хрипло відповів Шуваролап. — Тільки плече.

Листолапка все одно оглянула його на випадок інших поранень, але нічого не знайшла.

— Думаю, тобі пощастило, — нявкнула вона.

— Йому пощастило, що ти була тут, — прогарчав Шулікокриг і вороже глянув на свою сестру. — Мільгокрило, та що з тобою? Ти ж маєш бути медикішкою!

Мільгокрила понурила голову й уникала братового погляду.

— Шуваролапе, ти можеш підвестися? — спитала Листолапка, дипломатично не реагуючи на засоромлення її подруги.

У відповідь новак зіп'явся на лапи. Мрячконіжка підтримувала його з іншого боку, даючи спертися на неї неушкодженим плечем.

— Зможеш дійти до табору? — запитав Шулікокриг.

Шуваролап кивнув.

— Дякую... — він враз затих і глянув на Листолапку розширеними очима. — У тебе запах Громового Клану!

— Так. Мене звати Листолапка. Я новачка Попелюшки. Ведіть його прямо в табір, — додала вона, звертаючись до Мрячконіжки. — Якщо Багношуб там є, нехай краще його огляне. А якщо ні, то можете дати йому кілька листочків чебрецю від переляку.

— І макових зернят від болю, — додала Мільгокрила, намагаючись звучати переконливо.

— Ем...ні, я б не давала, — Листолапка не хотіла перечити подрузі, але в неї не було виходу. — Нехай краще зараз поспить природно. Усе одно він буде виснажений від шоку.

Шулікокриг кинув на Мільгокрилу зневажливий погляд, і вона знову опустила очі. Вояк розвернувся й подався вгору, до Річкового табору. Мрячконіжка пішла за ним, підтримуючи Шуваролапа. Чорний новак усе ще трусився, але не зупинявся, і зрештою всі троє зникли за комишами.

Тим часом Листолапка дивилася на них і здриглася їхнім лискучим шубкам і сильним м'язам. Навіть Шуваролап, чиє хутро швидко висихало на холодному вітрі, виглядав здоровим і вгодова-

ним. Річковий Клан був єдиним Кланом, якому досі вистачало здобичі, єдиним, кого не зачепили Двоноги та їхні потвори.

Обтрушуючись від обурення, Листолапка глянула на Мільгокрилу, яка так і стояла на місці.

— Не переймайся, — нявкнула Громова кицька. — Уже все минуло, нічого страшного не сталося. Із Шуваролапом усе буде гаразд.

— *Нічого* не минуло! — Мільгокрила крутнулася перед нею, підвищуючи голос. — Я його втратила... Це був мій перший шанс показати, що я гідна стати медикішкою, і я його провалила.

— Усі помиляються, — намагалася заспокоїти її Листолапка.

— *Ти* — ні.

«Але я була не сама», — подумала Листолапка, шкодуючи, що не може розповісти подрузі про Плямолистку. Та вона знала, що ні за що не поділиться такою великою таємницею з кішкою з іншого Клану. Листолапка мовчки подякувала батьковій подрузі.

— Я мала допомогти Шуваролапові, — гірко мовила Мільгокрила. — Я *знаю* все те, що ти робила. Я дала тобі й твоїй подрузі листя чебрецю, коли Вітряні вояки переслідували вас. Але зараз... я ніби не можу нормально думати. Я просто запанікувала і не могла нічого згадати.

— Ти зможеш наступного разу.

— Якщо він взагалі буде, — Мільгокрила розлючено рвала кігтями траву. — Шулікокриг усім розповість, яка я була безкорисна, і Багношуб вирішить, що не варто було обирати мене. І весь Клан більше мене не поважатиме!

— Звісно ж, поважатиме, — Листолапка підійшла до подруги і занурилася носом у її красиве золотисте хутро. — Скоро все забудеться, побачиш.

Її здивувало те, наскільки Мільгокрила була впевнена, що брат поширить табором новину про її невдачу. Листолапка очікувала, що Шулікокриг буде більш чуйним до власної сестри.

— Я знаю, про що ти думаєш, — гірко нявкнула Мільгокрила, так що Листолапка аж підскочила. — Шулікокриг відданий *Клану*, а не мені чи будь-якому іншому коту. Більше за все він хоче бути видатним вояком.

«Як Тигрозір», — подумала Листолапка й ледь помітно здригнулася.

— Листолапко, ти така щаслива, — з відчаєм сказала Мільгокрила. — Ти народилася у *Клані*, а твій тато — провідник. Моя мама була бродягою, і цього ніхто ніколи не забуде.

Вона відвернулася, похиливши голову, та побрела вгору схилом так тяжко, ніби кожен крок вимагав величезних зусиль.

— До зустрічі! — вигукнула Листолапка, але подруга не відповіла.

Листолапка нічого не могла вдіяти. Вона сумовито повернулася до камінців, що вели через річку, і перейшла назад вже обережніше, ніж тоді, коли поспішала рятувати *Шуваролапа*.

Поки дійшла до кордону *Громого Клану*, новачка вже встигла трохи заспокоїтися. Гололист на носі, тож у Мільгокрилої буде ще достатньо шансів випробувати свої медичні навички, а її *Клан* забуде про цю невдачу. До того ж Листолапка не могла не відчувати задоволення від власного успіху. Вона рятувала коту життя — вперше, але, сподівалася, не востаннє.

— Дякую, Плямолистко, — вголос промурмотіла Листолапка і, здалося, вловила солодкий запах медикішки.

Почуваючись значно оптимістичніше, ніж зазвичай в останні місяці, вона підбрала Попелюшин мокрець і поспішила до табору. На верхівці схилу Листолапка спинилася. Її оптимізм як водою змило, а крижані пазурі стиснули її серце. Із галявини внизу долинали пронизливі крики й плач. Вона глянула вниз. Із ялівцевого тунелю вискочили Мишошубка та Дощовус і промчали звором повз Листолапку, навіть не помітивши її.

Листолапка побігла до табору і пройшла ялівцевим тунелем, боячись уявити, що на неї чекає. Невже Двоноги дійшли вже аж сюди? Вогнезір стояв біля підніжжя Високого Каменя разом зі Сіросмугом, Піскоштормою та Орлякошубом. Біля новацького кубла лежала Білолапка, скімлячи, як кошеня. Мідиколап та Косариколап намагалися її заспокоїти.

Листолапка спантеличено спинилася. Чому всі були такі засмучені? У таборі не було нікого чужого і жодних слідів Двоножачого спустошення. Вона помітила Попелюшку, яка стомлено кульгала до тунелю, що вів до кубла медикішки.

Листолапка побігла за нею.

— Що таке? — запитала вона, впустивши на землю мокрець. — Щось сталося?

Попелюшка обернулася і глянула на неї сповненими жалю очима.

— Рябохвоста померла, — відповіла вона, і відсутність емоцій в її голосі налякала Листолапку більше за будь-що інше. — А Хмарохвіст із Ясносердою зникли.

Розділ 17

Ноги Бурешуба боліли, а від надмірної ваги просякнutoго дощем хутра він іще й постійно боляче спотикався на камінні. Йому здавалося, що крізь цю буремну темряву він утікав уже кілька повень, що крім вітру, дощу та скель, нічого у світі більше не існувало.

Видершись на пощерблену скелю, Бурешуб збагнув, що дощ вщухає. Невдовзі від нього zostалася хіба гнана вітром мжичка. Небо почало прояснюватися, а місяць намагався пробитися крізь хмари.

Ожинокіготь спинився, а решта котів зібралася навколо нього. Вони стояли на широкому при-скалку; схил над ними був укритий дрібною крихтою, а внизу скеля провалювалася в темряву.

— Я й гадки не маю, де ми є, — зізнався Ожинокіготь. — Пробачте, я хотів вивести нас тією самою дорогою, що ми пройшли з вартовими печер, але цього місця я ніколи раніше не бачив.

— То не твоя провина, — нявкнула Вивірколапка, зиркнувши на Воронолапа, ніби очікувала, що Вітряний новак скаже щось грубе. — Дош позмивав усі запахи, та й зараз надто темно, аби щось побачити.

— Це все дуже добре, — зауважила Вохрошубка, — але що нам тепер робити? Якщо ми не будемо обережні, коти Племені нас піймають.

— Або Гострозуб, — здригнувшись, додала Перохвоста.

Бурешуб прочистив горло. Він почувався винним і зрадженням через те, що взагалі вважав котів Племені своїми друзями, йому хотілося чимшвидше забути їх і все, що було з ними пов'язане. Але гірські вояки навчили його вміlostям, які зараз могли придатися, і з його боку було б вельми нерозумно не скористатися цими знаннями.

— Гадаю, я зможу знайти шлях, — нявкнув Бурешуб. — Пам'ятаєте, я полював із Племенем більше, ніж будь-хто із вас.

— Тоді ти веди, — негайно відповів Ожинокіготь. — Тільки виведи нас із цих гір.

Бурешуб відчув, як його тілом розлилося тепло від довіри Громового вояка. Він не здивувався б, якби втратив усю довіру з боку Ожинокігтя, після того як оселився поміж котів Племені. Тепер Бурешуб знав, чого для нього вартує Ожинокігтева дружба.

— Але на те, щоб перейти гори, знадобиться кілька днів, — застеріг він смугастого вояка, пригадавши, як Студня повела його на верховину і показала стяги скель, що здіймалися в усіх напрямках, куди сягало око. Принаймні з настан-

ням дня напрямок їм покаже схід сонця. — Та, здається, я можу вивести вас із території Племені.

— І що швидше, то краще, — промурмотів Воронолап. Він стояв настільки близько до Перохвості, що торкався її своїм хутром. Між ними, здавалося, був невисловлений зв'язок, і Бурешуб почав замислюватися, що ж тут трапилося, поки він був ув'язнений у печері.

Бурешуб повів перед уздовж прискалка, а тоді по діагоналі, вгору кам'яною рікою, сковзаючись на незакріплених каменях. Зіп'явшись нагору, він зупинився, намагаючись з'ясувати, з якого боку ріс мох на скелях і на пні струхлявілого дерева. На нього знову накотила провина, коли Бурешуб збагнув, наскільки просто йому вдалося скористатися вміlostями Племені, ніби він сам собі дозволив стати котом Племені, а не вояком, відданим Річковому Клану.

— У чому справа? — тихенько запитала Перохвоста, підійшовши до брата й потершись своїм хутром об його. Бурешуб міг би й здогадатися, що вона вловить його почуття.

— Я вірив їм, — слова душили Бурешуба. — Студні, Щовбу, всім іншим. Я й не думав... А тоді вони мене захопили, а ви всі ризикували життями, щоб мене визволити.

— Ми б тебе не покинули, — заспокійливо замуркотіла Перохвоста.

— Знаєш, а вони ніколи не казали мені нічого про пророцтво, жодного разу за весь час, що ми полювали разом. Для мене це був такий само шок, як і для вас, коли Скелевидець розказав нам усе в Печері Шпилястих Каменів.

— Так, ми знаємо, — промурмотіла його сестра.

— Нам обов'язково стовбичити тут і говорити про це? — несхвально поцікавився Воронолап, видершись до них на гребінь. — *Ходімо* вже.

— Вони точно помилялися, — Бурешуб проігнорував Вітряного новака, не відводячи погляду від Перохвостої і намагаючись переконати радше себе, ніж її. — Я ж *не можу* бути обіцяним котом, правильно? Це ж дурня якась.

— Звісно ж, не можеш, — нявкнула Перохвоста. — Не винувать себе, Бурешубе. Ніхто з нас не розумів, що там відбувається. Та й коти Племені насправді непогані, просто вони у відчаї.

Бурешуб сподівався, що його сестра не помічає тієї провини, яка шкрябала йому десь глибоко в животі. А якщо пророцтво правдиве і Плем'я Вічного Полювання справді обрало його на допомогу котам Племені? Зореклан обрав чотирьох котів на порятунок лісу, але він не був одним із них. Бурешуб вирушив у цю виправу, бо не витримав би, якби Перохвоста пішла без нього. Тепер же він гадав, чи могло Плем'я Вічного Полювання якось вплинути на його рішення, щоб він виконав своє справжнє призначення і знищив Гострозуба.

Але Бурешуб повернувся до Племені спиною саме тоді, коли воно найбільше потребувало його допомоги. Він пригадав, як Гострозуб виходив із печери, стискаючи у зубах Зорю, яка відчайдушно кликала на допомогу. А якщо наступним загине Щовб? Або *Студня*? У голові Бурешуба зринув образ вродливої киці, яка потрапила у ті хижі зуби, і він відчайдушно намагався його відігнати.

Річковий вояк здригнувся, заледве розуміючи, що решта його друзів уже чекала на нього.

— Щось не так? — запитав Ожинокіготь.

— Ні, — нявкнув Бурешуб, намагаючись відігнати погані думки. — Нам сюди.

З іншого боку гребеня земля круто спускалася вниз, де-не-де перетята мілкими розколинами, достатньо низькими, щоби кіт міг перебиратися з одного краю на інший. Коли Бурешуб припав до землі на краю однієї з таких розколин, то побачив просто під собою гірського птаха, що сидів на гнізді.

Вивірколапка підштовхнула його і показала на птаха вушками. Бурешуб, перестраховуючись, легенько провів хвостом по її губах і закликав решту котів до тиші.

— Я спіймаю, — прошепотів він. — Будьте тут.

Бурешуб навіть був трохи шокований тим, наскільки природними йому видавалися ці нові вміння, ніби він володів ними ціле своє життя. Птах сидів на вузькому прискалку, тож не можна було зістрибнути вниз, не ризикуючи впасти. У лісі жоден кіт не завагався б зістрибнути з дерева, але ж на м'яку землю, а не зазубрений камінь, здатний розпанахати лапи і зламати кістки.

Бурешуб проповз іще кілька хвостів уперед і нечутно прокрався до птаха, використовуючи розбиті скелі як укриття. Коли ж він підібрався достатньо близько, то стрибонув, пришпиливши жертву до скелі, де вона безпомічно тріпалася ще кілька митей, перш ніж остаточно затихнути.

— Це було несамовито! — вигукнула Вивірколапка, захоплено махнувши хвостом. — Бурешубе, ти геть як справжній гірський кіт.

— Сподіваюся, ні, — нявкнув Бурешуб.

Усі шестеро котів зібралися докупі, щоби поїсти свою частку здобичі. Поки вони закінчили, почав накрапати дрібний дощик, а хмари знову згромадилися і сховали місяць.

— Це безнадійно, — нявкнув Ожинокіготь, облизуючись. — Гадаю, нам варто знайти якийсь прихисток до ранку.

— Або доки коти Племені нас не вистежать, — застерегла Вохрошубка. Бурешуб помітив, що плече її більше не турбувало, — трави Скелевидця робили свою справу. Ну, хоч за щось він міг подякувати котам Племені.

— Гадаю, ми вже доволі далеко пробралися, — нявкнув Бурешуб. — Ожинокіготь має рацію. Під дощем ми йти не зможемо. Давайте пошукаємо якусь печеру.

Річковий вояк знову повів перед, цього разу виглядаючи місцину, де вони змогли би зупинитися на ніч. І невдовзі він її таки знайшов — темну діру, що вела кудись у глиб гори від підніжжя скелі, над яким нависало кілька миршавих кущиків.

Бурешуб підійшов і принюхався.

— Старий запах кроля, — повідомив він. — Мабуть, давно колись тут був садок.

— Шкода, — нявкнула Вивірколапка. — Я б не відмовилась від кроля.

— А ще запах кота Племені, — додав Воронолап, підходячи до Бурешуба і принюхуючись, — і то доволі свіжий. Я туди не піду.

— Тоді стій назовні та мокни, — відрізала Вивірколапка, роблячи крок уперед.

— Постривай, — Вохрошубка своїм хвостом загородила дорогу Вивірколапці. — Дай-но я перевірю.

Вона ковзнула в отвір, а Вивірколапка засмучено дивилася їй услід. Оце вперше за ніч Бурешуб відчув у собі силу духу, зігрітий відвагою Громової новачки. Вивірколапка досі важко переживала, коли доводилося поступатися небезпечними завданнями висвяченим воякам.

За мить із нори почувся голос Вохрошубки, відлунений, ніби вона говорила з якогось більшого приміщення вниз.

— Ходіть сюди. Усе добре.

Бурешуб рушив уперед крізь тісний прохід, відчуваючи, як його хутро обабіч треться об стіни. Лаз усе вужчав, аж поки кіт заледве міг дихнути, щоразу боячись застрягнути, а тоді раптом поширшав. Хоч там усе так само стояла непроглядна темрява, відлуння власних кроків підказало йому, що він стоїть у доволі-таки великій печері.

— Розкішно! — голос Вивірколапки залунав просто позаду нього. — Ну, тепер нам хіба доброго кагату не вистачає.

Бурешуб на запах з'ясував, що всі шестеро котів, навіть Воронолап, зайшли до печери. І саме коли він уже вирішив розслабитися, до нього долинув інший запах: то був кіт Племені, проте якийсь не такий, відмінний від котів, яких він знав.

Водночас із тіней почувся голос:

— А ви хто будете?

Розділ 18

Клан усю ніч чував за Рябохвостою, а зараз, у блідому досвітньому світлі, старійшини несли її тіло геть із табору, щоби поховати. Галявину повивала мла, а безлисті гілки дерев цілу ніч струшували із себе краплі пронизливого дощу. Листолапка мовчки спостерігала за поховальною процесією. Стара кішка була частиною її життя, а зі смертю Рябохостої здавалося, буцімто усе, що вона знала, також відійде.

Коли старійшини вийшли з тунелю, решта котів збилася в невеличкі групки, гучно нявкаючи та стривожено поглядаючи одне на одного. Листолапка не чула, що вони кажуть, але їй і не треба було чути. Вона знала, що вони обговорюють зникнення Хмарохвоста та Ясносердої. Із Громого Клану щезло вже четверо котів, але Листолапка не вірила, що Зореклан покликав також Хмарохвоста та Ясносерду — хіба що інші вже

провалили своє завдання й ніколи не повернуться. «Якщо ти не можеш допомогти нам, Зореклане, — у відчаї думала новачка, — чому ж ти забираєш у нас котів?»

Думки Листолапки урвала Попелюшка, яка тицьнула носом у її хутро, мовчки заспокоюючи, а тоді пошкутильгала до Вогнезора і Сіросмуга. Листолапка запримітила Мишошубку, яка брела до них через галявину, а за нею квапилися Шипокіготь та Золошуб.

— Я забираю їх на досвітній патруль, — оголосила Мишошубка, наблизившись. — Ви досі хочете, щоб ми шукали Хмарохвоста і Ясносерду?

— Не те щоб у цьому було багато сенсу, якщо вони самі пішли, — понуро додав Золошуб.

Листолапка відчула розпач, пригадавши всі спроби Клану відшукати зниклих котів. Патрулі обійшли вчора всю територію і знайшли запахи, які вели до тих місць, де Двоноги знищили ліс. Слід різко увірвався біля однієї з величезних деревожерних потвор, а далі не було нічого.

— Ну, пильнуйте, — відповів Вогнезір. — Це все, що ви можете.

— Я б не скидала з рахунків те, що Хмарохвіст міг піти назад до Двоногів, — прогарчала Мишошубка. — Коли в лісі так мало здобичі, навіть харчі Двоногів мають виглядати спокусливо.

— Та він їх і їв далеко не раз, коли був новачком, — вставив Золошуб.

— Ага, не варто забувати, що він нас уже покидав, — нявкнула Мишошубка, — і коти були змушені ризикувати, визволяючи його від Двоногів.

— Достатньо, — прошипів Сіросмуг.

— Ні, вона має рацію, — Листолапка не могла повірити, наскільки втомлено звучав голос її батька. — Хмарохвіст завжди стояв однією лапою у світі Двоногів. Але я думав, що тепер він відданий Клану.

— Він і є відданий. Ти несправедливий щодо нього, — різко озвалась Попелюшка. — Відколи Хмарохвіст їв кицянючу їжу, минуло вже багато часу. Тоді він був молодий і дурний.

— Тим паче, Ясносерда б ніколи такого не зробила, — захищав Сіросмуг своїх зниклих побратимів, поблискуючи бурштиновими очима, — а Хмарохвіст не пішов би без неї. Нам би з'ясувати, чому вони *обоє* зникли.

— І чому залишили Білолапку, — нявкнув Шипокіготь. — Вона ж їхнє єдине кошеня.

— Це правда, — буркнула Мишошубка. — Але чи не пішли вони до Річкового Клану? — припустила вона. — Красти рибу?

— А це я б у випадку з Хмарохвостом не виключала, — погодилась Попелюшка, але без жодної ворожості в голосі.

Сіросмуг на мить замислився, тоді похитав головою.

— Ні. Якби їх зловив Річковий Клан, їх би просто вигнали. Так, на Зборищі в нас були би проблеми, але наші коти не зникли би без сліду.

«Якщо тільки вони не впали в річку», — подумала Листолапка, не наважуючись передати цю ідею словами. Новачка не могла забути потік повені, коли вона мало не зірвалася з каміння, поспішаючи на допомогу Шуваролапові.

— Їхній запах не веде до Річкового Клану, — зауважив Вогнезір. — Якось воно дуже дивно, що сліди закінчуються так близько від потвор Двоногів. Можливо...

На цих словах він затих, але Листолапка побачила тривогу в його очах і могла вгадати, куди помандрували його думки. Вона бачила, як перша потвора Двоногів звернула з Громошляху і почала продиратися через ліс. Якби кіт трапився на її шляху — його б розмолотило тими потужними щелепами, а потвора б навіть не зауважила. Листолапка здригнулася, її погляд зустрівся з батьковим. Вони обоє любили свого родича, Хмарохвоста, а Листолапка несамовито любила Ясносерду за те, з якою відвагою вона впоралася із жахливими ранами, завданими собачою зграєю. Загибель цих котів стала би жахливою втратою для Клану.

— Мишошубко, просто патрулюйте, як зазвичай, — вирішив Вогнезір, — і доповідайте, якщо побачите щось незвичне.

— Як завжди, — і Мишошубка поквапилася геть із двома молодшими вояками.

Вогнезір обтрусився, ніби відганяючи думки.

— Попелюшко, Зореклан показував тобі бодай щось про Хмарохвоста та Ясносерду?

— Ні, — відповіла Попелюшка. — Взагалі нічого.

— Чи, може, якісь знаки про те, що в лісі зникають інші вояки? Ще... ще не так і багато часу минуло, відколи зникли Ожинокіготь і Вивірколапка, — останні слова здушили його, ніби непережовані кістки.

Попелюшка похитала головою.

— Зореклан мовчить. Пробач.

І знову Листолапка ледве поборолла бажання розповісти батькові та виховниці, що Ожинокігтя і Вивірколапку прикликав Зореклан на пошуки чогось, що може допомогти лісові. Але вона вже й не знала, що сказати. Коли б вона не пробувала дотягтися до Вивірколапки — почувала тільки збентеження, страхітливе відчуття швидкоплинних вод, темряви і хаосу пазурів — кров, камінь і вода змішувались до купи. Вона не могла запевнити Вогнезора, що з Вивірколапкою все було гаразд, як і не могла повідомити Сіросмугові обнадійливі новини про його загублених дітей із Річкового Клану.

— Можливо, мені варто сходити до Високих Скель, — нявкнув Вогнезір. — Можливо, Зореклан заговорить до мене, якщо...

Він замовк, коли з'явився Орлякошуб, за яким йшла його новачка Білолапка. Молода киця схилила голову, а її хвіст волочився в пилюці. Вона, вочевидь, тужила за своїми батьками.

— Вогнезоре, гадаю, тобі слід поговорити з Білолапкою, — стурбовано нявкнув Орлякошуб.

— Чому, що сталося? — стривожено смикнувся Вогнезір.

Білолапка глянула на нього:

— Я хочу попросити дозволу сьогодні пропустити тренування, — заблагала вона, а її очі аж заіскрилися. — Я хочу пошукати Хмарохвоста і Ясносерду.

— Я вже сказав їй, що вона не може просто так піти сама, — провадив Орлякошуб, — але вона...

— *Будь ласка*, — перебила Білолапка. — Я ж лише новачка. Клан зможе обійтись і без мене. Я *мушу* знайти їх.

Вогнезір похитав головою.

— Пробач, Білолапко, — лагідно нявкнув він. — Новаки для Клану не менш важливі, ніж будь-які інші коти. Тим паче, Орлякошуб таки має рацію. Ти не можеш блукати самотою, особливо тепер, коли ми навіть не знаємо, в чому полягає небезпека. Нікому зараз не варто залишати табір одному.

— Та ми ж уже й шукали, — додав Сіросмуг. — Ми зробили все, що могли.

— Але цього недостатньо! — закричала Білолапка. Листолапка знала, що Білолапка нізащо не говорила б так із воєводою Клану, якби не божеволіла від горя.

— Зореклан буде з ними, де б вони не були, — заспокійливо промурмотіла Попелюшка, притискаючись носиком до хутра Білолапки.

— Орлякошубе, ти йдеш у мисливський патруль, — нявкнув Вогнезір. — Зореклан свідок, нам зараз потрібна свіжина. Білолапко, ти підеш із ним. Заразом зможеш пошукати Хмарохвоста і Ясносерду. Але тобі *не можна* залишати свого виховника, це ясно?

Білолапка кивнула, в її очах з'явилася надія.

— Я піду з вами, — запропонував Сіросмуг, — і Піскоштурму також візьму. Якщо хтось і зможе їх знайти, то це вона, — і він поквапився до вояцького кубла.

— Дякую, Вогнезоре, — нявкнула Білолапка, шанобливо схиливши голову, а тоді чкурнула за своїм виховником до виходу з табору.

Листолапка дивилася, як Сіросмуг і Піскошторма приєдналися до гурту, і всі четверо зникли у тунелі.

— Ми більше не почуваємося в безпеці навіть на власних землях, — промурмотів Вогнезір. — Але ж ясно, що *четверо* котів не могли зникнути без...

Він замовк, коли з ясел пролунав тихий, слабенький плач. Листолапка озирнулася і побачила, що до них іде Порохошуб. Він прошкутильгав галявиною ще кілька хвостів і опустився на землю, ніби власні лапи його більше не тримали.

Ледь глянувши на батька, Листолапка кинулась до Порохошуба, прокручуючи в голові різні образи катастрофи. Вогнезір і Попелюшка побігли за нею, і всі разом загальмували біля вояка.

— Ти не поранився? — запитав Вогнезір.

Коричневий вояк глянув на свого провідника очима, тьмяними, мов камінці.

— Вона не винна, — прошепотів він. — Папоротехмарка зробила все, що могла. Але їй і так не вистачало їжі, щоб вижити, не кажучи вже про трьох кошенят.

Він замовк, і Листолапка знову почула гучний плач, який лунав так жалісно, немов оплакував смерть цілого Клану.

— Що сталося? — вигукнула вона.

Порохошуб глянув на неї протяжним і повним безнадії поглядом.

— Модринка померла.

Попелюшка вмить протиснулася повз Порохошуба до Папоротехмарки, яка була в яслах. Вогнезір провів кінчиком хвоста по плечу корич-

невого вояка, марно намагаючись його втішити. Порохошуб лише торкнувся носом вогнистого ху-тра провідника. Листолапка відчула, як до горла підступає клубок: двох котів, що ніколи не були друзями, з'єднало спільне горе.

— Що далі? — нявкнув Вогнезір, підвівши голову до сірого ранкового неба. — Зореклане, яке ще лихо ви пошлете на Громовий Клан?

Розділ 19

Що то було? Кожна шерстинка на Бурешубовому хутрі стала дибки від жаху. Він та його друзі опинилися у темній норі. Той, хто щойно до них заговорив, перекрив їм вихід, і йти було нікуди. Бурешуб у відчаї покуштував повітря і вловив запахи, які були чимось схожі на запахи котів Племені.

— Хто ти? — запитав він.

У відповідь лише відчув, як чиєсь могутнє плече відштовхнуло його вбік, коли незнайомий кіт увійшов до печери. За ним почулися м'які кроки інших.

Тоді Бурешуб почув голос Ожинокігтя, напружений, але все ще спокійний.

— Ми йдемо до нашого дому, який дуже далеко звідси, і хочемо тут переночували лише одну ніч. Ми не хочемо з вами сваритися.

— Це наше місце, — знову мовив незнайомиць.

— Тоді ми підемо геть, — нявкнула Вохрошубка. Вона рушила до виходу, а решта лісових котів подалася за нею.

Бурешуб відчув, як його хутро знову влягається. Якщо пощастить, їм вдасться вийти звідси без бійки. Ці коти не могли бути із Племені Стрімкої Води, інакше вони би знали, хто такий він і його друзі. Та все ж у цих незнайомців був запах Племені. Бурешуба це спантеличило, але зараз було не до загадок, головне — розминутися без пригод.

— Не так швидко, — прогарчав новоприбулий кіт. — Як нам знати, що ти кажеш правду? Я не знаю ні вас, ні вашого запаху.

— Пазуре, треба взяти їх у заручники, — тихо прошипів один із інших котів. — Зможемо використати як обманку для Гострозуба.

— Ви знаєте про Гострозуба? — вигукнув Бурешуб.

— Звісно, ми знаємо про Гострозуба, — прогарчав перший кіт, якого звали Пазур. — Усі коти в цих горах знають про Гострозуба.

Тим часом Бурешуб усвідомив, що темрява навколо потрохи розсіюється. Поступово він почав розрізняти обриси незнайомих котів у тьмяному сірому світлі, що просочувалося з тунелю. Хутро Бурешуба знову наїжачилося, коли він зміг розгледіти хазяїв печери.

Перший із них, Пазур, був найбільшим з усіх котів, яких Бурешуб коли-небудь бачив. Його поскубане темно-коричнєве хутро стояло дибки, а через одну половину лица простягнувся глибокий шрам, витягуючи губу в застиглому вищирі. Бурштинові очі Пазура були примружені, а погляд підозріливо перебігав з одного лісового кота на іншого.

Позаду нього було ще двоє — кощавий чорний котяра, від хвоста якого залишився лише оцупок,

і сіро-брунатна кицька. Вони напружено випустили кігті, ніби не могли дочекатися, щоби вчепитися в шерсть непроханих гостей.

Хоча лісових котів і було вдвічі більше, ніж чужинців, Бурешубові їхні шанси на перемогу здавалися не надто великими. Вони б точно не змогли вибратися звідси без серйозних ушкоджень. Він буквально бачив, як його друзі думають те саме. Навіть агресивний Воронолап мовчав, стривожено дивлячись на чужинців.

— Ми бачили Гострозуба і знаємо, який він несамовитий, — Ожинокіготь усе ще намагався закінчити перемовини мирно, — але в нас термінове завдання, ми мусимо йти.

— Ви підете, коли я вам дозволю, — прогарчав Пазур.

— Ви не можете нас тут утримувати! — Бурешуб аж здригнувся, коли озвалась Вивірколапка, її очі палали. У хоробрості новачки не було нічого поганого, але іноді вона виявляла ще менше глузду, ніж метелик, що летить на вогонь. — Ми вже й так ледве втекли від Племені Стрімкої Води.

Воронолап люто зашипів, і чи не вперше Бурешуб із ним погодився. Вивірколапці варто бути значно обережнішою і краще думати, що вона каже цим страхітливим котам. Але, на подив Бурешуба, підозріливість у погляді Пазура, навпаки, згасла.

— Ви були з Племенем?

— Так, були, — нявкнув Ожинокіготь. — То ви їх знаєте?

— Добре знаємо, навіть занадто добре, — відповів Пазур, а смугаста кицька додала:

— Ми колись також були котами Племені.

Бурешуб зачудовано витріщився на неї: він-бо думав, що ці коти — просто безхатні волоцюги. Якщо вони справді колись належали до Племені, це пояснювало дивний запах. Бурешуб пригадував, як Плем'я відмовилося випускати котів Кланів проти ночі, боячись, що їх зможе перестріти Гострозуб. Якщо вже вони так переймалися чужинцями, то чому дозволяють своїм одноплемінникам жити за межами печери? Хіба що ця трійця скоїла злочин, який переважив загрозу Гострозуба...

— Плем'я вигнало вас? — запитав він.

— Вважайте, що так, — прогарчав Пазур. Поволі його наїжачене хутро почало влягатися. Він махнув хвостом своїм двом побратимам — ті, вочевидь, сприйняли це як наказ охороняти вхід, бо повсідалися обабіч нього. — Сідайте, поговоримо. Але не намагайтеся втекти, якщо не хочете залишитися без вух.

Бурешуб повірив, що його погрозу варто сприймати всерйоз. Він обережно сів; його друзі зробили те саме, вмовившись так зручно, як це тільки було можливо на голій піщаній підлозі. Коли світло пояснишало, Бурешуб зміг трохи детальніше розгледіти місцину: стеля печери була густо переплетена корінням, яке простягалось і земляними стінами, із яких повсюди випиралися як не камені, то інші корені. Він не бачив жодної підстилки, жодного кагату, взагалі жодного знаку, що ці коти живуть тут постійно. А проте Пазур сказав, що в цій печері вони ночують регулярно. Мабуть, у них було нелегке життя.

— Мене звати Пазур-Стрімкого-Орла, — почав великий смугань, піднімаючи лапу до шраму на своєму обличчі. — Це зробив орлиний пазур, іще

коли я був кошеням, і так у мене з'явилося заразом ім'я та відмітина на пам'ять про те, наскільки близько я був від смерті. Це Камінь-Де-Лежить-Сніг і Птаха-Що-Сідлає-Вітер, — він почергово вказав хвостом на чорного кота і кішку.

Бурешуб трохи розслабився. Чомусь те, що він дізнався імена чужинців, зробило їх уже не настільки ворожими.

— Багато сезонів тому, — провадив Пазур, — Плем'я Вічного Полювання послало знак Скелевидцеві. Вони обрали шістьох котів, яким належало залишити прихисток печер і вирушити в гори, щоб зустрітися там із Гострозубом і вбити його. Ми — троє із тих шести.

— А що сталося з іншими? — втрутився Воронолап.

— Вони натрапили на Гострозуба, — пирхнув Камінь зі свого місця біля входу, — і мене мало не вхопив. Як ти думаєш, де я втратив свого хвоста?

— Так, зачекайте, — нявкнула Вохрошубка. — Плем'я послало вас убити Гострозуба?

— Скелевидець наказав нам не повертатися без його шкури, — схилив голову Пазур.

— Але ж це мишомізкий наказ! — не стрималась Вивірколапка. — Як ви шістьох могли вбити Гострозуба, якщо ціле Плем'я не змогло?

Кіт знову підвів голову, і Бурешуб аж здригнувся від глибини гіркоти в його очах.

— Я не знаю, — відповів він. — А ти думаєш, ми не замислювалися над цим питанням? Та я б дав із себе шкуру здерти, якби це врятувало Плем'я, але що ж ми могли зробити там?

— А ви не могли піти до Скелевидця і сказати, що старалися з усіх сил? — заспокійливо муркнула Перохвоста. — Він міг би пустити вас назад.

— Ні, — блиснув на неї очима Пазур. — Я не поповзу до нього благати. Крім того, яка з цього користь? Ми всі коримося волі Племені Вічного Полювання.

Бурешуб кліпнув. Траплялося так, що слова його власних предків-вояків були надто жорсткі чи що їх важко було зрозуміти, але він не пригадував, щоби Зореклан будь-коли виганяв вояків, прирікаючи їх на самотнє існування, яке могло закінчитися їхньою смертю. «Чи вистачило б у мене хоробрості, якби вигнали мене?» — подумав Річковий вояк.

— Дивно, що ми не чули про вас раніше, — нявкнув Ожинокіготь. — Вони казали нам про Гострозуба, але ніхто не згадував вас.

— Вони вже, певно, позабували про нас, — фоккнув Пазур.

— Або їм соромно, — понуро додала Птаха.

— А ви тільки недавно пішли від Племені? — запитав Пазур.

Коли Ожинокіготь кивнув, смугань продовжив говорити з якимось нетерпінням у голосі:

— Там є кішка... Її звати Студня-Де-Пірнають-Рибки. Ви її бачили?

Бурешуб нашорошив вуха. На якусь мить ревнива лють шугнула його тілом, бо ж так, він почув очевидне захоплення, з яким цей самітник говорив про мисливицю.

— Так, ми бачили Студню, — відповіла Перохвоста.

— З нею все гаразд? Вона щаслива?

— З нею все добре, — повідомила Вохрошубка. — Вона так само щаслива, як і всі коти, яким у шию дихає Гострозуб.

— Тому що ми не впорались... — і в цих словах була вся гіркота Пазура. — Студня — моя сестра, — провадив він, збентежено муркнувши, почасти від щастя, почасти від сорому. — Важко уявити, що така гарна кішка доводиться мені родичкою, правда ж? Вона з молодшого виводка, і коли Гострозуб забрав нашу матір, я понад усе хотів залишитися і доглядати за Студнею.

Бурешуб розслабився. Але що це з ним? Чому його взагалі мало обходити, що Студня доводиться Пазурові сестрою, а не кимось іншим?

— Вона хотіла піти зі мною, — провадив Пазур, — але на те не було волі Племені Вічного Полювання. І я радий цьому. Таке життя не для неї.

Бурешуб знав, що цей кіт має рацію. Він аж здригнувся, подумавши про руїну, яку Гострозуб приніс Племені: не лише про котів, яких він убивав на здобич, але й про життя, покладені в марних спробах убити його. Коти, що пішли у вигнання, відірвані від свого роду...

А якщо Бурешуб справді був обраним котом і саме йому було призначено вберегти Плем'я від Гострозуба? Чи було в нього право відкидати свою долю? Бурешуб навіть було подумав, що варто повернутися, але ця думка злякала його так сильно, що він негайно її відкинув. Вони з друзями мали своє власне завдання — розповісти Кланам те, що дізнались від Півночі, — і ніщо не завадить їм це зробити. Вони повинні розказати, що Клани мусять покинути ліс, перш ніж його буде знищено під новим Громошляхом Двоногів.

Світло в печері пояснишало й стало золотим, ніби дощ припинився і над гірськими вершинами засяяло сонце. Відчуваючи, що він не зможе витримати більше жодної миті в ув'язнені під землею, Бурешуб підвівся.

— Пустите нас на полювання? Нам потрібна свіжина.

Пазур глянув на своїх побратимів.

— Ми нікуди не подінемося, — запевнив його Ожинокіготь. — Ми надто виснажені, нам треба відпочити.

Після ще однієї паузи кіт знизав плечима.

— Хоч ідіть, хоч залишайтесь. Робіть що завгодно. Нас це не обходить. І Гострозубові ми вас не згодуюмо, що б там не казав Камінь.

Бурешуб протиснувся крізь вузький тунель і вийшов на узгір'я. Сонце височіло над найвищим гірським шпилем — саме туди їм і треба було йти, услід за сходом сонця, аж поки вони повернуться назад до лісу.

Вивірколапка пішла за ним і зупинилася, сторожко роззираючись навсібіч, ніби це й не вона цілісіньку ніч сковзалась на цій горі під проливним дощем.

— Добре, — нявкнула вона. — Де тут свіжина?

Через дощ і темряву Бурешуб мало що встиг розгледіти, перш ніж вони наткнулися на печеру. Зараз же він бачив, що саме під лазом скелі були розколини з тонким шаром ґрунту, де росла трава і кілька кущиків. Серед рослин зміївся тонесенький струмок.

— Униз, — запропонував Річковий вояк.

Вивірколапка махнула хвостом на нору:

— Решта хоче спати, ніби якісь їжаки в гололист, — нявкнула вона, — так що пополюємо вдвох, здивуємо їх, коли прокинуться.

— Гаразд, — Бурешуба потішило, що полювати доведеться з такою рішучою і бадьорою новачкою, подалі від Громого вояка, який відтягував на себе стільки її уваги. Але відколи почалася їхня мандрівка додому, він збагнув, наскільки Вивірколапка з Ожинокігтем стали близькі. Їй завжди було краще з ним, ніж із Бурешубом. Тим паче, Бурешуб почав розуміти, що до Студні відчував дещо геть інше, ніж до Вивірколапки.

Він не квапився зі своїми почуттями до Грогової новачки, позаяк вони були у різних Кланах, але до Студні його притягувало так, що він просто не міг це ігнорувати. Полицький смугастого хутра, вогник в очах, її швидкість і вправність стояли перед очима Бурешуба навіть попри те, що він давно вже пішов із печери. «То це так відчуваються Воронолап і Перохвоста?» — раптом подумав вояк, відчуваючи іскру співчуття, якої раніше не помічав. Чи зможе він так само легко переступити межу, аби бути зі Студнею?

Бурешуб прогнав ці думки. Він ніколи більше не побачить Студню, тож який сенс? Натомість Річковий вояк спробував зосередитися на сонячному ранку, на радощах полювання із вправною напарницею. Гарно бути разом із Вивірколапкою як із подругою, без ревностів, які могли загрожувати його дружбі з Ожинокігтем.

— Ходімо! — Вивірколапка вже збігла вниз, до кущів. — Я хочу, щоб ти навчив мене тих нових гірських прийомів.

Поки сонце підбивалося вгору, вони пробиралися крізь ріденьку гірську рослинність і вже по trochu згромаджували кагат свіжини на прискалку, якраз де він завертав за скелю. Вивірколапка вивчила нові способи швидкого полювання і не могла стриматися, щоб не вистрибувати, як мале кошеня, впіймавши свого першого сокола.

— Треба нам навчити цього домашніх, — нявкнула вона, лапкою змахнувши з носа пір'їну. — Ми завжди полюємо в підліску, але таким способом зможемо полювати і на відкритому.

На Бурешуба нахлинули тривожні думки про майбутнє в лісі. Вивірколапка, вочевидь, зрозуміла, про що він думає, бо її тріумф одразу згас, і вона вже тихіше додала:

— Мабуть, треба.

Коли вони повернулися до печери з новою здобиччю для кагату, Бурешуб побачив, що Пазур сидить на прискалку, напівзаплющивши очі та вбираючи сонячне світло своїм пошарпаним хутром.

Почувши, як наближаються коти Клану, він розплющив очі.

— Гарно пополювали, — нявкнув смугань.

— Пригощайся, — запросив Бурешуб.

— Дякую, — Пазур попрямував до кагату і витяг із нього кроля.

Вивірколапка полізла назад у нору.

— Піду приведу наших ледарів, — оголосила вона.

Бурешуб запримітив, що Пазур лише раз куснув і зупинився, вичікувально дивлячись на нього. Майже не усвідомлюючи, що він робить, Річковий вояк витяг сокола з кагату, швидко відгриз

шматок і підштовхнув його Пазуреві. Кіт Племені кивнув і підштовхнув власний шматок до Бурешуба.

— Бачу, ваше Плем'я також ділиться, — сказав Пазур, а Бурешуб винувато опустив очі.

Деякий час вони мовчки їли свіжину. Бурешуб не розумів, як саме вигнанці змінили гнів на милість і стали їм друзями, але був певен того, що зараз котам Кланів нічого було їх боятися. Він просто шкодував, що ніяк не може їм допомогти.

— Я так бачу, ти переживаєш за Плем'я, — нерішуче почав Бурешуб, ковтаючи шматок кролика.

— Ясна річ, що переживаю, — Пазур пронизав його поглядом бурштинових очей. — І ти також, хоч ти й не один із нас.

Бурешуб поволі кивнув. Він навіть собі намагався не зізнаватися в цьому. Невже його почуття справді були настільки очевидними чужинцеві?

— Кожен день ми живемо у страху, — провадив Пазур. — Кожен крок із печери сповнений жаху, за кожним каменем може ховатися Гострозуб.

Бурешуб кивнув, думаючи про вартових печери, які супроводжували мисливські загани. Він спробував уявити, як воно — ніколи не почуватися вільним на своїх угіддях, завжди відчувати загрозу чийхось кігтів та зубів. Дрижаки пробігли його шкірою, коли Бурешуб згадав полювання зі Студнею, ще у його перші дні у Племені. Вона розповіла, що Щовб та інші вартові мали захищати звіроловів від орлів, але насправді вони виглядали й Гострозуба. Коти Племені були в не меншій небезпеці, ніж здобич, на яку вони полювали.

— Якби ж то я знав, що його робити, — нявкнув Бурешуб. — Ми ж вирушили в цю мандрівку через пророцтво від Зореклану.

— Зореклану? — відлунив Пазур.

— Це духи наших предків-вояків, — пояснив Бурешуб. — Як ваше Плем'я Вічного Полювання.

Він заходився пояснювати, як Зореклан напрокував великі біди для лісу й обрав чотирьох котів, по одному з кожного Клану, щоб вони здійснили подорож і дізналися те, що їм мала сказати Північ.

— Я не належав до тих чотирьох, — закінчив Бурешуб, — але я не зміг розлучитися із сестрою.

— А зараз ви повертаєтеся додому, — нявкнув Пазур.

— Так, але ми навіть не знаємо, чи встигнемо допомогти, — навіть говорячи про це, Бурешуб розумів, що вони бодай *можуть* піти додому — Пазур і його одноплемінники не могли.

— Твої друзі казали, що ви втекли від Племені Стрімкої Води, — Пазур виглядав збентеженим. — Це означає, що вони вас ув'язнили? Це не те Плем'я, яке я знав.

— Ну, не зовсім так, — глитнув Бурешуб. Якщо він хоче завоювати довіру цього kota, то мусить розказати всю історію. Але як відреагує Пазур? Були всі шанси, що смугань спробує відвести його назад до Племені, аби сповнити пророцтво й вибороти собі право повернутися додому. — Було ще одне пророцтво, — нарешті, зізнався він. — Скелевидець отримав знак від Племені Вічного Полювання.

Пазур слухав історію Бурешуба, невідривно дивлячись на нього своїми бурштиновими очима.

— Срібний кіт? — промурмотів він, коли історія добігла кінця. — Гадаєш, ти і є той кіт?

Бурешуб уже хотів було заперечити, але зрозумів, що не може.

— Не знаю, — чесно відповів він. — Спершу я не розумів, як я ним *можу* бути, але зараз... Пророцтво Зореклану для мене важливіше за будь-що інше, але я не належу до обраних. Тому не можу точно знати, чи не повинен натомість сповнити інше пророцтво, — зітхнув Річковий кіт. — Але ж я не можу йти за обома пророцтвами. Яке з них правдиве?

Пазур кілька митей мовчав, а тоді важко нявкнув.

— Жодне з них не правдиве. І жодне не хибне, — він тихо загарчав, звук долинав із глибин горла. — Пророцтва дивні. А їхні слова незрозумілі.

Бурешуб кивнув. Йому із друзями навіть і на думку не спало б, що «північ», про яку казав Зореклан, це ім'я мудрої борсучихи.

— Усе залежить від того, як коти тлумачать пророцтво, — провадив Пазур, — і те, чи пророцтво сповниться, залежить від того, що вони самі вирішать із ним робити. Ми самі обираємо собі чин. Хіба серед ваших котів не так?

Бурешуб зачудовано витріщився на старшого кота. Він мав рацію. Зореклан і Плем'я Вічного Полювання вимагали того самого від котів, за якими наглядали, з однаковими обіцянками заступництва та проводу, якщо вони зуміють читати їхні знаки.

— А що, по-твоєму, ти маєш робити? — виклично поцікавився Пазур.

— Я не знаю, — похитав головою Бурешуб.

— Але дізнаєшся, — великий кіт звівся на лапи. — Тобі підкажуть твоя сила і хоробрість, — у його очах блідо зблиснула симпатія. — Тільки не роздумуй надто довго, — додав він і ковзнув назад у тунель, що вів до печери.

Коли Пазур пішов, Бурешуб втомлено зітхнув. Для нього було забагато усіх цих таємниць. Він був вояком і все, чого хотів — це жити за вояцьким правильником. Але що було робити, коли сам правильник не давав чітких відповідей?

Сонце нагріло хутро Бурешуба, а в животі відчувалася приємна важкість свіжину. Він позіхнув, і його очі заплющилися.

Здавалося, майже тієї миті він виявив, що лежить на лісовій галявині, хоч і не міг сказати достеменно, де саме. Запах свіжої зелені оточував його зусбіч, Бурешуб чув тихеньке жебоніння струмка. Він розплющив очі та побачив місячне світло, що лилося крізь листя над його головою.

Збентежений Бурешуб повернувся. Це був ліс у розпалі зеленисту, хоча насправді вже наближався гололист. Тоді його ніс залоскотав приємний запах — щось солодке і заспокійливе, і чомусь до болю знайоме, хоч він і не пригадував, щоб колись раніше відчував його. Голос позаду нього промовив:

— Бурешубе.

Він повернув голову, і на мить йому здалося, що він дивиться на Перохвосту. Ні, у цієї кішки також було сріблясте хутро, дуже подібне до сестриноного, але Бурешуб її не впізнавав.

— Хто ти? — запитав він, спинаючись на лапи.

Кішка не відповіла, а просто підійшла до нього і торкнулася носом. Бурешуб побачив поблиски зоряного саява навколо її лапок. Здригнувшись, він збагнув, що спить і що войовниця Зореклану прийшла, щоби побачитися з ним.

— Любий Бурешубе. Я так пишаюся тобою і Перохвостою, — почала дивна воячка. — Ви пройшли великі випробування, доводячи свою відвагу й віру раз за разом. Ти в усьому слухався Зореклану, і ми дуже тобою втішені.

— Кгем... дякую, — непевно нявкнув Бурешуб.

— А проте в котів Племені також є відвага та віра, хоч вони і слідують за іншими предками-вояками. Тобі варто вшанувати їх і Плем'я Вічного Полювання.

— Я знаю, — палко погодився Бурешуб. Ким би не була ця Зоряна воячка, вона достеменно розуміла, як він почувається. — Будь ласка, скажи, що мені робити, і скажи, хто ти.

Кішка підійшла до нього так близько, що її солодкий запах заповонив усі його почуття.

— А ти не знаєш? — промуркотіла вона. — Я твоя мати, Срібнострумка. А щодо того, що тобі слід робити... Бурешубе, пам'ятай, що одне питання має багато відповідей...

Сяйво навколо неї почало згасати. Бурешуб зостався на галявині сам.

— Не йди, — заблагав він.

Він крутнувся, намагаючись побачити, куди вона зникла. Очі Бурешуба широко розплющилися, коли він побачив, що насправді лежить на землі біля входу в нору, а його друзі трохи віддалік розправляються з кагатом.

Річковий вояк зірвався на лапи. Йому прийшов сон від Зореклану! Він бачив свою рідну матір, яка померла, народжуючи його та Перохвосту. Але не було часу оплакувати те, що він не знав її за життя. Нарешті він знав, що йому належить зробити, хоч і гадки не мав, як саме.

Перохвоста підвела погляд, у її блакитних очах виднілося здивування.

— У чому справа?

— Я... я мушу повернутися, — зіпнув Бурешуб. — Мушу сповнити пророцтво Племені.

— Що? — озвалася Вохрошубка, впустивши мишку, яку саме збиралася з'їсти. — У тебе в мізках бджоли завелися?

Бурешуб похитав головою.

— Я говорив зі Срібнострумкою. Із нашою матір'ю, — звернувся від до Перохвостої. — Вона прийшла до мене уві сні.

— І вона сказала тобі повернутися? — широко розплющила очі Перохвоста.

— Ну, не зовсім. Але вона сказала мені, що одне питання може мати багато відповідей. Гадаю, одна із цих відповідей для мене — це піти назад і прийняти долю, яку мені приготувало Плем'я Вічного Полювання.

— Але Бурешубе... — Ожинокіготь здавався збентеженим. — Як щодо твого обов'язку перед Зорекланом? Як щодо *нашого* пророцтва?

— Я ніколи не належав до четвірки обраних котів, — нявкнув Бурешуб, — а Срібнострумка сказала, що Плем'я Вічного Полювання також заслуговує на пошану. Вони також предки-вояки, хоча й не наші.

Він бачив, що Ожинокігтя його рішення не тішить, і хіба сподівався, що Громовий вояк не спробує наказати йому продовжувати подорож. Бурешуб поважав Ожинокігтя, йому подобалось подорожувати під його проводом, але зараз, коли він знав, що знайшов правильний шлях, ніщо не могло його відвернути, навіть дружба, яка зросла між ними.

— А що ви всі думаєте? — нявкнув Ожинокіготь.

Коти Кланів невпевнено поглядали одне на одного. Чекаючи, коли ж хтось із них заговорить, Бурешуб запримітив, що Пазур разом із Каме-нем і Птахою сидять трохи осторонь. Оце вперше Бурешубові здалося, що він побачив блиск надії у бурштинових очах великого смуганя, але шойно їхні погляди зустрілися, як Пазур негайно відвернувся, ніби не міг дозволити собі голосувати в цьому диспуті.

— Ну, я гадаю, що це мишомізка ідея, — метляла хвостом Вохрошубка. — Я залишуся з Ожинокігтем і повернуся назад до лісу. Чи ти забув, що там відбувається?

— Я ж і не прошу нікого піти зі мною, — квапливо нявкнув Бурешуб. — Це те, що мушу зробити я, ви ж усі можете продовжувати подорож.

Перохвоста підвелася й підійшла до брата, притиснувшись носом до його плеча.

— Дурненький ти клопоть шерсті, — нявкнула вона. — Ти ж не думав, що я дозволю тобі зробити це самому, правда?

— Тоді я також піду, — Бурешуб не здивувався, що Воронолап захотів піти з Перохвостою, але був заскочений зненацька, коли Вітряний новак

повів далі. — Власне, Бурешубе, я гадаю, що ти маєш рацію. Відколи ми тебе врятували, ти все нипав тут, ніби кріль без хвоста. У мене аж хутро починає боліти, щойно на тебе гляну. З тебе явно не буде жодної користі, поки ти нарешті не спробуєш допомогти цим котам.

Бурешуб вдячно кивнув йому. Буркітливі слова Воронолапа не могли приховати того, що насправді він зробив йому дуже хорообру пропозицію. Ніхто з котів Кланів не міг бути певним того, що Племя знову радо їх прийме, не кажучи вже про небезпеку від Гострозуба.

— І я хочу піти! — зірвалась на рівні Вивірколапка, поблискуючи своїми зеленими очима і метляючи хвостом від захвату. Повернувшись до Ожинокігтя, вона заблагала: — А якщо ми всі підемо? *Не можна*, щоби Бурешуб зіткнувся з Гострозубом віч-на-віч.

— Та йому й не доведеться, — сухо нявкнув Ожинокіготь. Він пригнічено глянув на Вохрошубку і додав: — Здається, ми в меншості. Якщо йде один, то йдуть усі. Я не забув про ліс, але й про вояцький правильник слід пам'ятати.

Вивірколапка безгучно і тріумфально нявкнула. Вохрошубка лише смикнула хвостом.

— Я думаю, що ви всі тут скажені, як зайці в новоліст, — прогарчала вона, — але я сказала, що залишуся з тобою, Ожинокігтю, і я таки залишуся.

Бурешуб окинув друзів поглядом, аж до кінчика хвоста зігрітий теплом їхньої відданості. Окрім сестри, ніхто з них не мав жодних підстав підтримувати його. Хіба що заради дружби, що пов'язала їх за час дороги. Північ казала правду, стверджуючи,

що чотири Клани стали одним. Бурешуб бачив лише переваги в тому, як старі межі між Кланами щезали, і йому було цікаво, чи й у лісі Клани також навчаються бути друзями перед лицем загрози Двоногів. Можливо, нарешті біль від його напівкровного походження вийде пом'якшити, нарешті він знайде своє справжнє місце.

— Дякую вам, — урочисто нявкнув Бурешуб.

— Плем'я Вічного Полювання вшанує твою відвагу, — промурмотів Пазур. — Але що докладно ти плануєш робити?

— У мене є ідея, — нявкнула Вивірколапка, готова вистрибнути зі свого хутра.

Усі коти глянули на неї. Пазур недовіриливо зашипів.

— Кажи, — заохотив її Ожинокіготь.

— Як і казала Срібнострумка, — почала Вивірколапка, — кожне питання має багато відповідей. Так от, багато котів намагалися вбити Гострозуба і не змогли. Навіть бійці, як-от Пазур. Тому нам потрібна інша відповідь, і я, здається, знаю її.

— І що? — сухо нявкнув Воронолап. — Ти плануєш підійти до нього і гречно попросити забратися?

— Мишомізкий! — обурилася Вивірколапка, — Ні, якщо ми не можемо вбити Гострозуба самі, нам треба знайти те, що зможе зробити це за нас.

Розділ 20

Хвіст мишки прослизнув поміж розпростертими кігтями Листолапки, і їй залишилося хіба розчаровано дивитися на шпарку, в якій зникла тваринка. Громова новачка пішла з табору, щоб зібрати ще листя для Попелюшки і, слухаючись наказу Вогнезора про те, що нікому не слід ходити поодиночку, взяла із собою Карохвістку.

— Невдача, — співчутливо нявкнула плямиста киця. — Але, як на те пішло, вона все одно була миршава.

— Але це була здобич, — відрізала Листолапка. — І я б її спіймала, якби не була така голодна, що в очах двоїться.

Новачка почала задкувати з-під куща. Зненацька вона запримітила його характерні темно-зелені листки та червоні ягоди, якими були всіяні гілки і земля навколо стовбура.

— От лайно! — прошипіла вона. — Та ще й усі лапи в ньому.

— Що таке?

Листолапка остаточно вилізла з-під куша і хвостом показала на ягоди.

— Душогубниці, — нявкнула вона. — Я так хотіла спіймати мишу, що навіть їх не помітила.

— Тоді йдемо пошукаємо воду і швидше змиємо їх, — здригнулася Карохвістка.

Листолапка дуже збентежилась, побачивши вираз жаху в очах товаришки. Душогубниці були вельми небезпечні, але тільки якщо їх з'їсти. Карохвістка була однією з найхоробріших кішок, проте від вигляду ягід здавалася переляканою: її вуха прищулились, а хутро стало дибки.

— З тобою все добре? — запитала Листолапка, коли вони побрили назад до лісу, шукаючи калюжу, в якій можна було б змити отруту.

— Так, усе гаразд, — кліпнула Карохвістка. — А ти знала, що я колись мало не померла від душогубниць?

— Ні! — Листолапка спинилася, широко розплющивши очі. — А що трапилось?

— Я тоді була ще кошеням, це було до твого народження. Я пішла за Темносмугом до лісу — ти його не знаєш, але він був найближчим союзником Тигрозора у Громовому Клані. Я побачила, як він говорить із Чорнозором — тоді той був іще Чорноногом, Тигрозоровим воєводою — в *наших* угіддях. І щоб я нікому не розповіла про це, Темносмуг дав мені душогубниці.

— Це жахливо! — Листолапка притиснулася мордочкою до Карохвістки.

— Я вижила тільки завдяки Попелюшці, — нявкнула воячка. — Але тепер це все позаду. Що б ті Двоноги з нами не робили, принаймні

Тигрозором нам більше не доводиться перейматися, — вона озирнулася, високо задерши хвоста. — Ходімо, вимиємо тобі лапи. Тільки отруєння душогубницями нам зараз у Клані не вистачало.

Листолапка йшла за товаришкою глибше у підлісок, а в її голові збиралися щораз похмуріші думки. Якщо Тигрозір справді був батьком Шулікокрига та Мільгокрилої, тоді, можливо, це *не зовсім* позаду.

Що ближче кішки підходили до Громошляху, то гучнішим ставало ревіння потвор Двоногів. Нарешті в улоговині вони знайшли невеличку калюжу, в яку Листолапка кілька разів умочала лапки, а тоді терла їх об траву, аж поки не впевнилася, що з подушечок зникли будь-які сліди душогубниць. І попри це вона знала, що не зможе спокійно виллизувати свої лапи ще багато днів.

— Ну ось, — нявкнула новачка. Їй довелося підвищити голос, аби перекричати ревище потвори. — Тепер наче все добре. До речі, онде величенька купина кервелю. Попелюшка буде...

Вона урвала мову і злякано зіпнула, коли раптом ревіння потвори погучнішало, ніби саме небо розколювалося від грому. Величезне, блискуче тіло прорвалося крізь підлісок, зминаючи кервель, який щойно помітила Листолапка. Карохвістка перелякано зойкнула і чкурнула на найближче дерево, дряпаючись угору корою і спинившись щойно на найближчому розгалуженні; її хутро наїжачилось так, що вона здавалась удвічі більшою, ніж насправді.

Листолапка втиснулась у виїмку в землі. Застигнувши від жаху, вона спостерігала, як потвора напала на молодий ясен і вирвала його із землі

так само легко, як вона могла вирвати корінь лопуха. Дерево злетіло вгору і стало нагадувати величезну покорчену кінцівку, коли потвора здерла з нього гілки. Тріски почали падати униз навколо Листолапки, б'ючи об землю, ніби град.

— Листолапко! — вереск Карохвістки пробився крізь страх. Воячка зістрибнула з дерева, мабуть, збагнувши, що й воно не обіцяє безпечного приюту. Вона промчала відкритим простором і допомогла Листолапці підвестися. — Біжи!

Новачка востаннє нажахано глянула на потвору і побачила, що та почала розтинати дерево на шматки. А тоді Листолапка вже мчала крізь ліс поруч із Карохвісткою, плутаючись у хащах орляка і глибоких багновинах.

Коли ревіння зтихло і перетворилося на блідий гуркіт десь позаду них, кішки зупинились, відсапууючись.

— Вони забирають усе більше й більше нашого лісу, — видихнула Карохвістка. — Скоро нам геть не залишиться місця.

Листолапка тремтіла і постійно озиралася назад, ніби очікуючи, що зараз із-поміж дерев вихопиться потвора, що й досі переслідує їх.

— Ненавиджу їх! — крикнула вона. — Вони не мають права сюди приходити. Що ми їм зробили?

— Ось тобі й Двоноги, — нявкнула Карохвістка. Вона вже трохи заспокоїлася, хутро на плечах почало знову влягатися. За мить плямиста кицька кінчиком хвоста торкнулася вушка Листолапки. — Ходімо, пошукаємо трав на кордоні Річкового Клану. Заберемося подалі від тих потвор.

Листолапка кивнула, надто налякана, щоб говорити. Вона подалася слідом за воячкою через

ліс, понутившись від думки, що всі ці мирні місця більше ніколи не будуть мирними, що дерева тут ніколи не зазеленіють у новоліс і не даруватимуть прохолоду своїми тінями. Зореклан, мабуть, теж шкодує, зрозуміла вона, особливо через те, що нічого не може із цим вдіяти.

— Що ж ми будемо робити? — за кілька митей спитала Карохвістка. — Я вже й не пам'ятаю, коли востаннє нормально їла... як і будь-хто інший у Клані. Поглянь на Папоротехмарку. Вона винуватить себе в тому, що Модринка померла, але це взагалі не її провина.

Листолапка подумала про лагідну Папоротехмарку, яка горювала за своїм померлим кошеням, та про нещасного Порохошуба, який марно намагався її заспокоїти. Вона згадала Рябохвосту, яку голод призвів до того, що вона мусила з'їсти отруєного кроля. Морозошубка вже так ослабла, що навіть не покидала кубла старійшин і почала кашляти. Попелюшка з дня на день очікувала епідемію зеленого кашлюку, який міг легко перетворитися на смертоносний чорний кашлюк.

— Іноді мені здається, що Двоноги не зупиняться, доки ми всі не повмираємо, — тихо нявкнула Листолапка.

Карохвістка погодилася.

— Таке враження, ніби Зореклан нас покинув. Листолапко, вони не говорили до тебе чи Попелюшки? Чому вони не попередили нас? Невже наші предки-вояки більше про нас не дбають?

Листолапка заплющила очі. Вона так сильно хотіла розповісти подрузі, що Зореклан відкрив правду, хоч і не медикотам чи їхнім новакам. Але вона пообіцяла оберігати таємницю обраних

котів, і якщо вже мала порушити обіцянку, то хіба що заради Вогнезора або Попелюшки.

Ба більше, Листолапка вже сама почала думати, що куди б Зореклан не послав цих котів, вони не повернуться. Минуло багато днів, відколи вона востаннє могла зв'язатися з Вивірколапкою в думках. У Листолапки боліло серце від думки, що вона може більше ніколи знову не побачити сестру чи Ожинокігтя. Не було сенсу дражнити Карохвістку надією, щоб потім її відібрати.

Коли вони наблизилися до кордону з Річковим Кланом, де берег річки спускався до мосту Двоногів, Листолапка вже трохи заспокоїлася. Звуки потвор Двоногів ще не досягали цієї частини території, і тут було так мирно, що можна було подумати, наче у лісі нічого поганого й не відбувалося.

Покуштувавши повітря, вона вловила запах кролика, а тоді помітила створіннячко, що стрибало поміж кущами орляку. Їй аж лапи засвербіли його наздогнати, але новачка пригадала наказ Вогнезора і жакливу смерть Рябохвостої.

— Бісить, правда? — пробурмотіла Карохвістка й роздратовано смикнула хвостом. — Присягаюся, ці тупі створіння зараз із нас сміються.

Листолапка кивнула, але її рот все одно наповнився слиною. Вона гадала, скільки ще мине часу, доки вони всі впадуть у відчай і, як Рябохвоста, ризикнуть їсти кролів.

Попереду неї Карохвістка стала у мисливську стійку. Обережно, щоб не потривожити подругу, Листолапка почала її обходити, аж доки не побачила те, що помітила Карохвістка: білку, що поволі перебігала галявину. «Так!» — подумала

Листолапка. Цю здобич можна було їсти, забрати до табору для Папоротехмарки та Морозошубки...

Карохвістка стрибнула. Хоч кішка й не видала ні звуку, білка чкурнула геть, перш ніж лапи воячки приземлилися на те місце, де вона була. Карохвістка роздратовано скрикнула і кинулася за білкою, що вже бігла до найближчого дерева.

— Карохвістко, ні! — вигукнула Листолапка, раптом зрозумівши, що дерево було потойбіч кордону.

Але Карохвістка була засліплена голодом і погонєю за здобиччю. Білка забігла на дерево, а кішка стрибнула вгору і вже було вхопила її за хвоста, та тваринка визволилася. Карохвістка впала на землю, роздратовано форкаючи.

— Вертайся! — гукнула Листолапка. — Ти на Річковій території!

Карохвістка зіп'ялась на лапи, до її хутра причепилося кілька травинок.

— От лайно! — гаркнула вона. — Я майже її вхопила.

Перш ніж Листолапка встигла знову покликати подругу, її увагу привернув знайомий запах. З-за дерева з'явилася смугаста постать, і як тільки Карохвістка розвернулася, величезна лапа штовхнула її на землю і притиснула.

— А це що? — прогарчав Шулікокриг. — Громові коти на нашій території?

Розділ 21

Карохвістка глянула на Шулікокрига. Звиваючись, вона вчепилася кігтями в його лапу, але тривалий голод дався взнаки, і в неї не вистачило сили визволитися. Вояк навіть не смикнувся і проїхався їй по вухах іншою лапою.

— Ти йдеш зі мною до Леопардозірки, — прогарчав він. — Хай вона вирішить, що із цим робити. Громовий Клан не має права порушувати наші кордони.

— Відпусти її! — нявкнула Листолапка. — Вона тільки на пару хвостів зайшла на вашу територію.

Шулікокриг зміряв її недружелюбним поглядом.

— А, це знову ти.

— Ага, знову я, — Листолапка підійшла ближче і глянула у крижані блакитні очі Шулікокрига, збираючи всю свою хоробрість. — Ти був досить радий, коли я прийшла на допомогу Шуваролапові.

Ти маєш борг перед Громовим Кланом, — переконливо додала вона. — Відпусти Карохвістку.

Шулікокриг виширив зуби.

— Клани одні перед одними боргів не мають. Вояцький правильник каже, що ми повинні дотримуватися кордонів, а вона, — він зневажливо смикнув хвостом у бік Карохвістки, — очевидно, не в курсі.

Листолапка відчула, як її хутро настовбурчується, а м'язи напружуються, ніби тіло готується до бійки із Шуліокригом. Разом із Карохвісткою вони мали шанс перемогти його... Але вона змусила себе зберігати спокій і не зрушила зі свого місця на кордоні. Новачка могла тільки уявити реакцію Вогнезора, якби той дізнався, що вона напала на kota з іншого Клану на його ж території.

Важко було вблагати такого нахабного вояка, але Листолапка мусила спробувати ще раз.

— Будь ласка... Вона ж нічого злого не робила.

Очі Шуліокрига зблиснули, як дві крижинки.

— Вона крала здобич.

— Не крала! — очі Листолапки розширилися. — Це була білка Громового Клану.

Карохвістка, яка досі лежала під Шуліокриговою лапою, раптом подалася вгору. Шуліокриг скрикнув: її зуби вчепилися в його ногу. Якусь мить вони волочилися по землі у бійці, але, незважаючи на всю хоробрість, Карохвістка не могла тягатися з розміром і силою Шуліокрига. Скоро вона вже знову лежала під його лапами і важко дихала.

— Гаразд, vedi мене до Леопардозірки, — кинула Громова кішка. — Але я битимуся з тобою на кожному кроці.

Шулікокрига це не налякало.

— Ага. Так і зробиш.

Листолапка з відчаєм роззирнулася. Чому тут не було Вогнезора чи Попелюшки? Вони могли би переконати Шулікокрига. З її боку кордону взагалі не було жодного кота, але вона раптом помітила золотистий відблиск у комишах потойбіч річки, а за мить побачила Мільгокрилу, яка перебігала міст Двоногів. Річкова новачка піднялася схилом і спинилася біля свого брата.

— Що тут відбувається?

— Сама бачиш, — Шуліокриг ляснув Карохвістку хвостом. — Я зловив порушницю. Я збираюся відвести її до Леопардозірки.

— Вона не хотіла, — благала Листолапка, відчувши приплив надії, коли з'явилася Мільгокрила. — Вона гналася за білкою — одною з наших — і не зрозуміла, що перебігла кордон.

Мільгокрила перевела погляд із брата на Листолапку й назад.

— Відпусти її, — нявкнула вона. — Це неважливо. Вона нічого не впіймала. Якщо ти відведеш її до Леопардозірки, то можеш розпалити війну між нашими Кланами.

Шуліокриг зосередив свій холодний блакитний погляд на сестрі.

— А це хіба так погано? Усі знають, що у Громового Клану проблеми. Це може бути наш шанс захопити їхню територію.

Листолапка зойкнула. То Шуліокриг насправді цього хотів? Мільгокрила глянула на брата.

— Не будь мишомізким, — холодно нявкнула вона. — Пам'ятай, що Леопардозірка в боргу перед Вогнезором. Він повернув їй Клан, коли

Тигрозір спробував захопити владу. Вона ніколи не піде на нього війною.

— Піде, якщо матиме привід, — відповів Шулікокриг. — Тут справа не у старих боргах, а у вояцькому правильнику. Межі між Кланами мають щось та означати! — його голос став геть високим від відчаю, і йому довелося глибоко вдихнути, перш ніж загарчати. — А ти припни язика, Мільгокрило. І не забувай, що говориш із воєводою.

— Що? — вигукнула Листолапка. — А що з Мрячконіжкою?

— Мрячконіжка — боягузка, — виширився Шулікокриг. — Вона не змогла миритися з тим, що відбувається з лісом, і втекла.

— Ніхто не бачив Мрячконіжку вже цілий день, — пояснила Мільгокрила Листолапці, яка стривожено дивилася на неї, — відколи вона пішла у патруль до Чотиридерева. Ми не знаємо, що з нею сталося.

— Навіть якщо вона повернеться, воєводою їй більше не бути, — прогарчав Шулікокриг. — Воєводи не можуть просто так собі піти блукати, коли їм заманеться.

У голові в Листолапки запаморочилося. Вона не могла в це повірити. Мрячконіжка не була боягузкою. Листолапка гадала, що Річковий Клан не хвилювало те, що відбувалося з трьома іншими, бо тільки їхні території поки не зачепили Двоноги. Але зараз Мрячконіжка зникла...

А скільки ще зникло? Що, *всі* Клани втратили котів? Мороз пробрав Листолапку аж до кісток: ці зникнення не могли бути пов'язані з пророцтвом від Зореклану. Навіть якщо обраним котам і не вдалося здійснити пророцтво, Зореклан

не посилав би ще і ще назустріч жорстокому фатуму. Тож до цього мають бути якось причетні Двоноги.

Листолапка нічого не сказала про свої припущення Мільгокрилій та Шулікокригу, а Карохвістка, на щастя, не розповіла їм про зникнення Хмарохвоста і Ясносердої. Що менше Річковий Клан знав про справи Громогого, то краще, особливо якщо Шулікокриг тільки і чекав, поки Громові коти ослабнуть, щоб напасти.

Натомість, тишу порушила Мільгокрила:

— Знаєш, а ти таки дурень, Шулікокригу, — нявкнула вона.

— Ти про що? — миттю наїжачився її брат.

— Якщо ти хочеш повалити Громовий Клан, ти робиш це неправильно.

— А ти у нас знаєш, як правильно? — вищирився Шулікокриг.

— Так, я знаю, — холодно сказала Мільгокрила.

Листолапка заледве вірила власним вухам. Зненацька вона стала почуватися так, ніби взагалі ніколи не знала цю кішку.

— Ну ж бо, просвіти мене.

Мільгокрила повернула голову й кілька разів лизнула своє плече.

— Будь добрий до них. Зроби так, щоби вони були нам вдячні. Тоді Громові коти мовчатимуть, поступово стаючи все слабшими і слабшими. Нащо битися і наражати на травми наш Клан? Нехай Двоноги зроблять роботу за нас. Тоді ми прийдемо і заберемо їхні землі.

Шулікокриг замислено приплющив очі.

— Можливо, це й слушно, — буркнув він. — Гаразд, — вояк відступив і дозволив Карохвістці підвестися. — Ідіть і не повертайтеся.

Карохвістка обтрусилася і виклично глянула на супротивника, перш ніж зробити кілька кроків назад на власну територію. Листолапка пильно роздивилась її, коли та перейшла кордон, але, за винятком кількох поверхневих подряпин, Шулікокриг її не ушкодив.

— Я перекажу Вогнезорові твої слова, — някнула Громова новачка до Мільгокрилої. — Він захоче обговорити це з Леопардозіркою на наступному Зборищі.

Дві пари очей, крижані блакитні та бурштинові, звернули на неї свої погляди.

— Звісно, скажи йому, — заохотив Шулікокриг. — Навіть якщо Вогнезір повірить тобі, що він зможе зробити? Чи ти думаєш, що якийсь Громовий кіт Леопардозірці дорожчий, ніж я?

Карохвістка підштовхнула Листолапку.

— Ходімо. Повертаємось до табору.

Листолапка відвернулася, опустивши хвоста. Їй подобалась Мільгокрила, вона вірила їй, а зараз скидалося на те, що подруга її зрадила. Навіть якщо Мільгокрила й була віддана передусім Річковому Клану, Листолапка нізащо б не подумала, що та здатна на такий холодний розрахунок.

Вона відійшла не більш ніж на кілька лисячих хвостів, коли почула, як Мільгокрила тихенько кличе її на ім'я. Листолапка зупинилась і озирнулася. Мільгокрила стояла на межі. Шулікокрига ніде не було видно.

— Листолапко! — Мільгокрила поманила її хвостом.

— Не зважай на неї, — пробурмотіла Карохвістка. — Кому потрібні такі друзі?

— Листолапка, будь ласка, — в голосі Мільгокрилої чулося благання. — Дозволь мені пояснити.

Листолапка завагалась, а тоді неохоче ступила кілька кроків до межі. Карохвістка не відставала. Листолапка відчувала її напруженість і аж здригнулася від гидливого погляду, яким вона обдарувала Річкову кицьку.

— Я ж мусила сказати це перед Шуліокригом, — наполегливо пояснювала Мільгокрила. — Чи ти сама не бачиш? Інакше він би нізачо не відпустив твою товаришку.

Листолапка відчула полегшення. Вона не хотіла погано думати про Мільгокрилу, нізачо, бо ж вони поділяли зв'язок, який єднає усіх медикотів. Громова новачка бачила, як її власне полегшення відбивається в очах Річкової киці, а Мільгокрила додала:

— Ти віриш мені? Ми досі приятельки?

— Звісно ж, — Листолапка підступила вперед і поноськалася з Мільгокрилою, проігнорувавши скептичне пирхання Карохвістки. — Дякую.

Позаду Мільгокрилої, біля підніжжя схилу, вона побачила Шуліокрига, який вийшов із кущів та легко перестрибнув місток Двоногів. Вона здригнулася, пригадавши жорстоку амбітність у його очах. Та ж ніхто, крім Тигрозора, не був такий спраглий влади?

— Мільгокрило, — промурмотіла Листолапка, нездатна й далі витримувати цю непевність. — Хто був твій батько? Тигрозір?

У бурштинових очах Мільгокрилої промайнуло здивування. На мить вона завагалась, а тоді відповіла:

— Так.

Розділ 22

Це було безумство, чистісіньке безумство. Ці слова відлунили мало не в кінчиках його лап, коли Бурешуб дозволив Щовбу та ще одному вартовому супроводити його назад до печери за водоспадом. Інші лісові коти, у супроводі ще більшої кількості вартових, юрмилися відразу за ним, а Пазур і його побратими-вигнанці замикали ходу. Патруль запримітив їх, коли вони вийшли до річки. Бурешуб був практично певен того, що зараз вони радше в'язні, аніж гості, тож гадки не мав, що з ними зробить Плем'я. Коти Кланів із боєм пішли звідси два дні тому, тож розсудливо було б чекати ворожого ставлення. Пазур і його друзі наражалися навіть на більший ризик, бо їм було наказано не повертатись аж до смерті Гострозуба.

Перші промені мерехтливого місячного світла пробивалися крізь заслону води на вході в печеру, і вже невдовзі Гострозуб мав вийти на лови.

Бурешуб навіть не був певен того, що Плем'я прислухається до плану Вивірколапки. Він шукав усередині себе якісь нові джерела відваги, і його огорнув блідий запах Срібнострумки. Бурешуб озирнувся, гадаючи, чи Перохвоста також його відчуває. Сестра йшла відразу позаду нього, в її блакитних очах читалась турбота. Але жоден із них не здригнувся, коли вартові печери юрмою вийшли з-поза скель, як і завжди, чудово замасковані завдяки вимашеному багном хутру. Бурешуба зігрівала відвага його друзів, їхня відданість йому та вояцькому чину, навіть так далеко від лісу. Він знав, що вони зроблять усе, що потрібно, аби допомогти Племені, або загинуть у битві.

Скелевидця явно попередили про їхнє прибуття, бо він уже чекав на них посередині головної печери. Навіть крізь шар багна Бурешуб міг розглядіти, що шмат хутра на його боці було вирвано в бою з Гострозубом, а над одним вухом зяяла свіжа рана.

Бурешуб підійшов і поклав йому до ніг шматок свіжини: то був гірський заєць, хутро якого тільки-тільки почало біліти перед гололистом.

— Що це таке? — голос Скелевидця був холодний, а погляд ворожий. — Чому ви повернулися?

— Щоб допомогти вам перемогти Гострозуба, — відповів Бурешуб.

Його серце почало стукотіти ще швидше, коли він не побачив у погляді Цілителя ні вітання, ні полегшення.

— І що ж ви, по-вашому, можете зробити?

Цілитель роззирнувся печерою; простеживши за його поглядом, Бурешуб побачив, що Плем'я

виходить із тіней. Гірські коти дивилися із цікавістю, але сторожко. Приязнь, яку вони почали виказувати до котів Кланів, зникла після пережитого шоку від нападу Гострозуба й після того, як Бурешуб не зміг порятувати їх усупереч обіцянкам предків-вояків. Як і Скелевидець, чимало з них були подряпані або й узагалі кульгали від глибоких ран. Бурешуб шукав поглядом Студню, але ніде її не бачив.

— Учора Гострозуб забрав Зорю, — прогарчав Скелевидець. — Ми спробували його прогнати, і багато з нас були покалічені. Один уже помер, ще двоє от-от переступлять межу Племені Вічного Полювання. Тоді ти нам не допоміг. Ти втік.

Докір Скелевидця різонував Бурешуба, ніби кігтем. Ще гіршим було згідливе бурмотіння Племені, ніби вони почувалися зрадженими через його втечу, так само, як зрадженням чувався він, коли його зробили в'язнем. Бурешуб почув вороже шипіння від одного з котів Кланів — здається, то був Воронолап — і сподівався, що новак здогадається промовчати.

— Я не вірив у те, що я — обіцяний кіт, — чесно нявкнув він. — І мені не подобалось моє ув'язнення в Печері Шпилястих Каменів. Але відколи я втік, то все думав... І я повернувся з власної волі. Навіть якщо я не той кіт, про якого йдеться в пророцтві, я зроблю все можливе, щоб допомогти.

— Ми всі зробимо, — додав Ожинокіготь, ставючи опліч Бурешуба.

Цілитель Племені, здається, трохи розслабився. Коти навколо мурмотіли все голосніше, і принай-

мні в деяких голосах чулося схвалення. Тоді позаду пролунав голос Студні:

— Бурешубе! Я знала, що ти повернешся.

Бурешуб озирнувся і побачив, як вона проштовхується крізь юрбу. Він аж здригнувся, коли зазирнув у її сяйливі очі та почув привітний голос.

— Треба його послухати, — запевнила вона Скелевидця. — Плем'я Вічного Полювання послало його допомогти нам. Чому б інакше він повернувся, коли вже побачив, на що здатен Гострозуб?

Здавалося, Скелевидець уже не мав сил вірити в будь-що, але таки схилив голову.

— Гаразд, — сказав він. — Але що ж ви можете зробити, чого ще не робили ми? Гострозуб убив найкращих бійців у моєму Племені, ніби вони були молочними кошенятами.

Бурешуб смикнув вухами, підкликаючи Вивірколапку вперед. У зубах у неї був вузлик із листя.

— Покажи Скелевидцеві, що в тебе є, — нявкнув він і додав їй на вухо: — Сподіваюся, ти їх не ковтнула.

Вивірколапка поклала листя.

— Я ж не мишомізка! — обурено муркнула вона.

Повернувшись до Скелевидця, Бурешуб однією лапою підштовхнув до нього зайця.

— Ця здобич для Гострозуба, — нявкнув він. — А всередину ми покладемо це, — Річковий вояк делікатно розгорнув листя, в якому виявилася невеличка пригорща лискучих червоних ягід.

Кошеня, яке сиділо біля своєї матері, ступило крок уперед і заходилося із цікавістю обнюхувати

ягоди. Вивірколапка хвостом заступила йому дорогу і скерувала назад до матері.

— Не торкайся, — нявкнула вона. — Навіть від однієї в тебе будуть найгірші в житті болі в животі. Якщо виживеш.

Кошеня перелякано витріщилося на неї і нічого не сказало.

Не відводячи погляду від ягід, Цілитель Племені зашипів і відступив назад.

— Нічні ягоди?

— Ви їх знаєте? — запитав Бурешуб. — У Кланах ми називаємо їх душогубницями.

— Я знаю всі трави та ягоди, що ростуть у цих горах, — відповів Скелевидець. На мить у його очах спалахнув вогник цікавості, але тоді голова знову схилилася. Коли Цілитель заговорив, у його голосі вже чувся розпач. — І це знання ніяк не допоможе мені захистити Плем'я. Гострозуб надто сильний. Навіть твої душогубниці його не переможуть.

— Три штуки можуть убити найсильнішого вояка, — впевнено заговорила Вивірколапка. — Думаю, тут у нас достатньо, щоби впоратися навіть із Гострозубом.

— Ти певна? — Скелевидець виглядав здивованим.

— Якщо й ні, — додав Бурешуб, — то вони зможуть ослабити його достатньо, щоб ми прикінчили.

Скелевидець досі виглядав нерішуче. Його плечі були похилені, ніби на них покоїлася вага усіх гір.

Тоді Бурешуб почув метушню серед котів Племені, вороже мурмотіння, яке переростало в неса-

мовитий крик. Пазур пробивався наперед і врешті став біля Цілителя. Через тіні, що затемнювали печеру, більшість котів тільки зараз помітила повернення вигнанців.

Пазур незворушно стояв, а колишні одноплемінники кидали йому в лице звинувачення.

— Ви мали убити Гострозуба!

— Ви підвели нас!

— Скелевидцю, вони порушили наказ, коли прийшли сюди. Убий їх!

Коти Кланів інстинктивно згрупувалися навколо Пазура, готові захищати його. Хутро на карку Воронолапа піднялося, а Вохрошубка випустила кігті. Навіть завжди лагідна Перохвоста заходилася люто вимахувати хвостом. Бурешуб же пишався своїми вояками, як пишався б ними будь-який провідник.

Скелевидець підняв хвоста, закликаючи до тиші.

— Ну? — прогарчав Цілитель, дочекавшись, поки галас нарешті зник. — Сподіваюся, ви мали вагому причину на те, щоби прийти сюди.

— Якнайкращу, — відповів Пазур. — Можеш убити мене, якщо хочеш, але це не зробить тебе сильнішим у бою з Гострозубом. Твій ворог зовні цієї печери, а не всередині неї. Срібний кіт прийшов, тому час повірити у пророцтво Племені Вічного Полювання. Якщо ми не впораємось, можеш нас убити.

Плем'я замовкло. Замість ворожості тепер відчувалася їхня непевність, і Бурешуб відчув, як у нього на карку знову вляглася шерсть.

— Ми не можемо вбити звіра в його лігві, — провадив Пазур, — бо ми не знаємо, де він живе. Тому померти він має тут.

— Тут? — вигукнула Студня, а разом із нею і цілий хор лютих голосів. — У нашій печері?

Бурешуб простягнув до Студні хвіст і поклав його на плече. Вона мусить довіритися, наскільки б небезпечним не здавався план.

— Так, тут, — прогарчав Пазур. — Це місце нам добре знайоме, тут ми маємо сховок, тут ціле Плем'я зможе зненацька накинутись на Гостро-зуба, якщо доведеться завдати йому смертельного удару.

— І як ти пропонуєш його сюди приманити? — крижаним тоном запитав Скелевидець.

— Кров'ю.

Пазур підняв угору свою могутню лапу і до крові розпанахав її зубами; шарлатні краплі дощем пролилися на землю. Тоді він задер голову і несамовито завив, його виття відлунило в печері навіть гучніше, ніж водоспад. Він крутнувся і вибіг назовні, а Камінь і Птаха поквапились за ним.

У печері запанувала запаморочлива, лунка тиша, порушувана тільки шумом води. Бурешуб перевів подих. План почав втілюватися у життя. Вони проклали кривавий слід.

Першим озвався Ожинокіготь:

— Вивірколапко, Бурешубе, фаршируйте зайця. Слідкуйте, щоб сік душогубниць не потрапив вам на хутро, а якщо потрапить — негайно змивайте.

— Слухаємося, медикотику, — Вивірколапка схилила голову з насмішкуватою шанобою, її очі палали. — Ми знаємо, що робити!

Бурешуб слухав, як Ожинокіготь і Вохрошубка обговорюють, де найкраще буде залишити зайця. Скелевидець віддавав накази своїм вартовим печери, відправляв кошенят і мамок до ясел. На вході до того тунелю поставили вартових, а решта вартових печери та звіроловів залізла на позиції на стінах, звідки вони могли зістрибувати на Гострозуба. Їхні вимашчені багном шуби зливалися зі скелею, так що Бурешуб заледве розбирав, де ж саме вони поховалися.

І весь час у ньому невпинно наростало погане передчуття: має трапитися щось жахливе. Але чому? Адже саме цього від нього хотіло Плем'я Вічного Полювання? Він покуштував повітря, але зараз у ньому геть не відчувалася Срібнострумка, не було жодного сліду її заспокійливої присутності.

— Все буде добре, — Перохвоста підійшла і притулилася до нього. — Я знаю, що ти боїшся, але сюди тебе направив Зореклан у твоєму сні про нашу матір. Ми мусимо це зробити.

Воронолап, що сіро-чорною тінню нависав над плечем Перохвостої, кивнув, але нічого не сказав.

Бурешуба наче вхопила крижана лапа. Щось було не так, він це знав. Було щось, чого вони не розуміли, щось, чого вони не планували. Він роззирався у пошуках Ожинокігтя, розраховуючи поділитися страхами з ним, і побачив, що той тягне зайця долівкою до входу. Громовий вояк поклав його посередині, але не надто глибоко. Вохро-

шубка спостерігала, вимірюючи відстань від входу до приманки, а Вивірколапка хвостом допомагала коригувати рухи.

Бурешуб підійшов до друзів, відчуваючи, як очі котів Племені спостерігають за ним із кожного куточка печери. Але перш ніж він устиг щось сказати, повітря назовні розітнув зойк. Пазур, Камінь і Птаха забігли у печеру й різко зупинилися.

— Гострозуб, — зіпнула Птаха.

— Він тут, — вигукнув Камінь, його голос зірвався на писк. — Він наближається!

Розділ 23

Бурешуб застиг на місці. *Це ще зарано!*

Вигнанці розділилися і зачалися під стінами печери, а коти Племені, які ще не зайняли свої позиції, пройшли крізь тунель до Печери Шпилястих Каменів. Бурешуб із друзями залишилися посеред центральної печери, панічно роззираючись навколо.

Їхнє хвилинне вагання виявилось задовгим. Розлючене гарчання прорізалось крізь гул водоспаду. Над входом нависла тінь, ніби вирізьблена на тлі місячного саява, а потім до печери ввірвався Гострозуб.

Як і казало Плем'я, він був схожий на лева із переказів старійшин, але без полум'яної гриви навколо голови. Пружні м'язи вигравали під короткошерстим хутром, а масивна золотиста голова низько пливла над цівкою крові Пазура. Гострозуб зайшов у печеру й підвів погляд. Він побачив зайця, але не став їсти, лапою відкинувши його набік.

— Ні! — закричала Вивірколапка.

Її вереск привернув увагу велетенської голови, вуха Гострозуба зацікавлено смикнулися.

— Назад! — прогарчав Ожинокіготь. — Усі ховайтеся!

Він скочив на лева-кота, витягнувши вперед лапи, і перекотився набік, перш ніж Гострозуб встиг на нього кинутися. Бурешуб побачив, як Вивірколапка з іншого боку застрибнула Гострозубові на спину, вчепившись кігтями йому в куприк.

— Вивірколапко! — закричав Ожинокіготь. — Що, заради Зореклану, ти робиш?

Гігантський кіт закрутився, намагаючись скинути новачку. Вивірколапка зіскочила й чимдуж побігла до кругляків під стіною печери. Гострозуб розлючено загарчав і кинувся за нею, але вона була для нього надто швидка. Вивірколапка видряпалася за межі його досяжності, на виступ у скелі, і звідти зашипіла, наїжачивши своє руде хутро.

Бурешуб погнав до протилежної стіни, видираючись слідом за Перохвостою по розколинах у скелі до невеличкого виступу під самою стелею. Він присів на вузькому клаптику біля сестри і глянув униз.

Коти Племені зачаїлися у своїх схованках, боячись навіть поворухнутися. Ожинокіготь також уже був у безпеці, на іншому виступі прямо під Вивірколапкою. Він гарчав на неї, виглядаючи мало не таким же загрозливим, як сам Гострозуб. Бурешуб не міг розібрати слів Громового вояка, але вгадати було неважко.

Якусь мить ніде не було видно Вохрошубки. Тоді Бурешуб помітив її голову, вистромлену з розколини у стіні біля виходу. Залишався тільки Воронолап. Тоді Бурешуб відчув, як біля нього напружується Перохвоста, і почув її зойк:

— О ні!

Гострозуб почав шкребти кігтями скелю прямо під ними. Бурешуб вловив жахливий зблиск його очей, що відбивали місячне світло. Гігант вищирився, показуючи свої смертоносні ікла, з яких крапала слина. Воронолап потрапив у пастку: він заліз у розколину на рівні підлоги, яка була надто мала, щоб його сховати. Новак відчайдушно намагався якнайближче припасти до землі, щоб уникнути лютих пазурів. Пролунав нажаханий вереск.

Бурешуб відчув, як у нього всередині все перевертається. Усе пішло не за планом. Гострозуб проігнорував зайця-приманку і натомість погнався за котами. Він міг у будь-яку мить схопити Воронолапа, і завдання Зореклану було б провалено. Як чотири Клани зможуть стати одним, якщо кіт Вітряного Клану загине? Бурешуб подумки проклинав себе. Він зовсім нічого не міг зробити, бо не був тим обіцяним котом. А все через його дурнувату пиху.

Раптом Бурешуб почув шепіт Перохвостої:

— Воронолапе, — її очі, сповнені любові та скорботи, поблискували в місячному сяйві. — Тепер я ясно чую голоси, — промурмотіла вона. — Це я повинна зробити.

Бурешуб відчув, як сестра напружила м'язи. Перш ніж він встиг щось збагнути, Перохвоста вже стрибнула — але не вниз, а вгору, до стелі,

вчепившись кігтями в один вузький кам'яний зуб. Вона так пронизливо закричала, що у Бурешуба аж пробіг мороз поза спиною.

— Ні! — вигукнув він.

Камінь тріснув і відламався під вагою Перохвості. Із жажливим вереском вона полетіла вниз, прямо на Гострозуба. Гігантський кіт підвів голову. Його глибоке гарчання змінилося на крик, коли в нього вривався кам'яний зуб. Велетень упав, звиваючись, на землю. Перохвоста повалилася на підлогу біля нього.

Бурешуб кинувся вниз, сковзаючи на камені й ледь не вириваючи собі кігті, аж доки не дістався до сестри. Перохвоста лежала нерухомо із заплющеними очима. Гострозуб досі смикався, але коли Бурешуб спинився біля нього, гігантський кіт ще тільки раз здригнувся і помер.

— Перохвосто? — прошепотів Бурешуб.

Краєм ока він помітив Воронолапа, який виліз із розколини і присів біля нього.

— Перохвосто? — у відчаї нявкнув Вітряний кіт. — Перохвосто, як ти?

Вона не рухалася. Бурешуб підвів голову й побачив, що решта лісових котів збиралася довкола них, разом із котями Племені, які боязливо вибиралися зі своїх схованок. Він знову опустив погляд на сестру, помітивши легкий рух її грудей — вона дихала.

— З нею все буде добре, — його голос був надламаний. — Мусить бути... Вона... вона мала сповнити пророцтво.

Воронолап підійшов ближче й торкнувся носом хутра Перохвості. Новак вдихнув її запах, а тоді

почав лагідно вилизувати сіру шубку. Кров із його рани на плечі заляпала її хутро.

— Перохвосто, прокинься, — шепотів Вітряний кіт. — Будь ласка, прокинься.

Та відповіді не було. Бурешуба раптом огорнув до болю знайомий запах, і він підвів голову.

— Срібнострумко?

Біля входу до печери, здавалося, стояла срібляста кішка. Вона була не більш ніж відблиском світла, але її голос, сповнений жалю, ясно пролунав у голові Бурешуба:

— Ох, Перохвосто!

Раптом Воронолап зойкнув, і Бурешуб звернув погляд на сестру. Її очі були розплющені. Перохвоста повернула голову і кліпнула.

— Ти мусиш піти додому без мене, брате, — промурмотіла вона. — Врятуй наш Клан!

Погляд Перохвостої зосередився на Воронолапові, і Бурешуб побачив у її очах безмір любові до новака, якої було досить, щоб назавжди стерти ворожість між їхніми Кланами.

— Думаєш, у тебе є дев'ять життів, га? — прошепотіла вона. — Я вже раз тебе врятувала... Не змушуй мене рятувати тебе ще раз.

— Перохвосто... Перохвосто, ні! — Воронолап ледве витискав із себе слова. — Не залишай мене.

— Не залишу, — її шепіт було ледь чути. — Я завжди буду з тобою, обіцяю.

Тоді очі кішки заплющилися, і вона замовкла назавжди.

Воронолап закинув голову і завив. Бурешуб сів біля сестри, не в змозі рухатись від жалю. Навколо почулися скорботні голоси його друзів. Вивір-

колапка притулилася до Ожинокігтя й замурмотіла:

— Вона не може померти... не може!

Громовий вояк схилився й лизнув її вухо. Поруч із ними стояла Вохрошубка, яка дивилася на Перохвосту сповненими жалю очима.

Коти Племені почали перешіптуватися. Десь у глибині печери пролунав переможний вигук:

— Гострозуб мертвий! Ми вільні!

Бурешуб здригнувся. Така ціна була для нього зависока. Він повернув голову до входу в печеру, де досі стояла срібляста постать кішки.

Голос Срібнострумки долинув до нього крізь шум води:

— Мій любий сину, не впадай у тугу. Перохвоста тепер полюватиме разом із Зорекланом. Я подбаю про неї.

— *Ми* дбали про неї, — гірко відказав Бурешуб, а тоді зрозумів, що це була брехня. Вони не впоралися зі своїм завданням, інакше Перохвоста не лежала б тут мертва, своїм нерухомим хутром відбиваючи блиск місяця.

— Вона прийшла, — прошепотіла Студня. — Срібляста *кішка* прийшла.

— Ні, — прогарчав Бурешуб. — Я її привів.

Воронолап повернув голову, в його очах була жаклива порожнеча.

— Це моя провина, — він ледь чутно шепотів. — Якби я відмовився повертатися до печери, вона б залишилася зі мною.

— Ні... — промурмотів Бурешуб, витягнувши одну лапу, але Воронолап схилив голову.

Раптом Бурешуба покликав ніжний голос. Студня підійшла ближче до нього, а за нею стояв

Скелевидець. Кішка сором'язливо торкнулася носом обличчя вояка.

— Мені шкода, — прошепотіла вона. — Так шкода.

— Плем'я Вічного Полювання провістило правдиво, — нявкнув Скелевидець. — Наше Плем'я врятоване, як і було сказано в пророцтві.

«Але воно було не про мене, — подумав Бурешуб. — Якби ж усе було інакше».

Він відвернувся від Воронолапа, який лежав біля Перохвостої, зануливши носа в її хутро, і глянув на водяну завісу. На якусь мить йому здалося, що він бачить двох сріблястих котів, що стоять поруч, поблискуючи у темному світлі, і дивляться на те, що залишилося від лісової виправи.

Бурешуб кліпнув, і коти зникли.

Розділ 24

— Ні! Допоможіть їм! — Листолапка тужливо і налякано скрикнула. Тоді, підстрибнувши, розплющила очі та виявила, що лежить у гнізді біля кубла Попелюшки. Вранішнє світло було бліде й холодне. Гуркотіння потвор із її жахіть проникло до табору й наяву, а в повітрі висів їхній сморід.

Листолапка втиснулася глибше в мох, намагаючись хоч трохи заспокоїтись його теплом, поки останні подихи сну ще трималися в її голові, ніби пасмути туману. Вона стояла біля Громошляху, спостерігаючи за потворами Двоногів, які з ревінням їхали крізь ліс, зминаючи котів своїми величезними чорними лапами. Кров рікою текла по лісовій долівці. Плямолистка стояла позаду, і Листолапка повернулась до неї у відчайдушному благанні.

— Порятуй їх! Прошу! Чому ж ти їх не рятуєш?

Плямолистка сумовито дивилася на загиблих друзів Листолапки.

— Зореклан тут нічого не може вдіяти, — промурмотіла вона, — мені дуже шкода.

Постать Зоряної кішки почала бліднути, поки зовсім не зникла, а Листолапка прокинулась.

Вона важко підвелась на лапи і побрела до кубла Попелюшки. Медикиці там не було; Листолапка побачила порожню підстилку в самому кінці розколини і подумала: «Яка нагальна потреба могла підняти Попелюшку і з якою новою напастю доведеться зустрітися цього разу?» Із її горла виривався стогін, і вона рішуче стулила щелепи, щоб не піддатися. Яка б доля на них не насувала, вона все одно могла допомагати своєму Кланові, поки вистачить сил.

Шелест позаду змусив її обернутися — то була Попелюшка, яка пробиралася крізь тунель. Хвіст медикішки волочився по землі, хоч вона й спробувала напустити на себе бадьорість, побачивши новачку.

— Що сталося? — запитала Листолапка, нагодувавшись до гіршого.

— Я була в Морозошубки, — відповіла медикішка. — І не дивись так, вона не померла. Насправді їй трохи краще. Я майже певна, що це не зелений кашлюк.

— Це добре, — Листолапка намагалася звучати піднесено, але не змогла не додати: — Цього гололисту нашим справжнім ворогом буде голод, а не зелений кашлюк.

Попелюшка кивнула.

— Це правда. А якщо зникне ще хтось, то не буде навіть вояків, які зможуть забезпечувати їжею кошенят і старійшин здобиччю, яка ще залишилася, — вона розчаровано зітхнула.

— Мені піти спіймати щось для Морозошубки? — запропонувала Листолапка. — Я б могла доєднатися до мисливського патруля, хіба що тобі потрібні ще трави.

— Ні, з травами зараз лад. Це добра думка, Листолапко, хоч я й не думаю, що ти зможеш.

Листолапка й не сперечалася. Вона побрела крізь тунель на головну галявину, і на мить їй здалося, що вона ступила в табір, в якому все по-старому. Піскошторма і Дошовус саме виринули із вхідного тунелю, обоє несли в зубах свіжину. Косариколап із Мідиколапом лежали на осонні біля новацького кубла, а Порохошуб і Папоротехмарка ділилися язиками на вході до ясел. Вогнезір та Орлякошуб походжали біля підніжжя Високого Каменя.

А тоді Листолапка збагнула, що вона бачить насправді. Її батько і Орлякошуб виглядали вельми стривоженими. Двоє новаків лежали непорушно, а не грайливо борюкались, як зазвичай. Кагат, на який її матір та Дошовус поклали свою здобич, був жалюгідно малий. Коли Листолапка проходила повз ясла, то побачила, як Порохошуб підштовхнув мишку ближче до Папоротехмарки. І те, як виглядала кішка, жажнуло Листолапку: вона вже не дуже відрізнялася від скелета, під тьмяною шерстю чітко виднілася кожна кістка.

— Ти мусиш поїсти, — нявкнув Порохошуб. — Ти досі потрібна Ясеньці та Березкові.

Сморід потвор нависав над усією галявиною, а їхній рев здавався Листолапці навіть гучнішим, ніж насправді. Перед її очима постало видіння того, як потвори продираються крізь тернові стіни, що захищають табір, сонце виблискує на їхніх

шубах, а вони зминають нажаханий Клан. Вона кліпнула, проганяючи образи геть. Листолапка не могла завадити Двоногам, але здатна була на якийсь менший вчинок, аби допомогти зголоднілому Клану.

Уже рушивши до Вогнезора з Орлякошубом, вона пригадала свою вчорашню зустріч із Шулікокригом. Поки що Листолапка нікому не розповіла про його наміри загарбати Громові угіддя, і вблагала Карохвістку також мовчати про це. Вона й не уявляла, як має звалити додаткові клопоти на плечі Вогнезора, коли на них і так уже було стільки всього. Як вона могла сказати батькові, що його найзапекліший ворог, Тигрозір, продовжував жити у своєму синові Шулікокригові, у Клані, не ослабленому голодом і не сплундрованому Двоногами? Вона знала, що слова для цього так чи інакше доведеться знайти, але хотіла, щоб на роздуми було більше часу.

Підійшовши ближче до провідника, Листолапка почула, як він говорить Орлякошубові:

— Спробуй повести патруль біля угідь Двоногів. Далі від потвор відійти не вийде.

Вогнезора урвав здавлений і зболений котячий крик. Листолапка озирнулася і побачила Сіросмуга та Мишошубку, які виходили з тунелю. Сіросмуг був дуже стривоженим, а Мишошубка накульгувала, спираючись тільки на три лапи — одна з передніх безпорадно звисала. Її брунатне хутро було покошлане, ніби вона трапила в бійку, але крові ніде не було.

Вогнезір рушив до воячки, а Листолапка пішла за ним.

— Що сталося? — запитав провідник. — Хто це зробив?

Мишошубці було надто боляче, щоб відповідати. Її зуби були міцно стиснуті, і вона лише без слів стогнала в агонії.

— Двоноги, — кинув Сіросмуг, в очах якого досі виднівся жах. — Ми підійшли надто близько до потвор, і Двоніг її схопив.

Вогнезір зачудовано витріщився на нього.

— Піді покажися Попелюшці, — нявкнула Листолапка, перш ніж її батько встиг затримати їх новими питаннями.

На шляху до кубла медикішки Листолапка підійшла впритул до покаліченої киці. Очі Мишошубки оскліли від болю: хоч як хоробро вона не трималася, повернення до табору її, вочевидь, виснажило. Листолапка спробувала допомогти вояцці, підперши її плечем.

Позаду них Сіросмуг ішов поруч із Вогнезором.

— Зазвичай Двоноги сидять у своїх потворах, — нявкнув воєвода, — але сьогодні ними там аж кишіло — Зореклан його знає, чому так. Один із них крикнув на Мишошубку, то вона й побігла просто в лапи іншого.

— Але ж це неможливо, — Вогнезір, здавалося, був геть збентежений, — Двоноги ніколи не зважали на нас.

— Тепер зважають, — понуро нявкнув Сіросмуг.

— Принаймні, я залишила йому кілька подряпин на пам'ять, — зіпнула Мишошубка.

Листолапка майнула вперед, аби попередити Попелюшку, яка сиділа на вході до свого кубла,

звівши вгору очі й ніби намагаючись прочитати в хмарах якусь звістку від Зореклану.

— Мишошубка... вона поранена! — зіпнула Листолапка. Попелюшка миттю зірвалась на рівні.

— Великий Зореклане! — вигукнула вона. — Що ж далі? — медикішка примружила очі, ніби заледве змушувала себе дивитися, проте коли знову заговорила, голос був, як і завжди, спокійний. — Ходи-но приляж, дай я гляну.

Мишошубка вляглася біля входу до кубла, а Попелюшка провела носом понад ушкодженою лапою, уважно обнюхуючи плече.

— Вивих, — нарешті нявкнула вона. — Так що не хнюп носа, Мишошубко. Я можу його вправити, але воно болітиме. Листолапко, принеси мені трохи макового насіння.

Новачка послухалася, і Мишошубка злизала насінини. Поки вони чекали, щоб насіння встигло притлумити біль, Листолапка слухала, як її тато зі Сіросмугом розмовляють біля входу в тунель.

— Треба заборонити котам підходити до Двоногів, — нявкнув Вогнезір. — Скоро для нас геть не буде безпечного місця за межами табору. Деякі коти вже надто налякані, щоб ходити в патруль.

— Це ще не кінець, — вперто відповідав Сіросмуг. — Зореклан не дозволить, щоби нас знищили.

Вогнезір похитав головою і побрів назад, із тунелю на головну галявину. За мить і Сіросмуг, стривожено глянувши на Мишошубку, пішов за ним.

— Гаразд, Листолапко, — нявкнула Попелюшка. Брунатна войовниця вже почала засинати, її

голова поволі схилялась на лапи. — Треба зробити це. Поклади свої лапи сюди, — провадила медикішка, вказуючи на іншу лапу Мишошубки, — і тримай її міцно, поки я вправлятиму хвору лапу. А то не хотілося б загинути від її кігтів. І уважно дивися, що я робитиму, бо ти ще такого не бачила.

Листолапка стала на місце, як їй і показала виховниця, тим часом Попелюшка міцно вхопила ушкоджену лапу Мишошубки зубами, притиснувши одну лапу до її плеча, а тоді шарпнула. Листолапка почула різке клацання, і Мишошубка сіпнулася, шалено зойкнувши.

— Чудово, — промурмотіла Попелюшка.

Вона знову обстежила плече Мишошубки, яка лежала геть безвольна і тільки тремтіла.

— Усе добре, — нявкнула медикішка, заохочуючи брунатну кицю підвестися. — Ну ж бо, поглянемо, чи можеш ти перенести на нього свою вагу.

Мишошубка спробувала і перечепилася — як здалося Листолапці, радше від виснаження та дії макового насіння, ніж від рани, — проте втрималася на лапах.

— Краще піди поспи, — Попелюшка повела її до папоротей на краю галявини. — Я знову огляну тебе, коли прокинешся, але не думаю, що в тебе будуть ще якісь проблеми, — і, глянувши на Листолапку, вона додала: — Ти чудово впоралася. Далі я сама, якщо ти хочеш піти на полювання.

Листолапка ще затрималася, поки її виховниця вмощувала Мишошубку в папороті.

— Я тобі точно більше не потрібна?

— Та тут нічого більше робити, — похитала головою Попелюшка. — Ми зараз взагалі нічого більше не можемо зробити, — вже тихіше додала вона, — Зореклан мовчить.

Її відчай болюче зачепив Листолапку. Посеред усього скоєного Двоногами хаосу вона вірила, що впевненість Попелюшки залишиться непохитною. І, що було найгірше, вона й сама не могла нічого сказати, щоби підбадьорити виховницю — навіть Плямолистка зізналася, що Зореклан зараз не в змозі допомогти лісовим котам.

— Я не піду на полювання, — твердо нявкнула новачка. — Я піду і з'ясую, що сталося зі зниклими котами.

— Що? — Попелюшка здивовано витріщилася на неї.

— А ти не розумієш? Якби Мишошубка не виборсалася, ті Двоноги забрали б її із собою. Ми б і не дізналися, що з нею сталось. Мабуть, така доля спіткала Хмарохвоста і Ясносерду.

— Так. Я розумію, — трохи проясніла медикішка. — Листолапко... а якщо *ти* не повернешся?

Новачка дивилася на виховницю, майже жалкуючи, що вирішила розповісти про свій план. А якщо Попелюшка її не відпустить?

— Це перша зачіпка, яка в нас узагалі з'явилась, — нявкнула Листолапка. — Ми *мусимо* спробувати з'ясувати правду.

На її полегшення, після короткого вагання Попелюшка кивнула.

— Добре, але будь обережною. І знайди когось, хто піде з тобою, — коли Листолапка повернулася, щоб іти, медикиця додала: — Ти хоробра кіш-

ка, Листолапко. Пам'ятай, що Клан не може дозволити собі утратити ще й тебе.

Листолапка схилила голову, присоромлена похвалою виховниці, та прослизнула крізь папороть. А на великій галявині вже були відчутні зміни, що насували на Клан: у повітрі висів сморід страху і відчаю, викликаних звісткою про напад на Мишошубку. Листолапка хотіла застрибнути на Високий Камінь, звернутися до побратимів і змусити їх зрозуміти, що здаватись не можна. Поки вони живі — надія є. Але хто слухатиме новачку? І які взагалі слова можна сказати, щоб вони подіяли?

Глибоко вдихнувши, Листолапка спробувала зорієнтуватися. Вона вирішила піти до Вогнезора і розповісти йому все, що їй було відомо про котів, яких Зореклан послав у мандрівку. Хоч Листолапка й гадки не мала, де вони зараз і чи повернуться додому, ці новини принаймні могли принести Вогнезорові та решті Громового Клану певність у підтримці Зореклану. Вона хотіла розповісти батькові й про Шулікокрига, про його плани захопити Громові угіддя. Її вже нудило від таємниць, величезним полегшенням було б нарешті звалити із себе такий тягар.

Але передусім Листолапці належало піти на пошуки зниклих котів, на випадок, якщо Вогнезір вирішить покарати її за таке тривале мовчання, заборонивши виходити з табору. Вона швиденько пробігла до входу у вояцьке кубло і гукнула:

— Карохвістко!

— Листолапка? — її товаришка визирнула крізь гілля. — Що сталося?

Листолапка пригадала той ранок, коли вона підбила Карохвістку навідати Вітряний Клан. Тоді

в них була надія, Карохвістка була радісна й бадьора, готова діяти. Зараз її плямисте хутро потьмяніло, а очі здавалися порожніми.

— Я хочу, щоб ти пішла зі мною, — почала Листолапка, і пояснила свій план, за яким належало розслідувати зникнення.

На її полегшення, очі Карохвістки негайно проясніли.

— Гаразд, — нявкнула плямиста кицька. — Це краще, ніж цілими днями лежати в таборі. Ходімо.

Вона вилізла з-поміж гілок, які затуляли кубло, і обидві кішки попрямували до виходу.

Листолапка пройшла слідами Сіросмуга та Мишошубки аж до понівеченої частини лісу, де лютували потвори Двоногів. Вона тут уже була, вчора, коли вони з Карохвісткою бачили, як потвора викорчувала дерево, але зараз новачка все одно була шокована тим, яких руйнувань спромоглись натворити Двоноги за такий короткий час. Земля була збита на багно, тут і там на ній сиділи потвори, деякі з ревом рухалися — страхітливо повільно, ніби підкрадаючись до здобичі.

Там були і гнізда Двоногів, зроблені нашвидкуруч і переважно з дерева, а не з тих твердих рудих каменів, що в угіддях Двоногів. Листолапка відчувала тривогу Карохвістки, хвиля за хвилею до неї долинав запах її страху. Новачка й сама почувалась не менш наляканою, але зараз відступати пізно — не тепер, коли вони настільки близькі до розгадки таємничого зникнення Хмарохвоста і Ясносердої.

— А це що? — промурмотіла вона до Карохвістки.

Листолапка вказала хвостом на мініатюрне кубло Двоногів, також зроблене з дерева, відкрите з одного боку і встановлене під одним із кількох уцілілих дерев. Це кубло було надто мале, щоби всередині міг уміститися Двоніг.

— Не знаю, — знизала плечима Карохвістка, — якась Двоножача штука.

— Я піду гляну.

Сторожко роззираючись навсібіч, аби вчасно уникнути Двоногів, Листолапка скрадалася відкритим простором. Почула тільки, як Карохвістка позаду неї нявкнула: «Будь обережна!»

Коли ж Листолапка підійшла ближче, то відчула запах їжі, що долинав із кубла. Хоча цей запах був зовсім незнайомим і не нагадував запах свіжини, рот усе одно наповнився слинкою. Їй знадобився увесь самоконтроль, аби негайно не кинутись уперед і не заходитися їсти. Листолапка знала: що б це не було, воно небезпечне, бо його туди поклали Двоноги.

Листолапка аж кліпнула, коли її раптом досягнув новий запах — котячий. Знайомий, але дуже блідий і застояний, аж попервах вона не змогла зрозуміти, чий він. Явно не з Громового Клану. А тоді пригадала — і аж у подушечках лап закололо. Мрячконіжка! Річкова воєвода також була тут.

Листолапка обережно зазирнула в кубло. Там було порожньо, тільки в якійсь білій штуковині лежала їжа. Мрячконіжки вже не було, і нічого не могло навести на думку, куди ж вона зникла.

Усередині запах їжі був навіть сильніший. Повільно, лапа за лапою, Листолапка залізла всередину маленького кубла. У тій білій штуковині лежали маленькі брунатні грудки, схожі на кро-

лячі какульки, які якось незвично водночас пахли їжею і Двоногами. Листолапка замислилась, чи не може це бути їжа кицюнь, про яку розповідав Вогнезір. Адже кицюні її їдять, і їм це не шкодить, хіба ні? Вона ковтнула трохи, здригнувшись, коли їжа потрапила в порожній живіт, і подумала, чи не вийде їм якось принести трохи цього харчу до табору, для Морозошубки.

— Листолапко! Забирайся звідти!

І раптом здалося, що просто у вуха Листолапці загорлав оглушливий хор голосів. Так, у ньому лунала і Карохвістка, але багато з них вона не впізнавала взагалі, хоч найгучнішим був голос Плямолистки.

Вона подавилася грудками. Озирнувшись, устигла помітити Карохвістку, яка нажахано дивилась на неї. Тоді відкритий кінець кубла замкнувся, і Листолапка залишилася в темряві.

Епілог

Вивірколапка потрапила у якесь невелике темне місце, що несамовито хиталося з боку в бік. У голові в неї паморочилося, а в стравоході підіймалася жовч. Вона заборсала лапами по чомусь гладкому й твердому і перелякано закричала:

— Листолапко!

Тоді її очі розплющилися, і Вивірколапка, отямившись, зрозуміла, що шкребе землю.

— Що сталося? Нащо так кричати, всю здобич розлякаєш.

Над нею стояла Вохрошубка — Тіньова воячка саме поклала на землю товсту свіжозловлену мишу. П'ятеро котів Кланів минулої ночі залишили гори позаду і тепер переходили через пустиріще. Сонце, що невтомно показувало їм дорогу на схід, щойно вийшло з-за горизонту.

Вивірколапка підвелася зі свого кубельця й обтрусила з хутра траву.

— Нічого. Просто сон.

Вона кілька разів лизнула груди, намагаючись приховати своє потрясіння. Її сестра була в жахливій небезпеці. Вивірколапка знала, що сон привів її туди, де була Листолапка, і показав той жах, який вона відчувала. Але новачка подумала, що практична Вохрошубка не зрозуміє її страхів.

Вохрошубка виглядала ледь зацікавленою.

— Це був знак від Зореклану?

— Ні. Я... я наче була замкнена у якомусь темному місці. Я не знала, де я, і не могла втекти.

На диво, Вохрошубка підійшла і притулилася мордочкою до боку Вивірколапки.

— Я думаю, в нас усіх були погані сни, — нявкнула вона. — Відколи Перохвоста...

Вивірколапка кивнула. Їй було важко повірити, що вони більше ніколи не побачать Перохвосту. Коти Племені допомогли поховати її біля озера, куди безнастанно впадав водоспад, розбризкуючи навсбіч воду, так що земля була достатньо вогкою, щоб копати.

— Тут вона матиме місце пошани, — нявкнув Скелевидець. — Ми збережемо пам'ять про неї, доки живе наше Плем'я.

Це була невелика втіха для лісових котів. Воронолап найважче переживав смерть подруги і провів весь наступний день біля могили Перохвостої. Бурешуб чував разом із ним, охоплений почуттям провини за те, що не зумів врятувати сестру і навіть не припускав, що вона може бути обраною. Її сріблясте хутро було майже чорне від води, коли вони вперше опинилися біля водоспаду, тож коти Племені не звернули на неї увагу. Врешті-решт, Ожинокіготь сказав Бурешубові та Воронолапові піти до печери відпочити.

— Ми вирушаємо на світанку, — повідомив Громовий вояк. — Вам знадобиться вся ваша сила. Ми потрібні нашим Кланам.

І учасники виправи продовжили свою подорож. Коти Племені провели їх через гори, і невдовзі йти стало легше — вони вибралися на відкриту місцевість із зеленою травою та вересом, в яких водилася живність. Але жоден з них не відчував ні надії, ні полегшення від того, що наближався до дому. Їхні серця залишилися з Перохвостою, у краю каміння й води.

Вивірколапка відійшла від свого жахливого сну й допомагала полювати. Дні ставали коротшими, тож друзі намагалися не зупинятися, щоб пройти якомога більше, поки світить сонце. Хоч ніхто не хотів їсти, вони змушували себе ковтати свіжину. Раз чи двічі Бурешуб ловив себе на тому, що шукав Перохвосту, аби щось її спитати, і тільки тоді згадував, що більше ніколи з нею не поговорить.

Весь той день і ще наступний лісові коти безперестанку йшли, доки їхні лапи не потріскалися й не почали кровити. Здавалося, наче ті жакіття, які вони побачили, зробили їх нечутливими до фізичного болю. Сонце знову спускалося за ними, коли подорожні дійшли до верхівки звору. Їхні тіні простягалися попереду, вказуючи на пагорб із зазубреною вершиною. Він наче пашів червоним вогнем у променях призахідного сонця.

— Дивіться! — втомлено кинула Вохрошубка.

Деякий час ніхто не озивався, а тоді зелені очі Вивірколапки спалахнули вогнем, який, здавалося, згас назавжди після смерті Перохвостої.

— Високі Скелі! — вигукнула вона. — Ми майже вдома.

Зміст

Громадянство	5
Пролог	9
Розділ 1	12
Розділ 2	27
Розділ 3	40
Розділ 4	49
Розділ 5	67
Розділ 6	86
Розділ 7	97
Розділ 8	107
Розділ 9	119
Розділ 10.	131
Розділ 11.	138
Розділ 12.	151

Розділ 13.	170
Розділ 14.	182
Розділ 15.	202
Розділ 16.	207
Розділ 17.	223
Розділ 18.	230
Розділ 19.	238
Розділ 20.	257
Розділ 21.	264
Розділ 22.	271
Розділ 23.	280
Розділ 24.	287
Епілог.	299

Scanning & book-mastering

Художнє видання
Для середнього шкільного віку
Серія «Коти-вояки»
Ерін Гантер
Цикл «Нове пророцтво»
Книга друга: «Сходить місяць»

Редактор: *С. В. Бондаренко*
Коректор: *Н. С. Станібула*
Художнє оформлення: *О. І. Панченко*
Комп'ютерне макетування: *О. Ю. Подорожна*

Підписано до друку 25.07.2018. Формат 84х108 1/32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Умов.-друк. арк. 17,64. Наклад 4000 прим.
Країна походження: Україна. Термін придатності: необмежений.

Надруковано у ПП «Юнісофт»
61036, м. Харків, вул. Морозова, 136

UNISOFT

www.unisoft.ua
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.
Зам. № 535/07

ПП «АССА»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції сер. ДК № 4024 від 28.03.2011 р.

З питань оптових поставок звертатися:
Видавництво «АССА»
www.acca.ua
Тел.: +38 068 7677767
E-mail: info@assa.kh.ua

Ферма Двоногів

Високі Скелі

Чотиридерев

Табір
Вітряного Клану

Водоспад

Річка

Табір
Річкового Клану

Громошлях

Табір
Тіньового Клану

Табір
Громового Клану

Великий
сикомор

Високий
Камінь

Піщані вимоїни

Сонячні Скелі

Дереворізка

Узлісся

Угіддя Двоногів

Ліс потерпає від найнещаднішого ворога
за всі часи існування Кланів.

Голодні коти з останніх сил тримаються на лапах.

Хтось намагається об'єднати зусилля,
щоби вижити, а хтось мріє скористатися нагодою
і захопити владу...

КОТИ-ВОЯКИ

Цикл

«ПРОРОЦТВА ПОЧИНАЮТЬСЯ»

«На волю!»

«Вогонь і крига»

«Ліс таємниць»

«Здіймається буря»

«Небезпечний шлях»

«Темні часи»

Цикл

«НОВЕ ПРОРОЦТВО»

«Північ»

«Сходить місяць»

«Світанок»

«Стожари»

«Сутінки»

«Захід»

СПЕЦВИДАННЯ

«Шлях Вогнезора»

«Таємниці Кланів»

ISBN 978-617-7385-83-6

9 786177 385836 >

ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

warriors.com.ua